

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Національний гірничий університет**

Науково-методичний центр

МАТЕРІАЛИ
Всеукраїнської науково-практичної конференції
«Проблеми розроблення навчально-методичного забезпечення освітнього
процесу вищої школи»
Розділ 1 Проблеми вищої освіти очима студентів

травень 2018 року

**Дніпро
НГУ
2018**

- П68 Проблеми розроблення навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи: зб. тез Всеукраїнської наук.-практ. конф., травень 2018 р., Дніпро / М-во освіти і науки України, Нац. гірн. ун-т, Науково-методичний центр. – Дніпро : НГУ, 2018.

Укладачі:

Парфенова Н.В., співробітник Науково-методичного центру;
Письменкова Т.О., методист навчального відділу;
Салов В.О., керівник Науково-методичного центру ДВНЗ «НГУ»

У Розділі 1 матеріалів конференції подано критичний аналіз попереднього досвіду магістрів навчально-методичного забезпечення освітнього процесу, а саме: програм дисциплін та практик, навчального контенту, методичних рекомендацій до виконання різних видів навчальної діяльності, засобів діагностики, критеріїв та процедур оцінювання результатів навчання. У переважній більшості публікації студентів містять конструктивні пропозиції з удосконалення якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи.

ЗМІСТ

Розділ 1 Вища освіта очима студентів	7
Артеменко Катерина, 124м-17-1	7
Атамуратова Діана, 011м-17-2.....	8
Бабич Тетяна, 103м-17-1.....	10
Бакун В.А., 192м-17-1	11
Беззабаров К.О., 123м-17-1.....	13
Біневська Ірина, 103м-17-2	15
Бойко Максим, 184м-17-4.....	16
Борщ Іван, 141м-17-3.....	18
Брітан Марія, 124м-17-1	19
Бушмакін Ігор, 151м-17-1.....	20
Валевська Вікторія, 141м-17-1	22
Васюкович Ксенія, 103м-17-1	22
Велько Дмитро, 184м-17-4.....	25
Вишняков Максим, 103м-17-1.....	26
Волик Павло, 121м-17-1.....	27
Волошин Євген, 141м-17-1	29
Воронцов Владислав, 124м-17-1.....	30
Гайдай Оксана 103м-17-2	32
Гальцов Віталій, 123м-17-1	33
Герасимов Дмитро, 103м-17-2	35
Глинська Анастасія, 152м-17-1	35
Глушков Олексій, 131м-17-1.....	36
Горбатова Вікторія 184м -17- 4	37
Гриб Михайло, 125м-17-1	38
Гулько Максим, 141м-17-4.....	40
Гура Денис, 103м-17-1	40
Давидова Катерина, 103м-17-1	41
Демідов Олександр, 121м-17-1	42
Дем'яненко Микита, 121м-17-1.....	43
Дерій Сергій, 141м-17-4.....	45
Деркач Михайло, 141м-17-4.....	46
Дерябкіна Тетяна, 101м-17-1.....	47
Дикий Владислав, 141м-17-3	48
Донець Карина, 184м-17-4.....	49
Дуганець Роман, 141м-17-4	49

Захаров Володимир, 141м-17-1.....	50
Зінченко Олег, 124м-17-1.....	51
Зозуля Катерина, 133м-17-1	53
Зубенко Ольга, 125м-17-2	57
Іванков Антон, 141м-17-4.....	60
Івашенко Світлана, 184м-17-6.....	61
Іволга Марія, 103м-17-2.....	64
Івченко Михайло, 141м-17-4.....	65
Ігнатуша Микита, 184м-17-3	66
Ільєнко Валерія, 103м-17-2	66
Іпатко Владислав, 103м-17-3	67
Каграманян Артур, 124м-17-1	68
Киричук Дмитро, 152м-17-1.....	69
Климчук Вікторія, 103м-17-2.....	70
Кобилянський Станіслав, 141м-17-5.....	71
Коваль Владислав, 184м-17-6.....	72
Ковальов Ігор, 184м-17-4.....	73
Коломоєць Любов, 152м-17-1.....	73
Король Марія, 124м-17-1	75
Корчак Катерина, 141м-17-2.....	76
Кошманенко Євген, 103м-17-2	77
Краевський Кирилл, 184м-17-4.....	78
Криворотий Олександр, 141м-17-4.....	79
Кроковна Марія, 121м-17-1.....	80
Кудря Андрій, 011-м17-1.....	82
Куліченко Денис, 124м-17-1	84
Куліш Едуард, 103м-17-2	87
Лашенко Вячеслав, 184м-17-3	88
Леник Владислав, 184м-17-6.....	89
Лобунцов Олексій, 141м-17-1	90
Логвінов Роман, 151м-17-1.....	91
Лозинський Юрій, 184м-17-3.....	92
Лукінів Ярослав, 141м-17-4.....	93
Мажуга Дмитро, 133м-17-1	94
Максюта Єлизавета, 103м 17-2.....	96
Мартинюк Василь, 141м-17-4.....	97
Нечипоренко Назар, 103м-17-1	97
Новикова Валерія, 184м-17-4.....	98

Новіков Максим, 123м-17-1	99
Новіков Сергій 184м-17-3.....	102
Олішевський Ілля, 141м-17-2	102
Ольховик Олена, 103м-17-2	104
Омельченко Ганна, 103м-17-1	105
Орлик Дарина, 124м-17-1	106
Парфененко Андрій, 124м-17-1	108
Переверзєв Владислав, 184м-17-4.....	110
Перепада Діана, 124м-17-1	112
Полуянова Олена, 101м-17-1	114
Попова Дар'я, 152м-17-1.....	115
Посунько Дмитро, 103м-17-2	116
П'янова Дар'я, 133м-17-1	117
Раджабов Йормада, 141м-17-4	119
Рябий Олег, 011м-17-1.....	119
Світличний Андрій, 103м-17-2	120
Семененко Оксана, 103м-17-2	121
Сисоєва Анастасія, 125м-17-1	122
Ситняковский Павел, 121м-17-1.....	123
Склярова Вероніка, 011м-17з-1.....	128
Смородська Соф'я, 103м-17-1.....	129
Соловйов А.В., 124м-17-1.....	130
Сторчак Євген, 141м-17-4	133
Ступка Марія 184м-17-4	134
Ткаченко Ярослав, 151м-17-1	135
Третьяк Володимир, 184м-17-1	137
Трифан Олександра, 263м-17-1.....	138
Хабарлак Костянтин, 124м-17-1	140
Хоролець Богдан, 141м-17-1	141
Черненко Олексій, 141м-17-1.....	145
Чернобай Марина, 124м-17-1.....	146
Черних Роман, 141м-17-4.....	148
Чесноков Фелікс, 124м-17-1	149
Швед Кирило, 141м-17-3	151
Шевченко Ігор, 141м-17-3	152
Шумейко Денис, 141м-17-1	153
Шумило Анна, 124м-17-1.....	155
Януш Ганна, 103м-17-2	157

Яременко Іван, 184м-17-6.....	158
Яхно Сергій , 141м-17-3	159

Розділ 1 Вища освіта очима студентів

Артеменко Катерина, 124м-17-1

На сьогоднішній день система фінансування вищої освіти України потребує реформ. Основний акцент фінансування ставиться не на матеріально-технічну базу, і не на зарплатню викладачів, а на ремонти фасадів, аудиторій, і безпосередньо на зарплатню студентам.

Держава втрачає мільярди доларів через погану роботу вищих навчальних закладів. Ці втрати обумовлені тим, що молоде покоління країни знаходиться у вищій школі 4-5 років, на цей час випадаючи з активного життя суспільства, нічого не виробляє і при цьому не отримує необхідних йому знань і лише споживає державні гроші. А коли настає момент початку трудової діяльності, виявляється, що у студентів відсутні практичні навички в професійній сфері, і як результат – від них поступає мінімальна віддача у вигляді прибутку фірмам і державі.

Замовників не влаштовує рівень підготовки випускників українських вузів, і вони з небажанням беруть молодих фахівців, оскільки витрати на їх донавчання зменшують оборотні кошти цих фірм і це погіршує їх конкурентоспроможність на ринку бізнесу.

Причиною подібного явища є те, що вузи навчають всіх і всьому. Студенти вивчають десятки предметів, велика частина яких не має прямого відношення до їх майбутньої спеціальності, і забирає час, потрібний для її глибокого вивчення. Для того щоб глибоко освоїти свою спеціальність, людині потрібно 4-5 років як мінімум, і це без урахування часу на вивчення другорядних для даної спеціальності предметів.

Легко помітити, що сучасні технічні вузи України нагадують принцип середньої загальноосвітньої школи. Студентів навчають всьому потроху і неглибоко, даючи «широкий кругозір».

Також причиною низької якості підготовки фахівців є невисока кваліфікація професорсько-викладацького складу, що найчастіше обумовлено їх низькою заробітною платою. Таким чином, основну роль в підвищенні якості підготовки фахівців грають викладачі, що самі пройшли гарну школу реального проектування або виробництва.

Рішенням перерахованих вище проблем є пропозиція наступної ідеї побудови освітнього процесу. Треба скоротити предмети, які не є необхідними для формування якісного фахівця. Студенти повинні вже на 1-му курсі освоїти необхідні для їх подальшої роботи програми, і приступити до теоретичного вивчення і практичного застосування предметів, які формують його майбутню спеціальність. Запорукою успіху буде поглиблене щоденне вивчення предметів за обраною спеціальністю, а також збільшення самостійної роботи студента.

Також ефективним буде співробітництво системи освіти з бізнесом, за допомогою залучення студентів до виконання робіт на замовлення фірм. Підприємства матимуть можливість передавати вузам для розробки реальні

проекти, а студенти, в міру зростання своєї кваліфікації, навчаючись, зможуть займатися професійною діяльністю, при цьому заробляючи гроші своїм вузам, а собі - додаток до стипендії.

Таким чином, фірми отримають якісно підготовлених фахівців, які відразу ж після випуску будуть готові негайно приступити до роботи і приносити прибуток своєї компанії.

В процесі навчання кожного студента має бути надано обладнане всім необхідним ефективною роботи місце. Основним місцем роботи студента повинна стати навчальна аудиторія, до якої приходять викладачі для проведення практичних занять або лекцій. Завдяки цьому і самостійної роботи студента вдасться в кілька разів скоротити кількість предметів, що вивчаються і, відповідно, викладачів, а звільнений фонд заробітної плати розподілити між співробітниками, що залишилися. Також частина коштів повинна бути спрямована на оновлення матеріальної бази вузів.

Як результат, буде підвищено престиж навчальних закладів, збільшиться конкуренція за робочі місця викладачів, і таким чином, буде підвищено рівень вищої освіти за рахунок ефективного та раціонального розподілення державних коштів.

Атамуратова Діана, 011м-17-2

Аналіз сучасного ринку праці показує, що за останнє десятиліття значно підвищилися вимоги до спеціалістів з боку роботодавців. Сьогодні необхідні фахівці, які в повній мірі володіють різними сферами професійної діяльності, мають високу інформаційну та управлінську культуру, володіють знаннями у галузі економіки, готові до зміни характеру й змісту власної професійної діяльності. Тому незаперечним є процес змін не тільки у суспільстві, а й у підходах до організації освітнього процесу.

Серед основних проблем, які хвилюють студентів у навчальному процесі можна виділити корупцію, незадовільну матеріально-технічну базу (нестача комп'ютерів, відсутність можливості працювати у мережі Інтернет, погане забезпечення навчальною літературою), а також неякісне викладання.

Проблемам корупції у ВНЗ і недостатньому матеріально-технічному забезпеченню ВНЗ для роботи студентів чи викладачів присвячено безліч праць та досліджень вітчизняних науковців, аналітиків. Окрім того, дана проблема нерідко висвітлюється у засобах масової інформації. Натомість питанню якості викладання навчального матеріалу приділяється менше уваги. Саме тому актуальною постає проблема пошуку перспективних напрямів удосконалення вітчизняної освітньої системи у контексті ВНЗ.

Якісна освіта передбачає, зокрема і постійне удосконалення викладання різноманітних дисциплін у ВНЗ, яке полягає у використанні нових сучасних методів та підходів, що можуть відрізнитись від традиційних. Нерідко до традиційних методів передачі знань у вітчизняних ВНЗ відносять такі

технології викладання, що використовувались ще мало не півстоліття тому, а більшість із них є пережитками минулого, зокрема тоталітарного режиму.

Проте, сучасні глобалізаційні процеси у різноманітних сферах, де і буде здійснюватись практичне застосування засвоєних студентами у ВНЗ знань, вимагають від молодих фахівців використання у своїй роботі сучасних, прогресивних, інноваційних і гнучких методик та інструментів. Останні можна опанувати лише із вдалим поєднанням як традиційних, так і не традиційних способів викладання. Застосування викладачем таких механізмів подачі матеріалу та стимулювання зацікавленості студентів у вивченні певної дисципліни є об'єктивною передумовою становлення в Україні системи якісної освіти.

Важливою складовою якісної підготовки фахівців є забезпечення студентів необхідною навчально-методичною літературою.

Існує проблема швидкого старіння інформації, що знаходиться на друкованих носіях. Інформація, подана в підручнику, може швидко втратити свою актуальність.

Виходом з цієї ситуації може стати створення електронного репозитарію на офіційному сайті ВНЗ, який містить посилання не тільки на більшість підручників, але й електронні конспекти лекцій викладачів, мультимедійні презентації лекцій, відеоматеріали, відзняті нашими викладачами та запозичені в мережі «Інтернет».

Інформатизація освіти полегшує доступ студентів і викладачів до навчально-методичних матеріалів, навчальних мультимедійних комплексів, спрощує зв'язок студента з викладачем, отримання консультацій в онлайн-режимі [1;14].

Навчально-методичне забезпечення практичних занять.

Однією зі складових сучасного навчально-методичного забезпечення практичного заняття є робочі зошити. Викладачі активно працюють в даному напрямку, як індивідуально, так і у динамічних творчих групах. Слід відзначити певні результати даних напрацювань:

- активізація розумової діяльності студентів;
- застосування різноманітних форм і методів навчання;
- підвищення рівня навчальних досягнень студентів з дисциплін.

Для найбільш повної оптимізації навчального процесу пріоритетне значення мають комп'ютерні класи з доступом в Інтернет, оскільки використання комп'ютерів у навчанні, контролі та самоконтролі вкрай необхідно в умовах інтенсивних інноваційних технологій навчання. [2;25].

Оцінювання якості освіти

Існує нагальна необхідність розвитку та удосконалення системи оцінювання якості освіти в начальному закладі.

Оцінити роботу студента можна за допомогою тестового контролю. Його можна проводити майже на кожному практичному занятті, а також у кінці семестру – підсумковий контроль теоретичних знань. Наявність тестового

контролю дозволяє не лише звести до мінімуму витрати часу заняття, а й своєчасно отримати об'єктивну оцінку.

Отже, науково-методичне та організаційне забезпечення освітнього процесу є необхідною умовою якісного засвоєння програм підготовки фахівців і включає: стандарти вищої освіти; навчально-організаційні документи деканату і кафедр; навчально-методичні комплекси дисциплін; інформаційне забезпечення освітнього процесу (підручники і навчальні посібники, методичні матеріали, наочні посібники, комп'ютерні програми з навчальних дисципліни тощо); систему контролю якості освітнього процесу. Проведений аналіз різноманітних підходів до вдосконалення освітнього процесу ВНЗ (тих, що потребують фінансового забезпечення і тих, що не потребують, теоретичних та практичних) показує, що існує безліч методів, які суттєво стимулюватимуть студентів до результативної роботи, тим самим підвищуючи якість їх професійної діяльності у майбутньому.

Література

1. Бідоленко Л. Духовний розвиток особистості в освітньому інноваційному просторі/ Л. Бідоленко //Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. - 2002. - № 4. - С. 12-16
2. Вимоги до навчально-методичної літератури, що видається у Донецькому державному університеті економіки і торгівлі ім. М. Туган-Барановського та його структурних підрозділах // Вища школа. – 2005. – №6. – С.25-27.

Бабич Тетяна, 103м-17-1

Нещодавно у навчання студентів було впроваджено дистанційне навчання. Це надає можливість студенту удосконалювати вміння самостійно знаходити, накопичувати і переосмислювати наукові знання.

Дистанційне навчання – це форма навчання з використанням комп'ютерних і телекомунікаційних технологій, які забезпечують інтерактивну взаємодію викладачів та студентів на різних етапах навчання і самостійну роботу з матеріалами інформаційної мережі [1].

Цей спосіб отримання знань має ряд переваг. Студент може навчатись у зручній йому час та у зручній обстановці не виходячи з дому або не відриваючись від роботи. Навчання проходить у зручному для студента темпі, є можливість неодноразово переглядати матеріал лекцій в рамках установлених строків проведення курсів. Існує безперервний зворотній зв'язок між викладачем та студентом. На деяких курсах контроль знань проводиться за допомогою електронних тестів, це дає можливість студенту самостійно отримати результат після засвоєння теоретичних знань. Елементи дистанційного навчання все більше застосовуються в навчальних курсах дисциплін, це дозволяє знизити кількість аудиторних занять у загальному навантаженні студента та звільнити час для більш активної самостійної роботи.

Але дистанційне навчання має і негативні сторони. Студенти не завжди самодисципліновані й самостійні. Для постійного доступу до джерел інформації виникає технічна проблема у зв'язку з відсутністю або невеликою швидкістю Інтернет-доступу та відсутністю персональних комп'ютерів у деяких студентів. Не на всіх курсах кафедр є електронні навчально-методичні матеріали, відсутні чітко виражені цілі навчання й необхідні вимоги до студента. А також процес виконання завдань залишається без нагляду, тобто їх може зробити хтось інший.

Дистанційне навчання допомагає студентам і викладачам підвищувати ефективність навчального процесу, але його потрібно вдосконалювати. Створювати учбово-методичне забезпечення для самостійної роботи студентів. Електронні підручники повинні бути по всіх дисциплінах навчального плану. Лекції можуть бути не тільки у вигляді тексту, але й доповнені презентаціями, відеоматеріалами, ілюстраціями.

Література

1. Дистанційна освіта [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vnz.org.ua/dystantsijna-osvita/pro> - Назва з екрана

Бакун В.А., 192м-17-1

На сьогоднішній день, вища школа опинилася у ситуації багаторівневого конфлікту та протиріч. Студенти, що вступають до ВУЗів, зазвичай, не мають реальної уяви про свою майбутню спеціальність, та не можуть бачити чітких перспектив щодо потреби в даній спеціальності на ринку праці.

Головною задачею, що постає перед абітурієнтами стає процес дорослішання в комфортній інтелектуальній середі і тим самим отримати на виході з ВУЗу можливість застосувати свою спеціальність вже в конкретних галузях економіки, частіш за все не зв'язаних з базовою вищою освітою.

У нашій країні, процес отримання освіти у середній школі коротший, ніж у розвинутих західних країнах. Наші чиновники вважають, що чим раніше учень стане студентом, тим краще. Однак, від таких «ранніх» студентів важко очікувати осмисленого рішення при виборі майбутньої спеціальності.

Другою проблемою можна назвати протиріччя між освітніми і науково-дослідницькими задачами Вузів. Наші ВУЗи виконують двояку функцію: вони по-перше, дають освіту студентам, а по-друге, займаються дослідженнями в сфері тих наук, що викладаються студентам. Оскільки студенти, більша їх частина, не орієнтовані на наукову діяльність, то й залучення їх до науки не є перспективним. В результаті чого ми отримуємо розрив між повсякденною роботою викладача як педагога та його науковою кар'єрою.

Ще однією проблемою можна назвати протиріччя між потребами «ринку праці» та реальними задачами вищої школи. В Україні, розвиток суспільства формується так, що вища школа не може запропонувати своїм випускникам нічого більш привабливого ніж кар'єра чиновника, силовика або спеціаліста в

сфері інформаційних технологій, який у свою чергу орієнтований працювати на зарубіжному ринку праці. Працівники ВУЗів знімають з себе усіляку відповідальність за долі своїх же випускників, оскільки вони, в принципі, ніяк не можуть вплинути на розвиток можливостей по профільному працевлаштуванні своїх учнів.

У більшості напрямків наук, що вивчаються у вищій школі відсутня «прагматична» складова. В міру нерозвиненості українського ринку праці, основним «замовником» наукових розробок для ВУЗів стає держава. Ефективність такого механізму формування «портфелю замовлень» дуже низька, оскільки базується на циркулярах чиновників Міносвіти, у більшості своїй не маючих ніякого зв'язку з вищою освітою, ні тим паче з академічною наукою.

Ось які рекомендації запропонував Іщенко А.Ю. з відділу гуманітарної політики України

З метою максимального використання позитивного потенціалу сучасних глобальних тенденцій у розвитку освіти та подолання їх негативних наслідків необхідною є реалізація низки заходів, зокрема:

- децентралізація системи вищої освіти, реальна автономізація ВНЗ (включно з економічною діяльністю), розвиток приватного сектора галузі вищої освіти з одночасним запровадженням ефективної системи оцінювання якості освіти, базованої на незалежних агенціях оцінювання якості;

- поступова реструктуризація й оптимізація державного замовлення на підготовку спеціалістів за участі роботодавців з метою приведення державного замовлення у відповідність до реальних потреб державного і приватного секторів національної економіки;

- розвиток системи освіти протягом життя;

- подальший розвиток експортного потенціалу вітчизняної вищої освіти з метою отримання економічних результатів, прискорення модернізації освіти та посилення впливу і престижу України у світі;

- активне впровадження у програми вищої освіти підприємницької складової, передусім у плані оволодіння студентами практичними навичками, необхідними для ведення самостійної економічної діяльності, а також отримання ними необхідних знань щодо законодавства та практики бізнесу в Україні і за кордоном;

- підвищення уваги до суспільствознавчого блоку вищої освіти та питань університетського самоврядування, від чого значною мірою залежить майбутня участь молодих людей у суспільно-політичному житті;

- цілеспрямована просвітницька робота з метою об'єктивного інформування батьків і абітурієнтів, зацікавленої громадськості щодо цінності тих чи інших спеціальностей на вітчизняному і міжнародному ринку праці.

Беззабаров К.О., 123м-17-1

Під інформатизацією освіти розуміється - процес забезпечення сфери освіти теорією і практикою розробки та використання сучасних інформаційних технологій, орієнтованих на реалізацію цілей навчання і виховання.

Глобальна мета інформатизації сфери освіти включає в себе цілий ряд цілей:

- підвищення якості освіти;
- збільшення ступеня доступності освіти.

Можна виділити наступні основні фактори, які стримують процес інформатизації вищої освіти:

- відсутність єдиної методології проектування і впровадження інформаційних засобів навчання;
- розробка науково-педагогічних основ інформатизації не встигає за розвитком комп'ютерної техніки та програмно-апаратних засобів.

Якість молодого підготовленого фахівця в першу чергу визначається якістю освіти, про який, в свою чергу, навряд чи можна говорити в наш час без опори на основний інструмент навчальних технологій - комп'ютер.

Застосування комп'ютерів і комп'ютерних мереж в практиці навчання призвело до відпрацювання методологій і технік дистанційного навчання, денна ж форма навчання практично залишилася поза увагою, дослідження цього процесу зупиняється на рівні часткового застосування комп'ютерів при постійному контролі й вивченні окремих тем, тобто в якості технічного засобу навчання.

В процесі зародження та розвитку інформаційного суспільства ключового значення набувають проблеми, пов'язані з організацією освітнього процесу. Розвиток сучасних інформаційних і комунікаційних технологій породжує середу, яку характеризують стрімкі і безперервні зміни.

Проблема інформатизації в сучасному суспільстві набуває особливого змісту і значення вже в силу того особливого місця, яке об'єктивно займає інформація та засоби масової інформації в життєдіяльності людини. Саме тому актуалізується завдання розробки, освоєння і присвоєння відповідних інформаційних технологій як необхідного в наші дні засоби і умови організації різних сфер діяльності і, перш за все, освіти.

Комп'ютери все більш широко використовуються в освіті. У цій сфері вони використовуються в адміністративних, навчальних, дослідницьких цілях. При цьому особлива увага приділяється використанню комп'ютерів як засобів навчання. Широкі можливості, так званої обчислювальної техніки важко переоцінити. Діти знайомляться з комп'ютером майже з пелюшок. Фахівці відзначають, що поряд з достоїнствами нового засобу навчання і праці можливі негативні наслідки: дегуманізація - комп'ютер витісняє людини з різних сфер життя; збільшення віддаленості людей - деякі навіть віддають перевагу спілкуванню зі знайомими за допомогою електронних засобів; надмірне

захоплення електронними іграми зумовлює втрату реального сприйняття навколишнього світу, деформує людську систему цінностей.

Процес комп'ютеризації системи освіти відображає загальні тенденції автоматизації, передачі деяких функцій людської діяльності машині. Способи використання комп'ютера в системі освіти різноманітні. Сфера використання комп'ютера в освіті обширна і включає в себе використання комп'ютера в навчальному процесі і в позааудиторний час, тестування учнів, облік успішності і т.д.

У навчальному процесі можна виділити дві основні функції комп'ютера - як об'єкта вивчення і як засоби навчання. Перша з них передбачає засвоєння знань, умінь і навичок, які дозволяють усвідомити можливості комп'ютера і успішно використовувати його для вирішення різноманітних завдань, а друга функція комп'ютера - передбачає підвищення ефективності навчального процесу. Для працівників системи освіти як загальної, так і професійної, комп'ютерна грамотність - це складова частина і загальноосвітньої, і професійної підготовки. Для вчителів та інженерно-педагогічних працівників найбільше значення має, природно, проблема комп'ютеризації навчання, яка охоплює питання використання комп'ютера в навчально-виховній роботі.

На особливу увагу заслуговують внутрішні проблеми матеріального забезпечення інформатизації освіти, особливо інформатизації робочого місця студента і викладача.

Інформатизація робочого місця безпосередньо залежить від ступеня комп'ютеризації вузу, від його насиченості комп'ютерами. Якщо робочі місця студентів повинні бути підключені до локальної аудиторної мережі, а під час самостійної роботи і до внутрішньо-вузівської мережі, і навіть до мережі Internet, то місце викладача повинно бути підключено до локальної аудиторної мережі і до внутрішньо-вузівської мережі постійно. Лекційні аудиторії обладнуються екранами або плазмовими дошками, а робочі місця студентів можуть бути підключені через локальну аудиторну мережу до викладацького комп'ютера для реєстрації присутніх та участі в діалозі шляхом запитів.

Оцінюючи роль комп'ютера в навчальному процесі, потрібно пам'ятати, що він має як переваги, так і недоліки. Потрібно відзначити, що багато навчальні програми ще неефективні, часто ці програми змушують використовувати методологію в навчанні, неприйнятну для даного контингенту або взагалі далеку від того як це бачить викладач. Це свідчить про те, що процес створення навчальних програм досить складний, він потребує вирішення багатьох проблем комп'ютерного навчання і складність в реалізації багатьох психологічно обгрунтованих прийомів і способів управління.

Бурхливий розвиток нових інформаційних та комунікаційних технологій буде і далі змінювати характер розвитку, придбання і поширення знань. Важливо також відзначити, що нові технології відкривають можливості для оновлення змісту навчання та методів викладання, а також для розширення доступу до вищої освіти. Нам слід пам'ятати про те, що нова інформаційна технологія не зменшує потреби у викладачах, хоча і видозмінює їх роль щодо

навчального процесу, а також про те, що основне значення набуває постійний діалог, перетворюють інформацію в знання і розуміння.

Біневська Ірина, 103м-17-2

Державний вищий навчальний заклад НГУ має програму розвитку щодо забезпечення студентів високої якості надання освітніх послуг за спеціальністю. Ця програма передбачає виконання ряду цільових програм. Однією з яких є організація практичної підготовки студентів у наукових закладах, на високотехнологічному виробництві та ін. Навчаючись у молодших класах школи кожного з нас навчили обов'язковим навичкам, таким як писати, читати і рахувати, завдяки яким учні можуть розвиватися та пізнавати нове у інших сферах навчання. За подібним принципом повинно відбуватися навчання у вищих навчальних закладах за обраною студентом спеціальністю. Тобто перед тим, як студент починає працювати за фахом, він повинен вміти застосувати набуті базові знання та практичні навички щодо його спеціальності. Нажаль за чотири роки навчання у вищій школі майже жоден зі студентів не набуває практичних навичок за своєю спеціальністю. Студенти отримують багато цікавого лекційного матеріалу, який ретельно і зрозуміло надається. Але він майже ніяким способом не закріплюється. Протягом усього часу навчання у вищій школі студенти витрачають багато часу на письмове конспектування матеріалу не лише на лекційних заняттях, але й на практичних також. За особистими спостереженнями можна зробити висновок, що студентам не вистачає спілкування з викладачами. Велика помилка вважати, що якщо студент багато напише або перепише, то більше запам'ятає і зрозуміє. Студентам, які навчаються на інженерних спеціальностях, не надаються можливості навчатися і здобувати навички на реальних і сучасних об'єктах досліджування. Також задля цієї цілі для студентів не організовуються відвідання підприємств і лабораторій, ознайомлення з різним обладнанням.

Наведений вище критичний аналіз про якість надання студентам практичних навичок за їх фахом дає підстави навести наступні пропозиції щодо удосконалення освітнього процесу вищої школи:

1. Повний лекційний матеріал надавати студентам в електронному виді. На заняттях зі студентами спілкуватися, але при цьому, щоб був постійний зворотній зв'язок, таким чином студенти будуть завжди намагатися мислити. Спілкування повинно бути простим, аби студенти не боялись помилятися при своїх відповідях і задавати питання.

2. Ввести студентам більше практичних занять за їх спеціальністю, замість багатьох гуманітарних предметів, а також замість часу, який виділено на самопідготовку. На практичних заняттях надавати студентам можливість працювати з реальними і сучасними даними.

3. Організація відвідувань студентами різних підприємств, що стосуються їх спеціальності. Можливі відвідування лабораторій, ознайомлення в роботі з сучасними приладами.

Бойко Максим, 184м-17-4

Впродовж всього навчання в університеті ми користувалися багатьма підручниками та методичками. Більшість з них були хороші, але траплялися і ті, де було багато помилок або написані аж занадто науково. Методичні матеріали якими ми користувалися були хороші, але в них траплялися помилки, описки та просто погано поясненні формули або якість розрахунки. Більшість малюнків, що були в практичній або лабораторних роботах були погано та нечітко надруковані. Також хотілося щоби учбові матеріали буди написані трохи простіше, адже недосконалість наших навчальних планів досить пагубно впливає на засвоєння інформації в логічній послідовності. Не один раз ми переконувалися в тому, що більшість предметів які ми вивчали на 2 курсі ми повинні були розглядати курсі на 4-ому. Візьмемо для прикладу дисципліну, що ми вивчали на 3-ьому курсі – «Механіка матеріалів та гірничих порід». Дисципліна розповідає про напружено-деформований стан масиву [гірських порід](#) при [розробці родовищ корисних копалин](#), управління [гірським тиском](#) і зрушенням. А на 5-ому курсі ми почали вивчати «Теорія управління станом гірського масиву». Вам не здається що ці предмети в вивченні повинні бути десь близько, або хоча би в один рік навчання? Або «Технологія видобування корисних копалин», що ми вивчали на 4 курсі, а по суті повинні були вчити на 1-ому?

Щодо критеріїв оцінювання студентів, то тут також багато протиріч. Трапляються викладачі, що ставлять оцінки не за знання студента або роботу на заняттях, а просто, як кажуть, «з голови».

Тож враховуючи все вище перелічене хотіло би аби викладачі уважніше ставилися до видавництва учбових матеріалів для студентів, а також професійніше відносилися до своєї справи. Звичайно я розумію, що викладати ВНЗ – це задача не з легких, але якщо ви вибрали цей шлях, то роботи все потрібно якісно.

Бондаренко Юлія, 103м-17-1

Людство увійшло в новий тип цивілізації - інноваційний. Його характерна особливість – постійна змінність, динамізм. Змінюються знання, технології, інформація, обставини життя і відбувається це значно швидше, ніж змінюються ціле покоління людей. Отримані знання застарівають, виникає потреба в новому запасі знань. Крім Інтернету, основним місцем, в якому студент здобуває інформацію є бібліотека. У зв'язку з чим виникає ряд труднощів, коли

при написанні лабораторних робіт у студента відсутня можливість скористатися сучасними дослідженнями в тій чи іншій сфері через те, що в бібліотеці рідко оновлюється література. Як результат – робота учня втрачає свою новизну і актуальність.

Стандартизований зміст навчання, жорстко нормований список підручників та літератури з відповідним змістом кожної лекції, від якого відступати заборонено - все це так само є перепоною в розвитку студента. В цілому - це наслідок тоталітарного минулого, де треба було контролювати знання історії, літератури та одночасно поглиблювати знання природничих дисциплін - така була задача тоді, такою система освіти залишається і досі.

Такий підхід не допускає формування власної думки, самостійності мислення, оригінальності та унікальності ідей. Він виховує лише тих, хто здатний відтворювати, повторювати і робити по шаблону, з нерозвиненим умінням формувати своє особисте ставлення і критичне мислення. У сучасному світі ж потрібні унікальні фахівці з нестандартним способом мислення. Отже, контроль над змістом навчання, як підхід, застарілий, повністю відірваний від реальності.

Конвеєрна класно-урочна система, яка унеможлиблює впровадження справжніх інновацій в навчальний процес стає приводом того, що часто студенти вивчають ті предмети, які насправді їм не цікаві. Надання більш вільного графіка вивчення предметів, разом з вільним вибором самих предметів дуже швидко відкоригувало б це. Так у студентів з'явилася б можливість більше приділяти часу тому, що їм дійсно цікаво і роду діяльності, якому вони хотіли б присвятити своє життя. Також необхідно звернути увагу на співвідношення годин для вивчення практичних та теоретичних аспектів навчання. У сучасній системі освіти наголошують на теорії, в той час як необхідно було б саме на практиці. Адже тільки з достатньою кількістю практики можна дійсно стати гарним фахівцем в обраній сфері.

Сучасна цивілізація розширила комунікативне середовище, в якому живе і діє людина. І задля того, аби в таких умовах залишатися собою і ефективно працювати, людина повинна бути самодостатньою, здатною свідомо орієнтуватися в нетрях комунікацій. В освіті треба змінити спосіб включення особистості в навчальний процес. На зміну суб'єктно-об'єктним відносинам між навчальним і учнем повинні прийти суб'єктно-суб'єктні, при яких обидва учасники навчального процесу активні, рівноправні у взаємодії і поважають один одного. Авторитарну репресивну педагогіку треба замінити демократичною педагогікою толерантності в університеті. Відносини студентів і викладачів досить багатогранні. Люди всі різні і вимоги до оточуючих, відповідно, різні. Однак, якщо хоча б спробувати зрозуміти один одного, то є велика ймовірність налагодити якісні відносини студент-викладач.

Сучасна освітня ситуація характеризується тим, що процес впровадження інновацій швидше нагадує пошук шляхом спроб та помилок. У більшості випадків інновації не віддільні від їх носіїв, тобто виникає проблема їх відтворюваності та передачі іншим. Щоб процес розробки і впровадження

інновацій не носив спонтанний характер, потрібно визначитися з тим, від чого слід відмовитися і до чого потрібно прагнути? На мою думку відмовитися від нав'язування студентам уявлень, знань, умінь педагога. Навпаки, прагнути потрібно до розвитку самостійності студентів у виборі способів навчання, пошуку власних варіантів рішення тих чи інших завдань і забезпечити всією необхідною літературою, яка допомогла б їм у цьому.

Борщ Іван, 141м-17-3

Останнім часом з'являється багато нових спеціальностей а також, спираючись на досвід закордонних вищих навчальних закладів, відбуваються зміни в навчальних програмах відносно молодих спеціальностей. Це призводить до того, що з року в рік вводять нові навчальні дисципліни. Відсутність відпрацьованого плану для викладання, розроблених практичних та лабораторних робіт і демонстраційних та лабораторних стендів відбиває будь яке бажання студента навчатися. Також, проблемою є застаріле обладнання для лабораторних робіт через недостатнє фінансування. Дуже мало навчально-методичного матеріалу, а більшість підручників ще часів СРСР із застарілими відомостями.

Також до проблемних питань можна віднести нарахування стипендії. Віднедавна ввели рейтинг для нарахування стипендії в якому приймають участь всі спеціальності одного курсу по факультету. У деяких груп 6 предметів на семестр, а у інших 15, до того ж набагато складніших. Іще розмір стипендії. Що таке 1600 гривень в місяць для студента, якій живе в гуртожитку по 3-4 місяці? Цієї суми недостатньо і приходиться влаштовуватися на роботу. Треба ще згадати що відвідування університету є обов'язковим і більшість викладачів враховують це при оцінюванні. І звідси впливає, що студент або навчається і отримує маленьку стипендію, або іде працювати.

Гуртожиток – це окрема тема. Умові проживання дуже погані. За що ми платимо гроші? За декілька душових кабінок на весь гуртожиток, які відкриті декілька годин на добу? Чи для того щоб відпрацьовувати 40 госп. годин та 12 чергувань на рік? В деяких кімнатах взимку температура знижується до 15 °С, а обігрівачами користуватися заборонено. І так далі.

Шляхи вирішення цих проблем прості: перед тим як вводити нові предмети треба спочатку розробити навчальну програму; підвищити фінансування кафедр шляхом залучення інвесторів; забезпечити сучасною навчально-методичною літературою; збільшити стипендії до такого рівня, щоб студенти могли займатися навчанням, а не пошуком роботи; змінити правила проживання у гуртожитку, зробити ремонт, забезпечити нормальними умовами для проживання!

Брітан Марія, 124м-17-1

У вищій школі є досить великий спектр проблем, одна з яких - проблема якості освіти фахівців. Вона завжди була дуже важливою. Це сталося через різні причини: скасування державного розподілу випускників вузів; ринок праці нестійкий; фінансування скоротилося.

Також на проблему впливає занадто повільне впровадження нових технологій в навчальний процес. Головною формою занять залишаються лекції, аудиторне навантаження перенасичене, набір курсів у мереж мінімальний або повністю відсутній. Сьогодні, як і раніше, діють форми і методи лекцій середини минулого століття. В результаті все частіше лунають скарги випускників вузів про те, що у них недостатньо навичок практичної роботи.

У вузах немає великих бібліотек в мережі інтернет, де були б відкритий доступ до книг, система ефективного пошуку, доступ до міжнародних видань та до бібліотек онлайн. Через нестачу фінансування продовжує старіти фонд навчальної літератури.

Також на освіті дуже погано позначається недостатній розвиток роботи з мережею Інтернет, адже це - джерело знань для вищої освіти.

Сьогодні, в епоху новітніх технологій, університети не повинні ігнорувати Інтернет, а мають використовувати його для пошуку первинної інформації, і як засіб віддаленого взаємодії, і як спосіб застосування у науково-дослідницькій діяльності.

З одного боку, далеко не кожен вуз має можливості забезпечення доступу студенти і викладачів до мережі, а з іншого - не всі студенти і викладачі мають навички роботи за комп'ютером. Тут необхідно додаткове навчання в цій сфері.

Цілі впровадження і використання технологій ІТ в освіті зв'язуються з появою нових (раніше відсутніх) можливостей в системах ВУЗів для всіх її учасників (тих, хто здобуває освіту; викладачів; тих, хто організовує і управляє освітою) і їх взаємодії.

У вісімдесяти відсотках випадків, завдяки впровадженню ІТ технологій, з'являються такі нові можливості:

- зменшення часу доступ до необхідної освітньої та наукової інформації та статей викладачами та студентами;
- оновлення програми освіти прискориться через скорочення часу викладачів на розробку статей та методичної літератури;
- у студентів з'явиться вільний час для індивідуальної або самостійної роботи, а у викладачів - на удосконалення освітнього процесу та його розвиток;
- учні зможуть за короткий строк досягати встановлених вимог (стандартів) до якості освіти.

Тому, щоб поліпшити якість навчання, необхідно починати впроваджувати нові ІТ технології в освітній процес.

Наприклад, розробити великі електронні бібліотеки, обладнати комп'ютерні аудиторії, створити лекції у мережі, налаштувати систему навчання через Інтернет.

Частина ІТ технологій може дуже добре підтримувати навчання (лекційні та практичні заняття), інші - здатні підтримувати розробку сучасних підручників і різноманітних посібників. ІТ технології можуть допомогти також ефективно і оптимально організувати проведення науково-дослідницьких робіт у ВНЗ.

Використання різноманітних технологій на заняттях у ВНЗ має стати звичайною справою для всіх викладачів.

Подання лекції з комп'ютерною презентацією, відповіді учнів на семінарі, супроводжувані презентацією, студентська газета, спеціальне програмне забезпечення на заняттях, дає нам видимий ефект підвищення зацікавленості студентів у навчальному процесі та, як наслідок - підвищення якості освіти у ВНЗ.

Бушмакін Ігор, 151м-17-1

На сьогоднішній день, навколо спостерігається швидкий технологічний наукомісткий розвиток, кожен фахівець повинен постійно отримувати та підвищувати свій рівень знань у своїй галузі діяльності.

А така вже звична річ, як інтернет-технології відкривають багато нових можливостей у цьому напрямку та робить більш доступним отримання освіти. З'являється нова форма освіти, яка поступово завойовує своїх прихильників на ринку освітніх послуг у всьому світі – дистанційна форма.

Наприклад, бюджет Відкритого Університету Великобританії складає 400 млн. фунтів. У Турецькому університеті здобувають освіту більше половини студентів країни. А у Національному Відкритому Університеті Індіри Ганді у Індії нараховується більше 1 млн. студентів.

Майже всі сучасні навчальні заклади різних країн світу вважають дистанційне навчання стратегічно важливим напрямком свого розвитку. Національний гірничий університет є одним із лідерів у впровадженні дистанційного навчання в Україні.

Дистанційна форма навчання має багато переваг, але найбільш відчутна – технологічність. Вона передбачає навчання з використанням сучасних програмних та технічних засобів, що дозволяють будувати процес освіти на принципах активної взаємодії студента з навчальною системою. Також, не менш важливими перевагами є доступність та відкритість навчання, що дає змогу отримувати знання без відриву від роботи. Крім того, дистанційне навчання є більш економічно вигідною, бо навчальний заклад має економію на переїздах, платі за оренду або утримання учбових приміщень, організації навчання в інших містах тощо. Ця форма відкриває також можливості розширити географію навчальних послуг, навіть за межі своєї країни, не

підвищуючи при цьому свої витрати. Поряд з тим дистанційна форма має свої проблеми та недоліки, які необхідно враховувати і над вирішенням яких потрібно працювати. Я пропоную наступну класифікацію основних недоліків (рис. 1).

<p>Недоліки дистанційного навчання <i>Для студентів</i> Психологічні: — відсутність прямого очного спілкування між студентом та викладачем; — необхідна жорстка самодисципліна студента; — відсутній постійний контроль над студентами; — відсутність практичних занять. Початкового рівня знань та навичок: — недостатня комп'ютерна грамотність студентів. Організаційно-методичні: — недостатня інтерактивність сучасних курсів дистанційного навчання. Технічні: — необхідність в персональному комп'ютері; — необхідність доступу в Інтернет.</p>			
<p><i>Для організаторів дистанційної форми навчання</i></p>			
<p>Економічні: На початковому етапі — великі витрати на створення системи дистанційного навчання; — великі витрати на розробку курсів дистанційного навчання; — великі витрати на придбання технічного забезпечення</p>	<p>Кадрові: — потрібна висока кваліфікація розробників дистанційних курсів; — потрібна команда з фахівця наочної області, художника, програміста; — недостатня комп'ютерна грамотність фахівців-предметників.</p>	<p>Організаційно-методичні: — мало методичних матеріалів по підготовці і проведенню дистанційного навчання; — відсутність стандартизації дистанційної освіти; — труднощі в ідентифікації студента.</p>	<p>Інституціональні: — недостатня розвиненість інформаційно-комунікаційних інфраструктури в Україні та інших країнах пострадянського простору та у країнах, що розвиваються.</p>

Рис. 1 – Класифікація недоліків дистанційної форми навчання

Вирішення цих недоліків та проблем, хоча б частково, може сприяти популяризації цієї форми у засобах масової інформації, більш глибоке вивчення ІТ-технологій у закладах середньої та вищої освіти та розробка прийняття стандартів дистанційної освіти, підвищення рівня розробників дистанційних курсів тощо.

Валевська Вікторія, 141м-17-1

У процесі здобування освітнього ступеня бакалавр в Національному Гірничому університеті, мною було вивчено чимало дисциплін. На підставі цього досвіду, я маю змогу провести аналіз навчально-методичного забезпечення освітнього процесу.

Якщо розглянути лекцію, як основу інформаційного донесення матеріалу дисципліни до студентів, то вже тут виникають певні труднощі. Адже лекція повинна спонукати слухачів на формування чіткого розуміння предмету та сприяти засвоюванню матеріалу. На жаль, цього важко досягти, якщо викладач не має для себе такої цілі. У більшості випадків ступінь засвоєння матеріалу не аналізується, а всього-на-всього виводиться на самостійне опрацювання.

Також не можна не звертати увагу на застарілий матеріал, що входить до навчальної програми. Сфера електроенергетики, що вивчається мною, потребує знань сучасних технологій, засобів проектування та креслення, принципу дії теперішнього електричного обладнання. Але значну частину цих знань доводиться здобувати поза навчанням. В якості прикладу може виступити дисципліна «Інженерна графіка», в програму якої був закладений корисний матеріал, але він обмежувався лише вивченням основних понять креслення, ескізів та креслеників без використання будь якого електронного засобу креслення, тому можливості студентів обмежилися вмінням креслити від руки, в той час, коли професія інженера потребує досконалого володіння програмами типу AutoCAD.

Мої пропозиції, щодо удосконалення якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи це перегляд актуальності матеріалу насамперед для профільних предметів, візуалізації демонстраційних матеріалів лекцій та ведення дискусій зі студентами з приводу вузлових моментів теми (досвід опанування матеріалу за такими способами читання лекцій показав, що вони є ефективними, полегшують засвоєння інформації та викликають зацікавленість студентів у навчанні).

Література

1. Салов В.О. Рекомендації до створення комплексу навчально-методичного забезпечення дисциплін : метод. посіб. для наук.-пед. прац. / В.О. Салов, Т.О. Письменкова ; Нац. гірн. ун-т, наук. метод. центр. – Д. : НГУ, 2017. – 48 с.

Васюкович Ксенія, 103м-17-1

У 21 столітті стрімкий розвиток сучасного суспільства характеризується процесом інформатизації.

Інформатизація - це продукт, який забезпечує інтенсифікацію усіх сфер діяльності. Ця тенденція сучасного суспільства має величезний вплив на вищу освіту.

Для отримання фахівців в будь-якій галузі потрібна відповідна підготовка в умовах інформатизації суспільства.

А самою ідеєю освіти є розвиток людини як особи, суб'єкта діяльності і спілкування упродовж усього його життя. Ідея безперервної освіти в тому, щоб забезпечити кожній людині можливість для постійного самовдосконалення.

Навчання роками було орієнтоване на запам'ятовування великих масивів інформації, але учні не хочуть зубрити, а вчителі не можуть їх змусити. Так чому наші батьки наполягають на закінченні університету? Вони сподіваються, що закінчення ВНЗ автоматично відкриє молодій людині дорогу в перспективне майбутнє? Тим більше нині з'являється все більше альтернативних способів навчання - від онлайн курсів до різних програм. А сучасна тенденція вищої освіти йде у бік прагматики. Студенти вимагають, щоб їх навчали знанням, які "допоможуть в житті". Завдання сучасної людини: навчитися ставити правильні питання.

Поки ти не зрозумів, навіщо тобі потрібна освіта - не поступай. Немає жодної адекватної причини, по якій ти повинен відразу йти у ВНЗ після школи.

На жаль, система вищої освіти в нинішньому її вигляді навчає вузькому набору академічних і аналітичних знань, по більшій мірі не пов'язаних з практичними реаліями життя.

Створюється враження, що система освіти безнадійно застаріла і не здатна дати навички заробляння грошей і реалізації себе, як особистості, в сучасному суспільстві. Проте вища освіта добилася величезного прогресу в розширенні доступу і збільшенні можливостей для здобуття освіти. Але чи усі можуть його отримати? Багато студентів починають шкодувати про свій вибір, коли, вибравши технічну спеціальність ти розумієш, що маєш гуманітарний склад розуму. Коли при вивченні тони даремної інформації, в думках мрієш грати на музичному інструменті, коли під час проектування свердловин, хочеш написати картину маслом.

Наша країна не дає можливості для розвитку, не дає можливості спробувати себе в чомусь іншому, незважаючи на велику кількість різних курсів. Усе завжди зводиться до грошей і можливостей, які можуть або не можуть дати нам наші батьки.

Якби у батьків було досить часу і грошей водити мене на гуртки і давати себе спробувати в тій або іншій сфері, я б стала тим, ким є зараз, який шанс того що я б вибрала саме цю спеціальність і цей ВНЗ? Проблема вищої школи набагато серйозніша, ніж ми собі її представляємо. Так як же зацікавити молодих людей?

У нашому світі йде боротьба за молодь, що вчиться. Велика кількість студентів шукає можливість для здобуття освіти за кордоном, тим самим допомагаючи іншим країнам отримати талановитих фахівців з країн "третього світу" через неорганізованість і низьку якість навчання в своїй країні.

Так як же розв'язати проблему з науково-методичним забезпеченням освітнього процесу вищої школи?

- переймання досвіду організації навчальних процесів в успішних ВНЗ країн світу.
- відкриття тих напрямків і спеціальностей, які потребуються в сучасному суспільстві.
- повна заміна навчальних посібників, методичних посібників, а також переведення їх в електронний варіант.
- масове залучення молодих викладачів, маючих практичний досвід застосування знань своєї спеціальності і замотивованих до роботи і навчання. Щоб своїм прикладом вони надихали учнів.
- методичне обґрунтування і розробка моделей інноваційних та розвиток існуючих педагогічних технологій.
- створення методичних систем навчання, що орієнтовані на розвиток інтелектуального потенціалу студента.
- формування умінь самостійно здобувати знання, здійснювати діяльність по збору, зберіганню та передачі інформаційного ресурсу та продукуванню інформації.
- створення і застосування засобів автоматизації для психолого-педагогічних тестуючих, діагностуючих методик контролю і оцінки рівня знань студентів.
- вдосконалення методів управління системою освіти на базі використання автоматизованих баз даних, науково-педагогічної інформації, інформаційно-методичних матеріалів, телекомунікаційних мереж, а також вдосконалення процесів інформатизації управління освітньою установою та їх системою.

Література

1. Мачинська Н.І., Стельмах С.С. Сучасні форми організації навчального процесу у вищій школі: навчально-методичний посібник / Н.І. Мачинська, С.С. Стельмах. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012
2. Пожуєв В.І. Шляхи і напрями формування і реалізації інформаційного суспільства в умовах глобалізації / В.І. Пожуєв // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії: [зб. наук. пр.]. - Запоріжжя: ЗДІА.-2011. - Вип. 46. - С.5-18.
3. Пожуєв В.І. Осмислення місця і ролі інформації у сучасному суспільстві / В.І.Пожуєв // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії: [зб. наук. пр.]. - Запоріжжя: ЗДІА.-2010.- Вип. 42. - С.4-13.
4. Маруховський О. Переваги і вади інформаційного суспільства // Політичний менеджмент. - 2005. - № 1. - С. 15-19.
5. Орлова Т.В. Історія сучасного світу. - К.: Знання, 2006. - 551 с.
6. Рубанець О.М. Інформаційне суспільство: когнітивний креатин постнекласичних досліджень: Монографія. - К.: ПАРАПАН, 2006. - 420 с.
7. Сергієнко І.В. Шлях до інформаційного суспільства // Україна. Наука і культура: Щорічник. - 2002. - Вип. 31 - С. 68-75.
8. Правова інформатика: підручник: [у 2 т.]. – К.: Парлам. вид-во, 2004. – Т. 1. – 416 с.
9. Маловічко О.В. Організаційний потенціал держави у дискурсі глобалізації й інформатизації: автореф. дис. ... канд. філософ. наук : 09.00.03 / О. В. Маловічко ; Нац. пед. ун-т ім. М.П. Драгоманова. – К., 2010. – 20 с.

10. Ігнатова О. М. Формування інформаційної культури майбутнього фахівця, як невід'ємної складової сучасної професійної освіти [Електрон. ресурс] – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/Portal/soc_gum/Sitimn/2010_23/Inform_inform_kulturu_maibutnogo_faxivca.pdf
11. Морзе Н. В. Інформаційна культура та її складові [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://ped.sumy.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=627
12. Інформаційна культура [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uk.wikipedia.org/wiki/Інформаційна_культура.

Велько Дмитро, 184м-17-4

У сучасних умовах освіта є одним з найважливіших факторів, що забезпечують економічний розвиток України. Велику роль у цьому грає саме якість цієї освіти. Від того наскільки якіснішим буде рівень освіти - залежить подальший випуск гарних інженерів, лікарів, юристів, економістів та інших, які і забезпечуватимуть економічний розвиток нашої країни працюючи на своїх робочих місцях.

В цій публікації я хотів би дати критичний аналіз щодо якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу, а саме: програм дисциплін та практик, навчального контенту (підручників, навчальних посібників), методичних рекомендацій до виконання різних видів навчальної діяльності, засобів діагностики, критеріїв та процедур оцінювання результатів навчання; дати конструктивні пропозиції щодо удосконалення якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи.

Критичний аналіз

Я навчаюсь на 5му курсі «Національного гірничого університету» за напрямком «Гірництво», за спеціальністю підземна розробка родовищ. За 4 роки навчання у бакалавраті та майже 1 року в магістратурі мною було виявлено ряд недоліків у навчальному процесі та матеріальному забезпеченні дисциплін. Хотілося б висвітлити основні, а саме:

Велика кількість предметів, які даються так би мовити для загального розвитку студента. Дуже часто на такі предмети як: філософія, вища математика, основи безпеки життєдіяльності, економіка та велика кількість філологічних предметів, відводилося більше годин на вивчення ніж на ті, які більш відповідають моїй спеціалізації.

Велика кількість годин на самостійне вивчення предметів. Якийсь об'єм матеріалу дається в аудиторії, а значну кількість матеріалу потрібно вивчити самостійно не розуміючи про що йде мова.

Мала кількість примірників технічної літератури. Дуже часто, приходючи в бібліотеку, просто не вистачало потрібного підручника з конкретної дисципліни.

Застаріла матеріальна база. Хоч в останні роки і публікується багато нової літератури, ми мали змогу навчатися по підручниках видання ще часів Радянського Союзу.

Неможливість взяти методичні забезпечення додому. Приходячи до читальної зали, щоб взяти матеріальні та методичні забезпечення з конкретного предмету, необхідно було сидіти в читальній залі годинами і вивчати цей матеріал, адже його не дозволяють брати додому.

Накопичувальна система оцінок. За цієї системи заліки та екзамени втратили свою роль, адже фактично легалізовано знайому ще з радянських часів систему «автоматів», коли кращим студентам виставлялися оцінки без їх присутності на екзамені. Таким чином, результати екзамену можуть залежати від окремих викладачів та адміністрації навчального закладу.

Електронне методичне забезпечення. Не завжди на сайтах кафедр університету можна знайти інформацію задля вивчення матеріальної бази з предмету. Електронні файли або взагалі відсутні, або просто не відкриваються.

Створення платформи DO.NMU.ONE. Це, звичайно, великий плюс, але без недоліків не обійшлося. Викладачі деяких предметів просто не викладають матеріал на сторінці свого предмету. Для чого тоді взагалі реєструватися на цьому предмету.

Переважа теорії над практикою. Для вивчення теорії деяких предметів виділяється більше часу та матеріального забезпечення ніж відпрацювання питань на практиці. Деяке обладнання можна побачити тільки на картинці.

Конструктивні пропозиції

1. Видання сучасних примірників навчально-методичного забезпечення у достатній кількості.
2. Збільшення якості електронних джерел інформації.
3. Збільшення якості матеріального забезпечення для проведення практичних занять.
4. Збільшення кількості примірників технічної літератури.
5. Зробити всі види навчально-матеріального забезпечення однаково доступними.

Література

1. <https://www.perspektyva.in.ua>
2. <https://www.ukrinform.ua>
3. <https://www.facenews.ua>

Вишняков Максим, 103м-17-1

Перебуваючи у статусі студента п'ятого курсу, знаходжусь у постійному процесі пошуку роботи та зіштовхуюсь з проблемами, які можна пояснити саме недоліками освітнього процесу.

Основною проблемою, можна назвати відсутність саме практичних навичок, бо під час навчання, студент отримує велику кількість теоретичної інформації, яку в майбутньому важко застосувати у реальних ситуаціях. Також, варто відзначити, що велика кількість роботодавців приділяє особливу увагу

навичкам користування спеціалізованими програмами. На мій погляд, наразі саме з цим найбільші проблеми в освітньому процесі, бо за 4,5 роки навчання, було лише 2 предмети з вивчення спеціалізованих програм з геології, що якнайменше несерйозно. В результаті чого, по завершенню навчання ми отримуємо випускника з гарними теоретичними знаннями, але досить низькими практичними навичками та без розуміння актуальних спеціалізованих програм, що робить його менш конкурентоспроможним на ринку вакансій.

На мій погляд, аби виправити цю ситуацію, необхідно: 1) Переглянути практичну частину та збільшити її кількість годин, шляхом зменшення лекційних, тому що вивчення теорії залежить у більшій мірі від бажання самого студента. 2) Розробити програму з вивчення основних, але разом з цим актуальних спеціалізованих програм, бо за вікном 2018 рік і треба відповідати часу.

Волик Павло, 121м-17-1

Анотація. В даній статті розглянуто стан вищої освіти України. Описані проблеми вищих навчальних закладів України. Проведено аналіз поточних дій, спрямованих на поліпшення ситуації, та наведено рекомендації щодо подальшого покращення стану вищої освіти України.

Ключові слова: вища освіта України, проблеми вищих навчальних закладів, покращення стану вищої освіти.

Вища школа України переживає не найліпші часи. Згідно з опитуванням, яке біло проведено компанією Active Group в рамках проекту "Міський омнібус" більше третини українців хочуть здобувати освіту для себе або своїх дітей в навчальних закладах за кордоном. Це пов'язано з цілою низкою проблем у вищих навчальних закладах, серед яких перше місце займає незадовільний рівень одержуваної в Україні освіти.

У вищих навчальних закладах викладають застарілий матеріал, використовуючи при цьому ще більш застаріле методичне забезпечення. Отримувані знання зазвичай не відповідають вимогам ринку праці та часто не мають практичного використання. Порядок вивчення окремих дисциплін буває порушений, а деякі з них дзеркально повторюють одна одну не роблячи вагомих відмінностей ні в теоретичній ні в практичній частинах.

Серед інших проблем вищої освіти України слід виділити хабарництво та плагіат. До хабарництва бувають причетні як окремі викладачі та лаборанти так і керівництво вищих навчальних закладів. Хабарі беруть за зняття заборгованості та відновлення, при здачі іспитів, захисті курсових та дипломних робіт. За заявою першого заступника міністра освіти і науки Володимира Ковтунця до цього часу високі корупційні ризики залишаються при переході з бакалаврату в магістратуру

У плагіату в Україні привілейована ситуація. Він не вважається чимось негідним, до нього немає соціальної нетерпимості, на відміну від ситуації за кордоном. В Україні виявити факт плагіату має право тільки суд, котрий може бути обмежений процедурними питаннями, у той час як норми цивілізованого світу передбачають можливість академічного середовища самостійно визначити крадіжку чужого тексту.

Для вирішення описаних вище проблем урядом України були прийняті деякі кроки, відображені в новому Законі України «Про вищу освіту». Для покращення якості вищої освіти навчальним закладам була дарована більша автономія, як академічна й організаційна, так і фінансова, однак через низку причин вона не може бути практично втілена у життя, через що іноді замість нових можливостей обертається новими проблемами.

Випадками хабарництвом займаються правоохоронні органи, а Міністерства освіти намагається з ним боротися шляхом зменшення ризиків його появи. Одним з кроків у цьому напрямі було введення зовнішнього незалежного оцінювання для вступу до бакалаврату, що поступово переростає в проведення ЗНО для вступу і до магістратури. Минулого року вступ до магістратури права через проводився через ЗНО. Цього ж року перелік ЗНО для вступу в магістратуру планується розширити.

Ситуація з плагіатом покращена тим, що в законі про освіту, вперше закладені чіткі визначення плагіату та академічної недоброчесності, що полегшує боротьбу з ним та сприяє його зникненню.

Для подальшого розвитку вищої освіти України уряду слід забезпечити не тільки декларовану, а й реальну автономію вищих навчальних закладів, серйозніше відноситися до фактів виявлення плагіату та дати можливість академічному середовищу самостійно його визначити та розповсюджувати незалежні оцінювання для зменшення можливостей для хабарництва.

Література

1. Из Украины разбегаются студенты и преподаватели [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: URL: <https://rian.com.ua/analytics/20180129/1031751735/Ukraine-vuz-obrazovanie-problema.html> — Загл. с екрану.
2. Реформа образования. Останутся те, кто сможет измениться [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: URL: <https://rian.com.ua/view/20171129/1029893579.html> — Загл. с екрану.
3. В вузах процветает взяточничество и плагиат - замминистра образования [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: URL: <https://rian.com.ua/view/20171101/1029045620.html> — Загл. с екрану.
4. Реформирование высшего образования в Украине [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: URL: https://zn.ua/EDUCATION/reformirovanie-vysshego-obrazovaniya-v-ukraine-263532_.html — Загл. с екрану.
5. Проблеми плагіату в Україні [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: URL: <http://www.ukma.edu.ua/index.php/news/3185-problemy-plahiatu-v-ukraini> — Загл. с екрану.

Оглядаючись назад, за 5 років студентства відбулося дуже багато: перші емоції, коли лише приносиш документи, посвячення в студенти від ректора 1-го вересня, початок занять в величезних аудиторіях, нові знайомства. Але вже приблизно по закінченню 2-3 курсу, починаєш розуміти, що щось тут не так. За весь цей час “напхали” в голову скільки всякої нісенітничі, що вона аж йде обертом. Для себе особисто я повністю розчарувався у системі вищої освіти.

Практично весь поданий матеріал вже морально та фізично застарів. Половина чому нас навчають вже давно не є актуальною на даний момент. Для прикладу предмет “Світлотехнічні установки”, ми вивчали інформацію з книги автора Епанешников М.М. “Электрическое освещение”, її видавництво було 1973 року. Доки весь світ швидко розвивається, та “Tesla” відправляє машини у космос, ми вчимо те, чого давно вже немає. Матеріально-технічна база вже давно в нашому університеті застаріла. Як можна отримати гарного спеціаліста, якщо приходячи на підприємство працювати, більшість речей він бачить вперше в житті? А якщо він поїде працювати по спеціальності, наприклад, в Європу? Подивлячись на їх обладнання, недавній студент навіть не буде знати з якої сторони до нього підійти. Я привожу приклад для своєї спеціальності інженера-електрика.

Іншої уваги заслуговує подача матеріалу. Був в нас дуже цікавий та потрібний для нашої спеціальності предмет “Техніка високих напруг”. Але на лекціях ми приходили, доставали ручку та зошит та писали, писали і писали не відриваючи погляд з зошиту. Є в мене підозра, що це взагалі був матеріал з якоїсь книги, яку ми просто переписували. І як тут можна чомусь навчитись? Просто зубрити матеріал, навіть не розуміючи що там написано? Майже все з цього забудеться та взагалі ніяких знань не залишиться від такої сухої подачі матеріалу.

За весь час навчання проводилось мало практики. Нам, як електрикам за фахом, потрібно розуміти як все обладнання підключається, та вміти зробити це руками. В університеті твердять про те, що не буде вашою роботою, адже тут готують інженерів. Агов, люди, ви втратили зв'язок з реальним життям, або просто боїтеся подивитися правді в очі. Якщо випускник нашої кафедри йде працювати за фахом, в більшості випадків його першою гордою посадою буде електромонтер. Доведеться це все вивчати з нуля.

В цій ситуації потрібно оновити матеріально-технічну базу, навчатись за новою літературою, яка є актуальною. Те, що дійсно використовується в наш час, або планується. Так ми зможемо йти в ногу з часом та інноваціями. Проведення лекцій та занять краще проводити у вигляді дискусій, розбирати реальні приклади та проводити мозковий штурм. На власному досвіді переконався, це дійсно допомагає краще засвоїти матеріал та глибше зрозуміти суть питання. Потрібно більше практики на заняттях, особливо в моїй технічній спеціальності. Адже більшість лабораторних робіт це просто розрахунки, які знову ж таки мало мають спільного з реальними умовами. Виходом є оновлення

лабораторних стендів та програма навчання, яка дасть практичні навички в монтажі електроустаткування. Звичайно, це економічні затрати, але якщо не вкладати кошти в навчання, як взагалі буде розвиватися промисловість?

Воронцов Владислав, 124м-17-1

Україна є унікальною країною за ступенем охоплення вищою освітою. Її отримують приблизно 79% людей у віці від 20 до 26 років. У 2016-2017 навчальному році загальна кількість студентів по всій країні складала понад 465 тисяч людей. Розподіл бюджетних та контрактних місць був приблизно рівний. Та ці вражаючі цифри не є такими значущими у порівнянні з низьким рівнем вищої освіти, що надається у нашій країні. Україна налічує 288 вищих навчальних закладів, але жоден з них не підіймався вище 400го місця у світовому рейтингу. Тобто, не зважаючи на велику кількість ВНЗ, рівень освіти, який вони надають, залишається низьким.

Якщо порівняти ситуацію в Україні з країнами Європи, то за кордоном кількість ВНЗ по відношенню до чисельності населення може бути до 3х разів менша, як, наприклад, у Великій Британії, навчальні заклади якої вважаються одними з найкращих у світі.

Це можна пояснити різним відношенням країн заходу та колишнього СРСР до самої вищої освіти. В Україні досі живе радянський «культ» вищої освіти, яку вважають обов'язковою, якщо людина хоче вдало влаштувати своє життя. Але насправді таке ставлення до вищої освіти є причиною значних проблем. А саме знецінення значення вищої освіти.

З однієї сторони, велика частина молодих людей після закінчення школи не одразу розуміють, яку спеціальність вони хочуть вибрати. Але за порадою батьків чи знайомих поступають до ВНЗ, не достатньою обміркувавши свій вибір. Чимало людей взагалі йдуть на спеціальності, які вважаються «модними». Або ж, у разі невисоких випускних балів, людина обирає якусь «легку» спеціальність, на яку вона спроможна поступити. У результаті людина втрачає 5-6 років на навчання у напрямі, який їй не подобається. Вона втрачає величезний обсяг часу на виконання «нудних» домашніх завдань, і в результаті, по-перше, не хоче працювати за спеціальністю, а по-друге, не може цього робити, адже не має достатнього обсягу знань для цього.

Так ми переходимо до другої проблеми – невідповідність навчальної бази вимогам сучасності. В Україні є велика проблема – поганий аналіз потреб ринку праці при складанні плану випуску спеціалістів за різними планами. Штучно підтримуються багато «модних» чи, навпаки, застарілих спеціальностей. Але у більшості випадків навчальний план на таких напрямках не є відповідним для підготовки готових до справжньої роботи спеціалістів. Взагалі, багато українських викладачів та експертів в області освіти визнають, що зараз показником успішності студента є не безпосередньо його здібності та знання, а зароблені ним бали. Така система не є репрезентативною, а якщо

брати до уваги сумний факт великої корумпованості серед українських ВНЗ, то можна зробити висновок про загальну низьку показовість сучасної системи оцінювання в цілому.

Також про проблеми в українській системі вищої освіти свідчить значна невідповідність кількості випускників за різними напрямками до реальних потреб на біржі праці. У 2017ому році прем'єр-міністр України Володимир Гройсман назвав таку сумну статистику, що в нашій країні є суттєва нестача кваліфікованих представників робочих спеціальностей: слюсарів, електриків, будівників і т.д. Скоріш за все, це викликано застарілим стереотипом пострадянських людей про те, що такі професії не є престижними. Однак, за порівняльною статистикою, проведеною одним з найбільших сайтів України з пошуку роботи, було виявлено, що попит на робочі спеціальності суттєво росте, а середня заробітна плата, яку пропонують в категорії «Будівництво та архітектура» на 52% вища за показники в напрямі «Фінанси». І це при тому, що за тою ж статистикою заробітна плата спеціалістів у останньому напрямі одна з найвищих. Тобто міф про те, що люди робочих професій не заробляють багато, не має нічого спільного з реальністю. Наприклад, для сезонних робітників, у яких багато замовлень, сума в одну тисячу доларів на місяць не є чимось казковим, хоча така праця і не є відносно легкою фізично.

То що ж ми маємо? Ідея про необхідність вищої освіти для всіх досі присутня у менталітеті українців, як пересічних громадян, так і представників вищої влади. У результаті маємо величезну кількість незатребуваних спеціальностей з низьким рівнем знань, що надаються, та ще більшу кількість молодих абітурієнтів, які йдуть не за знаннями, а лише заради самого факту отримання вищої освіти. В той час як робочі спеціальності мають велику нестачу молодих кваліфікованих спеціалістів, навіть не зважаючи на високий рівень заробітної платні та зростаючий ринок вакансій. У результаті, після отримання диплому, молоді люди стають перед декількома проблемами. По-перше, майже повна відсутність гарантій працевлаштування чи допомоги з пошуку місця роботи студентам після випуску з боку держави. Кожен сам за себе. По-друге, велика конкуренція на ринку «популярних» напрямів. І, по-третє, недостатній рівень знань випускників для повноцінної роботи за спеціальністю. Як наслідок, величезна кількість людей працює не за спеціальністю, багато хто взагалі за напрямками, не пов'язаними з предметом навчання у ВНЗ. Тобто, маємо тих самих робітників, представників будівельних та промислових спеціальностей, які втрачають ще декілька років та працюють за низьку заробітну платню аби здобути навички та досвід. Те ж саме стосується і молодих людей, які все ж змогли влаштуватися за спеціальністю, які отримують винагороду значно меншу, ніж мають у середньому представники їх спеціальності, задля заповнення пробілів у знаннях, які залишилися після недосконалих навчальних програм, та задля отримання досвіду роботи, який зараз цінується серед роботодавців набагато більше, ніж «голий», особливо український, диплом.

То що ж робити? Перш за все, потрібно змінити ставлення українського народу до вищої освіти. Показати та перейняти досвід європейських країн, де вища освіта набагато менш доступна, але дає реальні знання і є набагато більш корисною для молодих людей. І взяти до уваги актуальні показники попиту ринку праці. Адже баланс між пропозицією ринка та кількістю випускників є прямим важелем до зростання економіки усєї держави.

Гайдай Оксана 103м-17-2

Вищі навчальні заклади України визнані у багатьох країнах світу, та служать прикладом освітнього рівня. На сьогоднішній день абітурієнти можуть отримати два ступені освіти в Україні – бакалавр та магістр.

Не дивлячись на це, близько половини українців які мають вищу освіту працюють не за фахом. Вища освіта не є виключно засобом підготовки фахівців для народного господарства. Отримання вищої освіти, окрім цього, стає все більш обов'язковим етапом у розвитку людини.

Очевидним найбільш негативним наслідком зростання ступеня масовості вищої освіти є знецінення, інфляція отримуваних кваліфікацій. Чим більше людей мають дипломи про вищу освіту, тим гострішою є конкуренція за робочі місця, для зайняття яких потрібен такий диплом.

Аналізуючи систему навчального процесу можна виділити ряд недоліків у підготовці фахівців з вищою освітою, а саме:

1. скорочення навчальною програмою академічних годин на виконання лабораторних і практичних робіт;
2. відсутність систематичної роботи студентів протягом навчального семестру;
3. низький рівень активності студентів і відсутність елементів конкуренції в навчальних досягненнях;
4. неповна відповідність отриманих навиків у процесі навчання, з вимогами роботодавця.

Для удосконалення якості освіти в вищих навчальних закладах запропоновані наступні пропозиції:

1. необхідно зменшити кількість студентів в академічних групах;
2. підняти прохідний бал для вступу на ряд технічних спеціальностей, з метою відсіву незацікавлених абітурієнтів отримувати реальні знання;
3. збільшити кількість лабораторних і практичних робіт, безпосередньо за фахом;
4. зменшити години з дисциплін, які не є профільними;
5. необхідно постійно оновлювати матеріально-технічну базу.

Гальцов Віталій, 123м-17-1

На сьогоднішній день в Україні вища освіта перестала бути чимось особливим. У суспільстві склався стереотип - навіщо вступати в ПТУ або до технікуму, якщо можна поступити відразу в ВНЗ, причому, навіть не треба замислюватися про рівень шкільної підготовки. Однак, в першу чергу варто було б задуматися абітурієнту, вступаючи на ту чи іншу спеціальність, чи зможе вибрана професія відповідати реаліям теперішнього життя. Головна мета: отримати диплом, як кажуть - «корочку», а там розберемося як-небудь.

Одна з головних економічних причин того, що в Україні виникає надлишок освічених людей в тому, що зарплата дипломованих фахівців не на багато (на 20%) відрізняється від заробітків працівників масових робітничих професій. Як наслідок - знецінюється праця дипломованих фахівців тому, що виникає дисбаланс між попитом і пропозицією. Втім є дефіцит в людях робочих спеціальностей, а випускники шкіл рвуться до ВНЗ. Уже зараз людям з робітничо-професійною освітою пропонують зарплати такі ж або вище, ніж дипломованим фахівцям. А вузівцям, які не змогли знайти роботу за фахом, доводиться влаштовуватися туди, де їх вища освіта нікому не потрібна.

Ось ще одна причина низької віддачі від вищої освіти - тарифна сітка. Здавалося б, вона існує формально тільки в державному секторі, але робить відчутний тиск на ринок праці. Наприклад, на державному підприємстві не можуть поставити зарплату слюсареві більше, ніж, скажімо, інженеру. Навіть якщо слюсарів катастрофічно не вистачає, а інженерів - перебір.

Висновок: поки попит на ринку праці на фахівців робочих спеціальностей не виросте, не утворюється критична маса роботодавців, готових платити більше робочим, віддача від освіти не підніметься.

Також є проблема в тому, що в сучасних ВНЗ існує величезна кількість дисциплін, абсолютно не потрібних ні одному спеціалісту. Далі за програмою, необхідно п'ять або шість років вивчати всі ці дисципліни, і тільки два або три рази застосувати отримані знання на практиці, яка не завжди відображає всі сторони майбутньої діяльності. У підсумку, приходячи на роботу, доводиться забувати все, що старанно вчив у інституті та заново вчитися, але вже для конкретної роботи.

Так само не кожен викладач має бажання викладати дисципліну так, щоб студенти могли дійсно вивчити матеріал і здобути якісь практичні навички. Деякі тільки читають лекції, аби прочитати, деякі навіть такого не в змозі зробити. Враховуючи заробітні плати, які отримують викладачі, не важко зрозуміти, що в них немає достатньої умотивованості для того, аби працювати як слід і по-справжньому навчати студентів необхідним предметам. Зараз же таких викладачів меншість, вони справді працюють на гідному рівні, але, на жаль, не отримують гідної винагороди за свої старання у вигляді гідної зарплати.

Таким чином, студент, який ще не так давно прийшов до ВНЗ у надіях, що його навчать тій спеціальності, на яку він вступав і він стане справжнім

спеціалістом своєї справи, дивлячись на таке "навчання" швидко розчаровується в своєму виборі. Після закінчення навчання студент не може швидко влаштуватися на роботу зі спеціальності тому, що більшість компаній добре знають, якої якості таке навчання. Вони скоріше віддадуть перевагу фахівцю без вищої освіти, але з реальним досвідом роботи, ніж колишнього студента з дипломом і "порожньою головою". Наразі в ВНЗ не турбуються працевлаштуванням випускника, перекладаючи ці проблеми на плечі молодого недосвідченого спеціаліста.

Для вирішення цих проблем необхідно:

- заохочувати викладачів якісно викладати матеріал підвищенням зарплат, виданням премій та ін.;
- заохочувати студентів старанно вчитися, не пропускати занять;
- оновлювати освітній матеріал для того, щоб він відповідав часу, тобто щоб викладалися ті дисципліни, які потрібні для спеціальностей, які в цей час є на ринку праці;
- домовлятися з компаніями на предмет проходження практики на виробництві, що допоможе студентам отримати реальні практичні знання, використати теорію на практиці;
- допомагати випускникам влаштуватися на роботу по закінченні навчання.

Виконуючи такі дії можна хоча б покращити стан вищої освіти, показуючи студенту, що його роки навчання пройнуть не марно, він отримає необхідні знання для майбутньої професії та йому не доведеться вчитися заново з нуля.

Також для підвищення значущості вищої освіти необхідно змінити систему вступу до ВНЗ. Адже зараз, по суті, відбір це формальність - на контракт беруть практично всіх бажаючих, тому що навчальному закладу потрібно якось виживати (як фінансується у нас освіта, всім відомо), і контрактників будуть тягнути до кінця, тому що вони платять гроші.

Перший крок в цьому напрямку зроблено - це система незалежного тестування. Однак, в цій системі є істотний недолік. Необхідно ввести нижню межу кількості балів для бюджетних місць і нижню межу для навчання за платними договорами. Для навчання за платними договорами часто проходять відбір не за якістю знань, а по об'єму батьківських гаманців. Та й потім, в процесі навчання, виникають прогалини в знаннях, і тому, після закінчення вузу бажання у такого «фахівця» проявити себе в справі немає і не буде.

Система освіти в Україні хвора в цілому і система вищої освіти зокрема.

Якщо ми не вилікуємо в корені систему освіти, будуть до нескінченності страждати всі сфери нашої діяльності, тому що скрізь потрібні справжні фахівці своєї справи.

Герасимов Дмитро, 103м-17-2

Відповідно до Закону України «Про вищу освіту» науково-методичне забезпечення навчальної діяльності має відповідати стандартам вищої освіти, де передбачено використовувати навчально-методичну документацію, навчальну та наукову літературу[1].

Одними з найважливіших проблем навчального процесу є застарілі програми учбового процесу, використання застарілих методів виконання поставлених завдань, слабе впровадження нових технологій. Наприклад: 3 роки студенти роблять розрізи на папері за допомогою олівця та гумки, і лише півроку виконували їх в спеціальній програмі. Декілька років виконують розрахунки складних процесів за допомогою великої кількості формул, потім пів року знайомлять з програмним забезпеченням яке дозволяє робити розрахунки швидше і з меншими похибками. Проблема полягає в тому що, коли студент закінчив університет він не володіє тими вміннями які потрібні роботодавцю, а саме низький рівень володіння програмним забезпеченням.

Для вирішення даної проблеми рекомендую переробити програму для деяких спеціальностей у відповідності до сучасних методів виконання поставлених завдань. Брати до уваги те, що використовують фахівці в тій чи іншій галузі на підприємстві та вводити дисципліни з використанням програмного забезпечення, по спеціальності, як можна раніше.

Література

1. Салов В.О. Створення навчальної літератури для вищої школи : навч. посіб. / В.О. Салов, Ю.О. Шабанова, О.Н. Ільченко ; М-во освіти і науки України, Нац. гірн. ун-т. – Д. : НГУ, 2014. – 187 с. ISBN 966-8271-77-7

Глинська Анастасія, 152м-17-1

За період навчання та отримання диплому бакалавра, я часто використовувала навчально–методичне забезпечення. Так, як я вчусь на електротехнічному факультеті, то здебільшого мені потрібна технічна література. Іноді, для більшого засвоювання та розуміння спеціалізованої технічної літератури, потрібні більш ширші описання та приведення прикладів.

Але з кожним разом беручи посібник або методичне забезпечення, я стикалась з такими проблемами, як:

- багато інформації не по суті;
- друкарська помилка;
- застаріла інформація;
- немає прикладів та ін.

Також, в процесі навчання, мене вчили, як потрібно вміло застосовувати стандарти на будь-яку продукцію та обладнання (ДСТУ, ISO, ГОСТ та інші), технічні регламенти, заповнювати декларації та сертифікати, проводити

процедури оцінки відповідності та порівняння з еталонами. Але такої літератури, я не зустрічала в бібліотеці.

Ще, мені не подобається, як складають графік відвідування пар. Розклад занять був складений таким чином, що пари повинні були проводитись в кінці дня і так здебільшого кожен раз (4,5,6). Це не завжди зручно і через це, доводилось переносити пари. Раніше можна було домовитись через диспетчерську, а зараз потрібно писати заяву та домовлятися офіційно.

Я вважаю, що потрібно оновлювати підручники та начальні посібники, хоч це і вимагає не малих витрат. Тому, що дуже важко знаходити потрібну інформацію та доводиться шукати літературу в інтернеті. Через це, мало хто зі студентів користується посібниками в бібліотеці. Також, оновлення посібників впливає на використання достовірної інформації. С кожним роком вносять корективи в стандарти, технічні регламенти і тому оновлення необхідне.

Я не бачу необхідності, кожного разу писати заяву про перенесення пар. Раніше було простіше та зручніше.

Література

2. Ничкало, Н.Г. Науково-методичне забезпечення професійної освіти і навчання: прогностичний аспект [Текст] / Науково-методичне забезпечення професійної освіти і навчання: тези звітної науково-практичної конференції (м. Київ, 29-30 березня 2010 ро- ку) / Інститут професійно-технічної освіти НАПН України / за ред. В.О. Радкевич. – К.: ІІТО НАПН України, 2010. – С. 3-7.

3. Мачинська Н.І., Стельмах С.С. Сучасні форми організації навчального процесу у вищій школі: навчально-методичний посібник / Н.І. Мачинська, С.С. Стельмах. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. – 180 с.

4. Хуторской А. В. Ключевые компетенции и образовательные стандарты : докл. на отд-нии философии образования и теории педагогики РАО, 23 апр. 2002 г. — Режим доступа : <http://eidos.ru/journal/2002/0423.htm>. — Загл. с экрана

Глушков Олексій, 131м-17-1

Анотація: У статті розкривається тема масовості вищої освіти в Україні, та проблеми, що виникають у результаті цього.

Ключові слова: масовість, вища освіта, проблема

Масовість вищої освіти пов'язана і з проблемою комерціалізації освіти, коли університети нарощують обсяги платних послуг, приймають все більше і більше студентів, які не завжди в змозі впоратися з програмою. Зараз тільки третина студентів вчиться за рахунок бюджету.

Доцент Європейського гуманітарного університету Андрій Лаврухин зазначив, що не стільки масовість впливає на зниження якості освіти, скільки саме його комерціалізація. Залежність від засобів, які платять студенти, веде до негласного заборони на відрахування студентів за погану успішність. Студента тримають, тому що він приносить гроші ВНЗ. У країнах Західної Європи таке практично неможливо.

І з кожним роком все більше і більше студентів вступають до ВНЗ ,після шкіл, не для отримання якихось певних навичок, умінь, знань, а лише для отримання диплому про вищу освіту, в зв'язку з цим з кожним роком погіршується рівень знання спеціалістів,що закінчують навчання.

Я бачу цю проблему так:

Будь хто ,завершивши школи іде у ВНЗ для отримання освіти ,але не за своїм вибором,а просто для отримання документа,з яким він потім піде будь де,але не за спеціальністю. Це дуже негативно впливає на якість освіти оскільки людина не має стимулу до навчання,а держава вимушена збільшувати держзамовлення, та через брак бюджету,зменшувати бюджетні міста.

Висновок:

Наразі проблема масовості вищої освіти дуже розвинена оскільки майже 90% випускників шкіл відразу йдуть отримувати вищу освіту,нажаль єдиного рішення цієї проблеми не існує,хоча з кожним роком намагаються все більше ускладнити іспити ,для вступу у ВНЗ,але все одно відсоток вступників доволі високий.

Література:

1. Патрушев В.І. Соціально-технологічний фактор розвитку російської цивілізації // Соціологічна наука і освіта в Україні.-№1.-2000.- С.30-35.
2. Єрмаков А.Л., Галатенко Н.А. Основи самостійної роботи студентів. Учеб. Допомога. Під ред. І.І.Льясова.- М. МГТА, 1996-88с.
3. Підаєв А.В., Передерій В.Г. Болонський процес в Європе.І-2004.
4. Сало О.В. Самостійна робота студентів - один із способів оволодіння знаннями. «Наука і освіта» .- Дніпропетровськ, 2007.-С.74-78.
5. Раїмбаєва Ж.С. Модернізація традиційних форм і методів навчання. «Наука і освіта» .- Дніпропетровськ, 2007.-С. 24-26

Горбатова Вікторія 184м -17- 4

Сьогодні прийнято говорити про кризу системи освіти в Україні. Найбільш «модна» тема – дисбаланс вищої школи та потреб виробництва.

У 80-тих роках слідуючи веденням заходу керівництво вищої школи повели масовий наступ на лекційний спосіб подачі інформації. Лекції були об'явлені монологічними, і тому – пасивною формою навчання. Я не підтримую цю точку зору, для мене, як студентки, лекційне навчання має велику самовіддачу. До задач лектора відносять наступне:

- дати студенту в найбільш економному і систематизованому виді певний обсяг знань;
- мотивувати студента, розпалити інтерес до предмету, пробудити його активність;
- продемонструвати студенту власне відношення до справи, передати досвід.

Основна проблема яку я бачу в сучасному навчанні, полягає в тому, що педагоги які зараз працюють у вищих закладах не можуть донести лекційну інформацію так, як це написано вище. Це відбувається насамперед через те, що 80% всіх викладачів вже пенсійного віку, і які б вони не були прекрасними лекторами з таким швидким розвитком технологій і техніки, за цим услідкувати неможливо! А нашій країні потрібні кадри, які будуть конкуренто спроможними не тільки в Україні, а й в Європі. Багато лекторів не мотивують студента слухати, думати, висловлювати свою точку зору щодо конкретних ситуацій. Вони відносяться до цього, як до звичайної християнської праці, а педагог - це мистецтво. Мистецтво розповісти так, щоб пробудити вогонь у студентах не тільки до навчання, а і до саморозвитку. Багато застарілого методичного забезпечення, тільки передрукованого декілька років назад, яке не дає студенту змогу навчитися, а лише підставляти свої числа для розрахунку, з таким підходом до навчання перспективного майбутнього немає. Критерії оцінювання інколи не є об'єктивними, так як багато тестів, які зараз вводять, можна просто вгадати (логічно знайти відповідь). Інша справа - усна або дуже розгорнута відповідь у письмовій формі.

Молоді викладачі, яких зараз небагато, теж не завжди можуть це зробити, але вони мають власну теорію навчання, інакшу точку зору, яка буде змушувати студента виходити з зони комфорту та буде спонукати до навчання. Молоді викладачі, які вже закінчили навчання в «старій» школі бачили їх недоліки і в своїй перспективі будуть робити правильні зміни. Багато з них розуміють і помічають старання студента та його розуміння, а це в першу чергу дає розвиток студенту, так як це альтернативний підхід до нього. Таку особливість ми можемо бачити й у інших викладачів, але нажалі їх дуже мало.

Рішення цієї проблеми дуже довге та потребує допомоги насамперед від держави. Від не байдужого ставлення чиновників та надання раціональної допомоги у всіх питаннях. Молодих викладачів не спонукає до роботи перспектива викладача вищої школи, майже всім потрібно житло та дуже конкурентна заробітна плата. Навіть виконавши все це ми зможемо отримати не те що потрібно нашій країні, професійні кадри. Бо в вищій школі дуже слабка підтримка з боку підприємств та інших компаній. Без їх зацікавленості не буде динаміки у розвитку, і в цій ситуації також повинна допомогти держава для урегулювання всіх умов для взаємовідносин між вищими навчальними закладами та підприємствами. На мою думку, якщо б всі рішення виконувались, наша країна була б не гірше інших країн Європи, а навіть зробила би їм велику конкуренцію.

Гриб Михайло, 125м-17-1

Навчально-методичне забезпечення – це найважливіша умова ефективності навчально процесу, що охоплює навчально-методичну документацію за напрямом підготовки, навчально-методичну документацію з

дисциплін, навчальні посібники, підручники, тексти лекцій та конспекти лекцій, комп'ютерні навчальні програми і т. д..

Відповідальність за науково-методичне забезпечення навчальної дисципліни покладена на викладача, котрий її викладає.

Однією з проблем вищої школи є забезпечення студентів актуальною та повною навчальною літературою, методичними вказівками, що необхідні для опанування навчальної дисципліни.

Виходячи з вищесказаних слів та особистого студентського досвіду, я усвідомив, що методичне забезпечення студентів знаходиться на не досить високому рівні, особливо це стосується спеціальностей, які пов'язані з інформаційними технологіями. Час не стоїть на місці, технології дуже швидко йдуть уперед, а методичне забезпечення не встигає за таким темпом. Одними й тими ж підручниками та матеріалами користуються сучасні студенти, та студенти, котрі вчилися 10 років назад. В той час, коли світу потрібні фахівці, котрі добре розуміються в сучасних технологіях.

Навчальні посібники та методичні матеріали, розроблені викладачами кафедри для вивчення сучасних спецкурсів видаються з запізненням, чи в електронній формі, що звужує можливості дидактичного використання різними учасниками начального процесу.

Попри великі переваги дистанційного навчання, та значні результати роботи вищих навчальних закладів України у реалізації дистанційної форми навчання, існують декілька необхідних для вирішення проблем:

- недостатньо досконала законодавча база України щодо широкого впровадження дистанційної форми навчання;

- низьке фінансування робіт з розробки і впровадження дистанційних технологій у вищих навчальних закладах;

- недостатнє фінансування для забезпечення матеріальної бази вищих навчальних закладів для впровадження ДФН;

- упередженість та консерватизм щодо дистанційної форми навчання як викладачів, так і керівного складу освітніх установ;

- недостатність державної підтримки процесу розвитку дистанційної освіти в Україні;

У підсумку хотілось би зазначити, що навчально-методичне забезпечення освітнього процесу – це складний інтегративний комплекс, розвиток якого зумовлюється зовнішніми, та внутрішніми чинниками, але він є необхідним для навчальних закладів. Чим якісніше буде навчально-методичне забезпечення, тим більш якісні та професійні будуть випускатись студенти навчальних закладів.

Література

1. Вища школа на шляху оновлення / Т. Я. Старченко, О. М. Стоян, О. І. Бобик. – Львів : Світ, 1991. – 128 с.258

2. Особливості методичного забезпечення професійної підготовки спеціалістів [Електронний ресурс] : сайт Освіта.ua. – Текст.дані. – Режим доступу:

http://osvita.ua/school/lessons_summary/education/42838/ (дата звернення: 14.09.2014). – Назва з екрана.

3. Грішнова О. Розвиток вищої освіти в Україні : тенденції, проблеми та шляхи їх вирішення / О. Грішнова // Вища школа. – 2004. – № 3. – С. 22–34.

Гуцько Максим, 141м-17-4

Під час навчання у бакалавраті я зіткнувся з наступною ситуацією. Я обрав собі спеціальність інженер-електрик яка на сьогоднішній день є складною та швидко прогресивною, тому завжди потрібно навчатися новому. Звідси з'явилася проблема, бо протягом навчання ми зверталися до старих джерел інформації, тільки під кінець четвертого курсу почали вивчати сучасне обладнання.

Тому моя пропозиція полягає у наступному. Під час лекційних занять давати акцент на сучасні підходи та принципи рішення задач, а для розв'язування практичних задач надавати сучасну літературу. Бо на мою думку у університеті студент повинен дізнатися якомога більше про те як працюють сучасні технології, щоб надалі на роботі йому було легше навчатися новому, а не переучувати все заново.

Гура Денис, 103м-17-1

Дана публікація посвячена темі – проблеми розроблення навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи. Ця робота розглядає дві проблеми. Першою є проблема рівномірності розподілення кредитів ECTS на протязі чотирьох навчальних років на ступінь бакалавра за спеціальністю – Науки про Землю: Геологія. Інша проблема – це розгляд не відповідності виділених кредитів ECTS та фактичного навантаження на студента для деяких дисциплін.

На мою думку, одним з найважливіших недоліків пройденого мною курсу бакалаврату є нерівномірність розподілу навантажень на студентів на протязі навчання. Відповідно до вимог ECTS [1], ступінь бакалавра відповідає 240 кредитам, тобто один рік – це 60 кредитів. Ця система є загальноприйнятною, але вона не дає відповіді на питання щодо вартості дисциплін для кожної з дисциплін. Таким чином, кількість кредитів на відповідну дисципліну визначається в межах кожного університету в індивідуальному порядку. Ця процедура носить дуже суб'єктивний характер, адже у старшого викладацького складу (професори, завідувачі кафедр) найчастіше кількість кредитів на їх дисципліну найбільша, що не відповідає, на мою думку, реальній їх складності. Також є випадки й простої невідповідності складності дисципліни методам викладання матеріалу й кількості кредитів. З цього випливає, що на третьому та четвертому курсі, коли кількість професійних дисциплін найбільша, навантаження на студента значно зменшується.

Ця проблема стоїть дуже гостро у студентстві. На перших етапах навчання у ВНЗ кількість дисциплін, їх різноманітність й новизна методів навчання є шокуючою для вчорашнього абітурієнта. Кількість лекційних занять в університеті, у моєму випадку, перевищувала вісімнадцять на першому курсі. Для порівняння, на четвертому курсі, занять не було більше дванадцяти. Звісно, згідно правил ECTS кредити розподілені рівномірно, але ігнорується велика кількість людських факторів. На перших курсах, студент, маючи у розкладі дисципліни з дуже великої кількості різноманітних кафедр повинен адаптуватися й знаходити способи отримання заліків у кожного, нового для студента, викладача. На цю потребу в навчанні накладається проблема соціалізації в групі з товаришами, в освоєнні нових навчальних методів, таких як практичні, лабораторні заняття та семінари, досвіду яких студент не отримав у середній школі.

Зовсім інша ситуація складається на старших курсах, коли заняття рідко проводяться за межами випускаючої кафедри, більшість викладачів вже має досвід персонального спілкування з студентом, усі види робіт та структура навчання відома студенту. Таким чином, існує чітка закономірність в полегшенні процесу навчання з курсами й «шокової» практики на перших курсах.

Моєю конструктивною пропозицією з цих питань є перегляд розподілу дисциплін за курсами, зменшення навантаження на студентів перших курсів. З іншого боку, зміна розподілу кредитів ECTS між дисциплінами для їх більшої відповідності до фактичного навантаження і цінності для отримання відповідних компетенції бакалавра.

Література

1. European Credit Transfer and Accumulation System [Електронний ресурс] : сайт європейської комісії. – Текст.дані. – Режим доступу: https://ec.europa.eu/education/resources/european-credit-transfer-accumulation-system_en (дата звернення 12.03.2018). – Назва з екрана
2. Закон про вищу освіту [Електронний ресурс] : сайт Верховної Ради України. – Текст.дані. – К.: 2018. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (дата звернення 12.03.2018). – Назва з екрана

Давидова Катерина, 103м-17-1

На мою думку, однією з проблем навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи є нестача сучасної техніки. Відсутність комп'ютерів являє собою проблему для виконання лабораторних робіт, пов'язаних з розрахунками або побудовою карт.

Методичні вказівки не є досконалими та чіткими для пояснення робіт, що потребують використання комп'ютерних програм. Вони не завжди розкривають усі аспекти роботи, тому план подальшої роботи не є повністю зрозумілим. Без належного технічного матеріалу викладач не може дати

реальний приклад роботи тієї чи іншої програми, показати різноманітні функції, які вона виконує. Це потрібно для усунення помилок та полегшення роботи при виконанні поставлених завдань.

Дана проблема є актуальною, оскільки від її вирішення в значній мірі залежить якість навчання в системі підготовки студентів. Я вважаю, що поліпшити ситуацію може наявність хоча б одного комп'ютера на кафедрі. Він буде використовуватися в якості прикладу під час роботи з програмами, що дасть змогу студентам засвоїти матеріал. Окрім цього, наявність комп'ютера вирішить інші проблеми. Наприклад, для удосконалення якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу можна запропонувати викладачам показувати студентам відео-уроки для лабораторних робіт, що потребують використання певних комп'ютерних програм.

Демідов Олександр, 121м-17-1

Анотація. В даній статті розглянуті загальні відомості поняття інформаційно-методичного забезпечення та проаналізовано їх присутність і якість на прикладі Державного ВНЗ “Національний Гірничий Університет”.

Ключові слова: інформаційно-методичне забезпечення, матеріали, навчальні посібники.

Постановка проблеми. Одним з найважливіших складників освіти, незалежно від виду та типу навчального закладу, є інформаційно-методичне забезпечення. Саме воно формує навчальний базис і надає необхідні та достатні умови для отримання певних знань [1]. Нормативне забезпечення здійснюється згідно законодавства України (Закон України “Про вищу освіту”), стандартами вищої освіти та іншими нормативними актами Міністерства освіти і науки України [2].

Інформаційно-методичне забезпечення можна класифікувати за категоріями, в залежності від їх застосування у навчальному процесі. Виділяють матеріали для лекційного курсу та практичного курсу, також існує поділ на основні (комплекти навчальних книг, серії посібників) та додаткові (навчально-методичні посібники, наочні посібники, додатки до підручників, лабораторні практикуми, збірники задач і вправ, тексти лекцій) матеріали [3].

Для аналізу наукової бази та методичних матеріалів було обрано Державний ВНЗ “Національний Гірничий Університет”, розглянуті дисципліни кафедри програмного забезпечення.

Мета дослідження - перевірка наявності та доступності інформаційно-методичного забезпечення, а також їх якість та актуальність.

Результати дослідження. У ході перевірки було виявлено декілька інформаційних ресурсів у вільному доступі: фізичні бібліотеки та каталоги, веб-сайт дистанційної освіти <http://do.nmu.org.ua/> та електронна бібліотека навчального закладу <http://ir.nmu.org.ua/>. До 2018 року існував локальний

сервер, який в подальшому був повністю перенесений на веб-сайт дистанційної освіти.

Наразі існує глобальна проблема надходження навчальних посібників, наукових статей та публікацій. Безпосередньо розглядаючи дисципліну “Мережеві Java технології”, в електронному каталозі неможливо знайти посібники, що були рекомендовані у списку літератури. Якість методичних вказівок до лабораторних робіт досить сумнівна, бо практично не містить теоретичних відомостей, більшість яких є застарілими.

Інша проблема це доступ до інформаційно-методичного забезпечення. Розглянемо її на дисципліні “Алгоритмізація та програмування”. Курс нараховує 12 лабораторних робіт, які повинні бути виконані спочатку на мові програмування Pascal, а потім на C++. Нажаль, на момент проведення дослідження їх не вдалося знайти на веб-сайті дистанційної освіти, хоча теоретичні матеріали були присутні. Дані лабораторні були знайдені в електронній бібліотеці НГУ за допомогою пошукової машини Google.

Актуальною і досить важливою є проблема інформативності та якості наданих методичних вказівок. Наразі існують дисципліни, де все інформаційне забезпечення переведене за допомогою машин та інтелектуальних систем. В подальшому ж при підготовці та використанні, дані матеріали просто неможливо обробити.

Отже, стан інформаційно-методичного забезпечення практично не відповідає вимогам вищих навчальних закладів та потребує модернізації.

Література

1. Методики викладання економіки [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: http://bookss.co.ua/book_metodiki-vikladannya-ekonomiki_736/8_7.-nazvit-ta-oharakterizujete-skladovi-sistemi-informacijno-metodichnogo-zabezpechennya-procesu-vikladannya-ekonomichno-temi.
2. Інформаційно – методичне забезпечення навчального процесу ВНЗ [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: <https://studfiles.net/preview/5285490/page:6/>
3. Інформаційно-методичне забезпечення викладання економічних дисциплін. [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: http://studopedia.com.ua/1_139808_tema--Informatsiyno-metodichne-zabezpechennya-vikladannya-ekonomichnih-distsiplin.html

Дем'яненко Микита, 121м-17-1

Наша країна є в певному сенсі унікальною. За даними Всесвітнього економічного форуму Україна посідає 10-12-у позицію в світі за ступенем охоплення вищою освітою. Його отримують 79% людей у віці від 20 до 26 років.

Держслужба статистики повідомляє, що в 2016-2017 навчальному році в Україні було 1,586 млн студентів. На денну форму надійшли 465 283 абітурієнта, з них 237 625 - на місця державного і 227 654 - на контракт.

У розрахунку на кількість населення України має в середньому 6,35 університету на 1 млн осіб. Така кількість університетів виглядає надмірним в

порівнянні з європейськими країнами. Наприклад, у Великій Британії всього 160 університетів, 48 з яких входять до світового рейтингу топ-400. У ставленні до чисельності населення в Британії 2,48 університету на 1 млн осіб. Швеція і Німеччина мають відповідно 4,95 і 5,28 університету на 1 млн населення.

Складається враження, що система вищої освіти існує в першу чергу сама по собі. З одного боку ВНЗ «викачають» гроші з держави, виконуючи держзамовлення і зберігаючи величезну кількість застарілих спеціальностей. З іншого боку, гроші до вузів течуть від студентів і їх батьків, які бажають отримати не просто вищу освіту, а освіту за престижною сьогодні спеціальністю. Про якість освіти і майбутньому своїх випускників думають далеко не всі.

Серйозною проблемою для вищої освіти і української держави в цілому стає відтік українських студентів на навчання в закордонні вузи. Все більша кількість молодих українців місцем навчання вибирають ВНЗ Польщі, Німеччини, США і навіть Китаю. Адже ціни на навчання в багатьох провідних зарубіжних вузах цілком порівнянні з цінами в на навчання в Україні. Само по собі освіту за кордоном може вважатися позитивним. Але біда в тому що, отримавши сучасну освіту, українські випускники не повертаються на Батьківщину застосовувати знання для її блага, а залишаються працювати і жити в Європі.

Зараз в Україні, люди з вищою освітою можуть роками шукати роботу за фахом так і не знайшовши її. За багатьма спеціальностями українських випускників вакансій немає, і ніколи не з'являться. Для деяких спеціальностей з'являється лише кілька вакансій в рік на тисячі випускників. Через це багато молодих людей з вищою освітою змушені працювати менеджерами з продажу, перукарями або операторами кол-центрів, продавцями або навіть вантажниками. Якщо ж їм «пощастить» знайти роботу за фахом, то через завищений ринкової пропозиції фахівців вони будуть отримувати низькі зарплати.

Мода на «корочки» про вищу освіту призводять до перекоосу ринку праці, в більш широкому масштабі, негативно впливає на економіку в цілому. В Україні спостерігається серйозна проблема з робочими спеціальностями. Дефіцит кваліфікованих робітників фахівців призводить до того, що випускник ПТУ швидше знайде високооплачувану і стабільну роботу, ніж випускник столичного вузу. Зарплата ж випускника технікуму з досвідом роботи в кілька років може в рази перевищувати зарплату фахівця з вузівським дипломом.

Один з провідних сайтів пошуку роботи Work.ua провів дослідження ринку праці і зарплат. Вони порівнювали зарплати в першому півріччі 2017 го категоріях «Банки і фінанси» і «Будівництво та архітектура». З'ясувалося, що в будівництві пропонували заробітну плату в середньому на 52% вище, ніж в фінансах. І це при тому, що «фінанси» - одна з найбільш високооплачуваних сфер ринку праці.

Проблеми профтехосвіти привели до того, що в Україні виник дефіцит кадрів робочих спеціальностей. Роботодавці скаржаться, що їм важко знайти

кваліфікованого працівника. За їх словами за кваліфікованими майстрами - будівельниками, електриками, сантехніками і т. Д. - шикуються черги. Оплата їх праці, особливо в великих містах, може легко перевищувати оплату праці викладачів університетів.

Ми приходимо до висновку, що проблема української вищої освіти є комплексною, недостатнє фінансування відображається у невеликій заробітній платні викладачів, що у свою чергу відштовхує молоде покоління викладачів та ніяк не стимулює “стару школу” до здобуття нового знання, а навпаки заохочую до хабарництва. А це у свою чергу робить освіту в цілому застарілою, а наявність диплома ніяк не гарантує знання студента. Вища освіта в Україні ніяк не пов’язана з реальним сектором економіки, а це відображається на тому, що випускники вишів можуть роками шукати роботу за спеціальністю, але так і не знайти її. Але і це ще не все, більшість студентів витрачає 5 – 5,5 років на навчання(ступінь магістра або спеціаліста), тобто 1,5 мільйона економічно активного населення країни витрачає гроші держави, або батьків, та не отримує знання яке вже нікому не потрібно.

Література

1. Держстат України ВНЗ, 1998-2018 [Електронний ресурс].URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2005/osv_rik/osv_u/vuz_u.html
2. Высшее образование в Украине – путь в неизвестность [Електронний ресурс].URL: <https://golos.ua/i/560097>
3. Образование на Украине [Електронний ресурс].URL: https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D0%B1%D1%80%D0%B0%D0%B7%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B5_%D0%BD%D0%B0_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D0%B8%D0%BD%D0%B5
4. Из Украины разбегаются студенты и преподаватели [Електронний ресурс].URL: <https://rian.com.ua/analytics/20180129/1031751735/Ukraine-vuz-obrazovanie-problema.html>
5. Почти половина безработных в Украине с высшим образованием [Електронний ресурс].URL: https://zn.ua/UKRAINE/pochti-polovina-bezrobotnyh-v-ukraine-s-vysshim-obrazovaniem-273048_.html
6. В чем проблема современных вузов [Електронний ресурс].URL: https://nv.ua/opinion/yanovsky_oleks/v-chem-problema-sovremennyh-vuzov-692585.html
7. Закон «О высшем образовании» устарел, - Гриневич [Електронний ресурс].URL: <https://ru.osvita.ua/vnz/reform/59115/>

Дерій Сергій, 141м-17-4

Під час навчання у бакалавраті я зіткнувся з наступною ситуацією. Протягом всього навчання, особливо вивчаючи технічні предмети, слухаючи лекції я зіткнувся с проблемою розуміння того чи іншого процесу, оскільки дуже тяжко міг представити цей процес у своїй голові.

Досить мало було розуміння технології, яку нам описує викладач. Дуже важко запам’ятовувати та зберігати у голові цю інформацію у вигляді словесних послідовностей. Не вистачало практичних занять, де студенти могли

приймати безпосередню участь у технологічних процесах, про які нам розповідали викладачі.

Так от, у чому полягає моя пропозиція. Під час лекційних занять з використанням проектора нам розповідали теорію, та ілюстрували її статичними схемами та графіками, які вносили досить мало розуміння в наш розум. Тому, на мою думку, треба підвищити кількість практичних завдань, де студент зможе не тільки побачити весь цей складний механізм, та і мати на нього вплив, тобто бачити кожен його крок, та аналізувати принцип його роботи, при зміні певних параметрів. Або за допомогою проектора, всі процеси представляти, як поетапну анімацію, яка дає змогу «у фарбах» побачити процес. Це явно покращить показники освоєння даного матеріалу, які безпосередньо вил'ються на результати нашого навчання.

Деркач Михайло, 141м-17-4

Під час навчання у бакалавраті я зіткнувся з наступною ситуацією. На третьому курсі в нас почалось багато предметів, у яких йшла мова про складні процеси, для розуміння котрих треба було зіставляти та утримувати у голові велику кількість базових понять, процесів та закономірностей, щоб поєднати їх у один великий складний процес. Наприклад роботу того чи іншого електричного пристрою, роботу перетворювальної техніки, реалізацію складних засобів керування електродвигунами, тощо.

Було дуже важко запам'ятовувати та зберігати у голові цю інформацію у вигляді словесних послідовностей. Тому у своїй уяві я конвертував цю велику кількість слів до анімації. Це був такий собі стислий конспект, його було набагато легше зберігати у голові, і за необхідності я міг «проглянути» анімацію в уяві, щоб згадати на словах як працює схема.

У чому полягає моя пропозиція. Під час лекційних занять з використанням проектора нам розповідали теорію, та ілюстрували її статичними схемами та графіками, намагаючись «вдихнути у них життя» прикладеними математичними формулами, та власними коментарями викладача, що було досить складно для сприйняття, коли студент ще не знайом з даним явищем. На мою думку, якщо подібні схеми та графіки представляти не просто у статичному вигляді, а додати до них різнокольорову поетапну анімацію процесів, що відбуваються, з найменуванням етапів та відповідною легендою кольорів, то у деяких моментах це значно підвищить швидкість та ефективність сприйняття нової інформації. У випадку якщо аудиторія не має проектора, можна демонструвати анімації на ноутбуку, або надавати студентам посилання на анімацію, розміщену на сайті університету у відповідних розділах, задля того, щоб студенти могли або самостійно розглянути її удома, або краще прямо на лекції скористуватися смартфоном для її перегляду.

Дерябкіна Тетяна, 101м-І7-1

За останні десятиліття кількість інформації на одну людину збільшилась в декілька разів. Науково-технічний прогрес поширився на всі види діяльності, від звичайної кухонної техніки до космічних подорожей та запуску автомобілів у космос. У нас час особливо важливо бути максимально мобільним, бути у курсі всіх новин та тенденцій, особливо людям, які переходять від забезпечення їх батьками до дорослого життя. Це верства населення, яка являє собою чи не найголовнішу роль у розбудові нашої країни - студенти вищих навчальних закладів та коледжів. Саме у цей час важливо підтримувати будь-які ініціативи, допомагати розвиватися у правильному напрямі, навчати бути розсудливим та цілеспрямованим. Вони повинні отримувати найякіснішу інформацію та мати змогу користуватися нею у лабораторіях своїх навчальних закладів. Але не все так просто...

На превеликий жаль, у Законі України «Про вищу освіту» не має пункту про отримання студентом достовірної та надійної інформації згідно останніх досліджень (а не 20-ти річної давнини), можливість використовувати сучасну лабораторію, де є мінімальний набір наукових електронних приладів (а не списані на початку сторіччя).

Студент повинен приходячи на лекції або семінари чітко розуміти, що його чекає аудиторія з достатнім освітленням, середньою температурою для зручного навчання, та найголовніше – викладач з мультимедійним забезпеченням, яке допоможе краще засвоїти матеріал лекції чи семінару. Для написання конспектів, інших письмових завдань існують бібліотеки в час, який відведений для самостійної підготовки студента до лекції. На лекціях повинно бути те, чого ми не можемо отримати з книжок. Усне пояснення викладача, діалог, дискусії, коли дві сторони мають уявлення про предмет, а не особисті домисли без знання мінімальної достовірної інформації з боку викладача чи студента. Пам'ятаємо вислів давньогрецького філософа Сократа - «У суперечці народжується істина».

Також важливою є інформація, що читає викладач. Вона повинна бути змістовною, достовірною та корисною для того чи іншого студента. У більшості це повинні бути саме дисципліни за спеціальністю (екологія, туризм, геодезія та ін.). Повинна бути зрозуміла ціль курсу кожному студентові, не важливо від рівня навчання студента, щоб по закінченню вищого навчального закладу (навіть, якщо людина не працює за спеціальністю), він міг з гордістю сказати, що навчився дійсно корисним та потрібним речам. Для цього потрібно постійно оновлювати інформаційну базу університетів та коледжів, закликати міжнародних викладачів для занять зі студентами, проводити виїзні семінари. Ще раз наголошую на модернізацію викладання та якість методичного матеріалу. Це один з найголовніших критеріїв заохочення студентів до навчання.

Кожна людина повинна мати свою мету у житті та отримувати задоволення від результатів своїх дій при її досягненні. Саме вища школа

повинна допомогти студентів на цьому тернистому шляху. Дати можливість на реалізацію свого потенціалу, розвиток соціальної особисті та становлення особистості в цілому. Навчання повинно приносити задоволення, саме таке задоволення, коли ти працював на протязі тривалого часу, вирішував наукові питання і ти нарешті бачиш результати своєї праці та найважливіше – ти знаєш навіщо. Для розбудови своєї країни, для визнання світом твого таланту та подяка твоєму вищому навчальному вузові, або коледжу, що за допомогою якісного та вірного навчально-методичного забезпечення освітнього процесу у ньому, ти став Людиною.

Дикий Владислав, 141м-17-3

Зараз існує багато вищих навчальних закладів та спеціальностей в них. Я вибрав місцем для здобуття вищої освіти «Національний Гірничий Університет» і спеціальність «Відновлювані джерела електроенергії». В процесі навчання я зіткнувся з виконанням: лабораторних робіт, практичних завдань та семінарських занять. При виконанні деяких з цих завдань я зіткнувся з низкою проблем, труднощами і незрозумілими ситуаціями. У виконанні лабораторних та практичних занять є велика нестача обладнання (застаріло фізично та морально), нестача лаборантів, фінансування лабораторій, посібники методики для виконання робіт вже фізично застаріли, немає будь-яких норм гостів оформлення лабораторних робіт. Семінарські заняття проводяться цілком на адекватному рівні.

Також при навчанні я зіткнувся з оцінюванням знань для нарахування стипендії і тут є ряд проблем, для того щоб брати участь в рейтингу на стипендію. Потрібно закрити всі предмети в сесію і мати по ним якомога вищий бал, я вважаю це добре, але в рейтингу бере участь весь потік з кафедри це близько 5-10 спеціальностей і на всіх спеціальностях різні предмети, викладачі, а це впливає на підсумкову оцінку. Наприклад: в декількох дисциплінах на одній спеціальності легко отримати вищий бал, а в іншій спеціальності просто немає легких предметів і там набагато складніше отримати вищий бал для участі в рейтингу по нарахуванню стипендії.

Більше важливих проблем не було мною відмічено.

Для вирішення проблем наведених мною вище я пропоную: підняти фінансування лабораторій шляхом залучення інвесторів з сторонніх компаній організацій, де студенти потім могли б проходити практику або почати кар'єру, також найняти персонал на повну ставку або неповну для обслуговування цих лабораторій. Переробити систему нарахування стипендії, наприклад, звужити кількість спеціальностей які беруть участь в одному рейтингу або іншим адекватним способом. Також можна додати більше виїзних занять, екскурсій для відвідування підприємств фабрик і т.д. Для наглядного прикладу, що допоможе студентам після закінчення вищої освіти (для технічних спеціальностей).

Донець Карина, 184м-17-4

Я студентка магістратури в Національному Гірничому Університеті. За 5 років навчання нам давали досить багато учбової літератури – це як підручники, так і методичні матеріали.

Загалом учбові матеріали викладені досить непогано, але як у будь-якій публікації є недоліки.

На мою думку, підручники найчастіше викладені на «науковій мові», що тяжка для сприймання більшої частини студентів. Також в текстах багато зайвої інформації, що не потрібна для вивчення конкретних дисциплін.

Якщо це стосується методичних матеріалів, то тут велику роль грає людський фактор, адже в завданнях трапляється багато помилок, а саме: в розрахунках – невірні формули або не достаток даних, погані роз'яснення; в текстах – друкарські помилки.

Що стосується доступу до навчальних матеріалів, то ніяких проблем не було. За останній рік серед студентів та викладачів стала досить популярна платформа Office 365, а саме університетський сайт дистанційної освіти. На ньому викладаються учбові матеріали у вільному доступі для всіх ,підписаних на курс, студентів. Наче все здається так добре? Але більшу частину педагогічного складу складають викладачі похилого віку, яким досить важко «ганятися за модою» та користуватись науково-технічним прогресом.

Що хотілося б змінити або покращити? У сучасному світі досить багато програм та сайтів, що полегшують спілкування зі студентами та можливості обмінюватись через них учбовим матеріалом. Викладачі повинні бути більш сучасними та мобільними у цьому плані. А що стосується конкретно підручників чи методичного матеріалу, то це уважність та простота викладення матеріалу, адже матеріал повинен викладатися більш зрозумілою, саме для студентів, мовою.

Дуганець Роман, 141м-17-4

Під час навчання у бакалавраті, я зіткнувся з наступною ситуацією. На третьому курсі з'явилися декілька предметів, які так чи інакше сходилися на створенні математичної моделі двигуна постійного струму незалежного збудження і регулятора струму та швидкості в середовищі MATLAB. Виконавши один раз розрахунок, можна було отримати залік по кільком предметам. Однак під час цих предметів нам не було розказано про моделі інших двигунів таких, як двузонний двигун постійного струму, асинхронний та синхронний двигуни. Одним з недоліків цих курсів стала відсутність розглядання PID регулятора взагалі, який має найбільше розповсюдження у системах керування електродвигунами, не було розказано про регулятор положення двигуна. Також вважаю одним з головних недоліків відсутність розбору практичної роботи "механік" організацій зворотних зв'язків.

Головним недоліком вважаю повну відсутність практичних занять з метою відтворення розроблених моделей на справжній технічній базі.

Моє бачення на вирішення даної проблеми полягає у об'єднанні кількох схожих дисциплін в одну комплексну дисципліну, метою якої буде проходження повного шляху від розрахунку математичної моделі до повного відтворення цих моделей на практиці використовуючи справжні прилади. Під час цієї дисципліни розглянути що найменше 2 типи двигунів, а саме двигун постійного струму і асинхронний двигун, також вважаю за доцільне обирати студентам індивідуально на якому з двигунів варто робити акцент. Вважаю що така пропозиція значно посилить компетенцію студентів моєї кафедри по прямому напрямку підготовки бакалаврів.

Захаров Володимир, 141м-17-1

Навчальний процес є важливим етапом у розвитку людини, тому цей досвід повинен бути максимально продуктивним та ефективним. Так, можна сказати, що кожний сприймає матеріал по своєму, одні запам'ятовують краще, у когось логіка працює інакше і неможливо індивідуально підібрати навчальний матеріал кожному студенту. За п'ять років, для себе, виявив як позитивні аспекти, так і негативні у механізмі викладання. Стосовно складання дисциплін з моєї спеціальності, а саме інженер електрик, все досить структуроване: спочатку база, потім вже інженерні розрахунки та вибір апаратів. Щодо питання практики – на мою думку, її просто не було. Я розумію, що із-за дійсно високої вартості електрообладнання університет не може представити велику матеріальну базу, але тижневий курс розрахунку показників системи ніяк не покращить реальні представлення про електропостачання в цілому. Підручники та довідники застарілі та не відповідають дійсності. Хоч формули і не змінюються, але інформація про масляний вимикач нікому не знадобиться у 2018 році. Треба володіти сучасною інформацією. Тільки завдяки ентузіазму викладачів, студентам надають достовірні технічні каталоги, розповідають про застосування нових технологій на підприємстві. За час навчання змінилася і система оцінювання. Спочатку екзамени були найважливішими при оцінюванні знань, а залік повинен бути закритий. Ця система, на мою думку, була найефективніша – студент чітко розумів важливість предмету і необхідність прикласти максимум зусиль для складання екзамену. Потім ввели диференційні заліки, коли кожен предмет мав рівну вагу. Це, вважаю, є колосальною помилкою, бо етика чи філософія не може прирівнюватися до складання іспиту з перехідних процесів або охорони праці. Зараз діє поточний контроль. З одного боку, контрольні заходи потрібні для перевірки засвоєння матеріалу, а з іншого – навіщо проводити іспит? Та і у система оцінювання теж є свої вади. На сьогодні досі можна зустріти оцінювання знань за персональними відносинами. Деякі викладачі роблять виключення з правил та покращують бали за «статус» старости групи.

На мою думку, для того, щоб покращити рівень знань студентів з будь-якої спеціальності, необхідно віддавати практиці найвищий пріоритет. Треба влаштувати екскурсії на реальні підприємства, заклади. З персонального досвіду, 50-70% студентів готові витратити власні кошти заради таких заходів. Потрібно використовувати матеріали з мережі Інтернет для вивчення сучасної літератури, закликати викладачів цікавитися новими технологіями та ділитися ними зі студентами. Впровадити дистанційний обмін інформацією. І важливим етапом, на мою думку, є залучення молодих кадрів до навчального процесу. Це змінить підхід до вивчення матеріалу і, найголовніше, змінить сприйняття інформації.

Зінченко Олег, 124м-17-1

Державна політика України в галузі освіти спрямована на гарантування й забезпечення одного з конституційних прав людини – права на здобуття якісної освіти. У різних державних документах, зокрема Законі України «Про освіту» [1], Національній доктрині розвитку освіти України [2] визначено основні напрями реалізації державної освітньої політики, а саме:

- забезпечення пріоритетності розвитку освіти;
- розширення доступності освіти всіх рівнів;
- підвищення її якості та сприяння розвитку особистості, творчих здібностей і талантів людини.

Розвиток і вдосконалення освітньої галузі є необхідною передумовою як економічного розвитку країни, так і досягнення високих темпів зростання добробуту суспільства.

В березні 2015 року виданням Times Higher Education було опубліковане щорічне дослідження ТОП-100 кращих вузів світу. Незмінно на перших місцях британці – Кембридж і Оксфорд, далі американські Масачусетський Технологічний Інститут і Стенфордський університет. Українські освітні заклади до рейтингу не потрапили. [3]

І немає нічого дивного, адже система освіти вважається давно застарілою і на практиці виявляється мало застосовуваною. Так, наприклад, за даними Міжнародного дослідницького центру кадрового порталу HeadHunter Україна, проведеного наприкінці 2014 року, 44% українців працюють не за професією, і лише 36% – за фахом. Дослідження цієї ж компанії встановили, що кожен третій випускник влаштовується на роботу «по знайомству». Ще один невтішний результат опитування – в нашій країні думки про переїзд навідують 93% офісних співробітників.

Отже, що Україна має сьогодні:

1. Падіння якості та симуляцію освітньої і наукової діяльності. Якість отримуваних знань, рівень та результативність наукових досліджень постійно знижується у порівнянні зі світом.

2. В країні відсутня затребуваність освіти та науки на рівні держави.

Увага, яка приділяється їхньому розвитку, є критично недостатньою, не створені належні умови для модернізації дослідницького і освітнього простору, а статус освітян та науковців залишається низьким. Спеціалісти не мають можливості реалізувати свій науковий потенціал, тому змушені масово виїжджати за кордон.

3. Недофінансування діяльності освітніх та наукових установ – низький рівень оплати праці освітян та науковців, відсутність можливостей для мобільності учнів, вчителів, студентів, викладачів, дослідників. Наприклад, маючи можливість навчатися у Німеччині, я побачив, що там відведений рік для студентів, протягом якого вони мають вчитися за кордоном. Це стимулює обмін досвідом у науковому товаристві, а також робить молодих вчених мобільними.

4. Соціальний капітал недооцінений та відсутні умови для його росту – взаємодія між освітянами, ученими практично відсутні. Поширення ідей наукових конференцій є критично низьким, студенти не бачать сенсу брати у них участі, а тому науковий потенціал зменшується з року в рік.

5. Кадровий безлад – порушення вікової структури на користь старших чи молодших груп, гендерна нерівність у розподілі керівних посад, відтік талантів за кордон – усе це, на жаль, присутнє у сучасній українській системі освіти.

На мою думку для того, аби принаймні вивести країну із кризи необхідна суттєва модернізація сфер освіти та науки. Забезпечення розвитку людського та соціального капіталу, запровадження засад відкритої та справедливої конкуренції та демонополізація дозволять стати на шлях виведення країни у лідери.

Українська система освіти не відповідає загальноєвропейським вимогам суспільства щодо якості та ефективності управління. Мають місце корупція та інші зловживання в діяльності освітніх закладів та органів управління освітою. Основні цілі реформування системи освіти в країні:

- 1) децентралізація управління;
- 2) очищення та оновлення керівництва;
- 3) залучення громадськості до підготовки рішень та моніторингу стану системи, підвищення рівня комунікації у науковому товаристві;
- 4) підвищення якості освіти і її наближення до потреб суспільства та осіб, які навчаються, постійний контроль за відповідністю дисциплін сучасним вимогам ринку праці;
- 5) створення умов для існування різних типів освітніх закладів, що забезпечують якісну освіту.

Які реформи я пропоную провести для покращення системи освіти:

1. Запровадження незалежної професійної сертифікації, реформування системи атестації та підвищення кваліфікації педагогічних працівників. Розширення вже існуючих курсів підвищення кваліфікації для працівників навчальних закладів.

2. Реформування системи управління та фінансово-економічного механізму функціонування системи освіти в Україні, а також переатестація керуючого складу всієї системи.

3. Розвиток альтернативних освітніх проектів. (у тому числі з програмами навчання за кордоном)

4. Розширення використання сучасних технологій в управлінні освітою, організації освітнього процесу і контролі результатів навчання та впровадження автоматизованих інформаційних систем. (У Німеччині лабораторні роботи здаються через інтернет, а це значно скорочує час та зусилля студентів при навчанні)

5. Пілотні проекти для відпрацювання нових механізмів управління та організації освітньої діяльності.

Сучасні економіки високорозвинених держав є такими, які базуються на знаннях. Вважається, що економіка є економікою знань, якщо 40% її ВВП створюють наукоємні та наукомісткі технології. [4]

Реформа наукової сфери України спрямована на створення єдиного Національного дослідницького простору, відкритого для світу та базованого на внутрішньому ринку, в якому здійснюється вільний обмін дослідниками, науковими знаннями та технологіями, і через який державні та комерційні інституції посилюють своє наукове та технологічне забезпечення, конкурентоспроможність та можливість спільно вирішувати головні виклики суспільства, а країна стає конкурентоспроможною.

Література

1. Про освіту: Закон України від 23.05.1991 № 1060-ХІІ // zakon.rada.gov.ua.
2. Національна доктрина розвитку освіти України: Указ Президента України від 17.04.2002 №347/2002 // zakon.rada.gov.ua.
3. <http://osvita.ua/vnz/46908/>
4. <http://www.psyh.kiev.ua>

Зозуля Катерина, 133м-17-1

Анотація: В статті розглянуто та проаналізовано систему освіти в Україні. Виявлено основні риси і відмінності системи освіти в Україні з країнами ЄС. Виділені основні проблеми та перспективи вищої освіти в Україні.

Ключові слова: освіта, вища освіта, державне регулювання вищої освіти.

Вступ: Актуальною проблемою на сьогодні є реформування та модернізація вищої освіти в Україні. Модернізація системи освіти України здійснюється відповідно до Болонського процесу, що вимагає дотримання принципів демократизації, автоматизації та участі зацікавлених сторін у діяльності навчальних закладів, високого рівня наукового забезпечення та впровадження інновацій. Україна стала активним учасником Болонського процесу в 2005 році.

Важливим завданням, яке стоїть перед державою стосовно покращення системи освіти, зокрема вищої, є розроблення національної системи оцінювання якості освіти, що полягає у впровадженні національної системи рейтингового оцінювання діяльності вищих навчальних закладів, забезпеченні їхньої участі у міжнародних порівняльних дослідженнях з питань якості освіти, а також в основних міжнародних рейтингах найкращих університетів.

Основні проблеми вищої освіти в Україні.

Стан освіти будь-якої країни залежить від багатьох факторів. Важливу роль серед них відіграють такі чинники: стабільність економічного та політичного становища.

Однією з проблем є відсутність системного підходу до вирішення назрілих проблем. У 2007 р. Міністерство розробило «План дій щодо забезпечення якості вищої освіти та її інтеграції в європейське і світове співтовариство на період до 2010 року». План передбачав здійснення широкого спектру заходів, спрямованих на підвищення якості вищої освіти, упорядкування мережі ВНЗ і управління нею, запровадження системи, яка включала в себе три рівні вищої освіти, створення Національного акредитаційного центру, розроблення концепції розвитку ВНЗ I–II рівнів, розроблення і запровадження постійно діючого моніторингу якості вищої освіти тощо. Намічений план не був виконаний, і як наслідок – невирішеність багатьох проблем. Відповідно до Закону України «Про освіту», якість освіти забезпечується, насамперед, системою державних стандартів. Але в країні продовжує діяти система застарілих освітньо-професійних стандартів. Ще в 2007 р. Міністерством були створені робочі групи для розробки галузевих стандартів вищої освіти. Але порядок їх розроблення був затверджений лише через п'ять років – у 2012 р. Нових стандартів, органічно поєднаних з європейськими, вища школа не має і досі. Таким чином, пропозиції науковців стандартизувати не перелік нормативних дисциплін, а результати навчання, сформовані у вигляді компетентностей, залишаються не реалізованими. А саме вони повинні бути покладені в основу концепції якості навчання. Залишаються без відповіді пропозиції вилучити зі сфери вищої освіти ВНЗ I–II рівнів акредитації, зменшити у ВНЗ кількість навчальних напрямів і спеціальностей, позбутися дисбалансу у підготовці кадрів, щоб ліквідувати розрив між потребами ринку і підготовкою кадрів у ВНЗ. Усе це негативно впливає на якість вищої освіти. Не можна і далі миритися з тим, що у нас немає чіткої системи забезпечення якості вищої освіти на різних рівнях (ВНЗ, галузь, держава). Європейський Союз приділяє велику увагу контролю за якістю у всіх сферах життєдіяльності. Зокрема, у межах Союзу діє Європейська асоціація із забезпечення якості вищої освіти (ENQA), до якої входять 40 агенцій з 20 країн. Враховуючи те, що в країнах світу діють різні стандарти якості, асоціація розробляє, насамперед, загальноприйняті принципи якості, які рекомендується покласти в основу роботи. Відповідно до європейських стандартів, вирішальну роль у забезпеченні якості освіти відводиться самим ВНЗ, тобто внутрішньому контролю. Європейські стандарти є основою для розроблення національних

систем оцінювання якості. В Україні контроль за якістю вищої освіти здійснюється головним чином через Міністерство освіти, спираючись на апарат і спеціальні підрозділи: 30 Державну акредитаційну комісію, Державну інспекцію навчальних закладів. Держава постійно удосконалює систему контролю.

Система освіти України проходить період адаптації до світових освітніх процесів, формування механізму, який дозволив би випускникам ВНЗ України бути затребуваними і конкурентоспроможними в світі. Якщо проаналізувати якість освіти в Україні можна виділити такі основні проблеми:

- якість освіти не відповідає вимогам, які пред'являють роботодавці
- неефективне використання коштів, які виділяє держава
- структурний склад випускників не відповідає потребам економіки країни
- неефективна система управління і контролю якості освіти
- забезпечення кадрів системи освіти.

Для формування ефективної системи освіти в Україні необхідно провести аналіз організації навчального процесу в країнах Європи. Для даного аналізу взято порівняння систем, які впроваджені в Німеччині, Великобританії та Україні. Це допоможе зробити висновки, щодо визначення найкращої системи освіти в світі та на яку систему необхідно орієнтуватись.

Порівняння вищої освіти в Україні та країнах Європи таких як Німеччина та Великобританія.

Система освіти в Німеччині:

Німецька система вищої освіти має багато типів вузів. Країна займає третє місце в світі за кількістю іноземних студентів. Навчальні заклади Німеччини привертають свою увагу тим, що вони поєднують у собі давні університетські традиції та нові досягнення науки та техніки. Вища освіта на 90% фінансується державою, іноземних студентів за встановленою квотою (3-12%) навчають безкоштовно. Всього в Німеччині 250 вищих навчальних закладів. Регулярно визначається рейтинг університетів, які орієнтовані на такі показники:

- умови навчання
- якість викладання та викладацького складу
- оцінювання роботодавцями рівня освіти, який надає ВНЗ

Студенти німецького ВНЗ мають змогу записуватись в довільному порядку на лекції, семінари, обирати час для стажування або практики, знаходити час для роботи. Все це вимагає від студента самодисципліни та відповідальності.

Вища освіта в Великобританії.

Освіта в Англії вважається однією з найкращих у світі. Ця країна в сфері освіти відрізняється сучасними освітніми методиками викладання для досягнення найкращих результатів. Отримання освіти для іноземних студентів – платне на відміну від інших західноєвропейських країн. Міністерство освіти проводить постійний моніторинг навчального процесу у ВНЗ.

Диплом або сертифікати, які отримують студенти британських ВНЗ, відповідають високим освітнім стандартам та орієнтований на вимоги роботодавця. Університети Великобританії надають випускникам вищу освіту, яка дає перспективи працевлаштування. Випускники можуть розраховувати на більш високу заробітну плату. Диплом гарантує працевлаштування в багатьох країнах світу.

Для вступу в британський університет необхідна підготовка, яка включає в себе здачу іспитів підвищеної складності з двох або трьох предметів. Як правило, студенти самі обирають предмети.

Якщо проаналізувати отримання вищої освіти за кордоном та в Україні можна зробити висновки:

В Україні не має можливості самостійно визначати програму навчання, регламентовані строки отримання освіти. Виникає проблема в адаптуванні ефективної системи мотивації викладачів, через відмінності в критеріях оцінки кадрового потенціалу професорсько- викладацького складу. Регламент підготовки студентів в Україні дозволяє детально контролювати якість освітніх услуг, які надаються університетами. Але це не надає переваги в якості підготовки і цінності вищої освіти в Україні.

Загальні риси і відмінності системи освіти України порівняно з Німеччиною та Англією представлені в таблиці 1:

Таблиця 1

Умови навчання	Україна	Німеччина	Англія
Безкоштовна або контрактна форма навчання	Система освіти функціонує як на платній так і безкоштовній основі		
Умови вступу	Вступ здійснюється на основі сертифікату Українського оцінювання якості освіти	На базі спеціальних сертифікатів прослуханих лекцій та курсів. Подаються заявка на здачу іспиту.	На базі отриманого свідоцтва про середню освіту та іспитів.
Проведення іспитів	На іспитах забронюється використовувати довідкові матеріали	На іспитах не забронюється використовувати довідкові матеріали	
Присвоєння наукових ступенів	Не має право самостійно присвоювати наукову ступень	Університети відрізняються від інших ВНЗ тим, що мають право самостійно присвоювати наукові ступені та визначати умови їх отримання	
Контроль якості освіти	Якість освіти контролюється на державному рівні Міністерством освіти		
Самостійна робота студента	Самостійна робота студента є загальною рисою в системах освіти порівнюваних країнах		
Система кредитів	Єдина система кредитів ECTS		
Дисципліни по спеціальності	Дисципліни по спеціальності закінчуються іспитом		

Висновки: Для якісного розвитку системи освіти в Україні необхідна адаптація досвіду державної підтримки інноваційної системи освіти. Необхідно, щоб був розвиток науково-освітньої діяльності.

Адаптація вітчизняної системи вищої освіти до вимог європейського освітнього простору передбачає активне впровадження кредитно-модульної системи у навчальний процес, розвиток дистанційної форми навчання та інформаційної інфраструктури, укладання електронних навчальних посібників. Застосування сучасних інформаційно – комунікаційних технологій забезпечує подальше удосконалення навчально – виховного процесу, доступність та ефективність освіти, підготовку молодого покоління до життєдіяльності в інформаційному суспільстві.

Для досягнення найкращих результатів в сфері освіти необхідно сформуванню чітку систему якості освіти. Підвищенню якості підготовки фахівців у ВНЗ сприяє участь в національних та міжнародних рейтингах, які дають змогу отримати об'єктивну інформацію про незалежне оцінювання діяльності кожного закладу випускниками, роботодавцями, громадськістю.

Література

1. Курдюмова И.М. Модернизация общего образования за рубежом / И.М. Курдюмова. – М., 2006. – С. 69
2. Кузьмінський, А. І. Педагогіка вищої школи [Текст] : навч. посіб. / А. І. Кузьмінський. – 2-е вид., стер. – К.: Знання, 2011. – 486 с.
3. Вища освіта: європейський вимір та українські перспективи. – К.: Парламентське вид-во, 2009. – 632 с.
4. Модернізація системи вищої освіти : соціальна цінність і вартість для України [Текст] : монографія / за ред. В. Кременя. – К. : Пед. думка, 2007. – 257 с. – (Серія «Модернізація вищої освіти: світоглядно-педагогічні проблеми»).

Зубенко Ольга, 125м-17-2

У статті розглядаються існуюча проблема інформатизації освіти сучасної вищої школи та готовність (педагогів) до удосконалення навичок користування інформаційними технологіями. Розглянута проблема підвищення комп'ютерної грамотності і компетентності (викладачів) вищих навчальних закладів у процесі використання сучасних інформаційних технологій під час навчального процесу з метою оптимізації та підняття якості освітнього процесу.

З середини ХХ століття в усьому світі відбувався стрімкий розвиток інформаційних технологій, який відображався в усіх сферах діяльності людства. Обробка, зберігання, відображення, збір усіх видів інформації в електронному вигляді; використання персональних комп'ютерів, електронної пошти, мережі Інтернет, пошукових систем - невід'ємна частина життєдіяльності сучасної людини. Не є виключенням і інформатизація та автоматизація процесів навчання та впровадження сучасних інформаційних технологій в діяльність навчальних закладів.

При появі необхідності передачі даних в комп'ютерних мережах між комп'ютерами або обчислюваним обладнанням, в 1957 році Американська армія зробила спробу розробки таких мереж - проект ARPANET (англ. Advanced Research Projects Agency Network).

У грудні 1969 була створена перша експериментальна мережа, яка передавала цифрові дані пакетами, що з'єднала чотири вузли:

- Каліфорнійський університет в Лос-Анджелесі (UCLA)
- Каліфорнійський університет в Санта-Барбара (UCSB)
- Дослідницький університет Стенфорда (SRI)
- Університет штату Юта [3].

Наведені дані вказують на прагнення вищих навчальних закладів використовувати в цілях спрощення навчального процесу сучасних інформаційних технологій, навіть якщо вони ще не набули масового поширення.

На сьогоднішній день, проникнення в систему освіти інформаційних технологій обумовлює перегляд існуючих форм організації навчальної діяльності та подання знань в процесі навчання. Розповсюдження інформатизації в вищій школі, серед іншого, дозволить забезпечити доступність студентам до навчальних ресурсів та простоту їх використання, мотивує до прагнення обміну знаннями, підвищує ефективність заочної та дистанційної освіти. Інформатизація освіти може представлятися як спосіб досягнення наступних цілей:

- формування безперервної освіти, на всіх рівнях;
- індивідуалізація вищої освіти, спрямована на розвиток здібностей, нахилів та інтересів студентів;
- посилення розвиваючого характеру освіти, зміщення пріоритетів з засвоєння знань і інформації на розвиток особистості. [1, с. 50]

Незважаючи на багато в чому позитивні сторони інформатизації освіти і його позитивний вплив на якість і спрощеність даного процесу, виникає проблема готовності викладачів до переходу від традиційних методів навчання до широкого використання інформаційних технологій. Слід згадати, що нинішній стан вказує на використання електронної техніки не як основний засіб навчання, а як допоміжний.

Для подальшого розвитку інформатизації необхідна підтримка комп'ютерної грамотності педагогів, створення систем навчання, які б орієнтувалися на самостійне придбання знань за допомогою сучасних технологій, розробку нових і вдосконалення раніше створених методик контролю за рівнем знань студентів, наявність техніки для проведення інформаційних процесів та її відповідність сучасному рівню розвитку і доступність під час навчання.

На сьогоднішній день, не рідко викладачеві не вистачає навичок самопрезентації та вміння виступати перед студентською аудиторією, викладаючи свої думки виразливо і аргументовано.

Беручи до уваги загальну картину популяризації використання інформаційних технологій під час навчання, деякі з педагогів не мають достатніх навичок у використанні персональних комп'ютерів та іншої додаткової техніки, та так само часто плутаються в простих програмних продуктах.

В Україні все більше розвивається позитивна тенденція написання і впровадження баз даних для використання під час навчального процесу, управління ним і адміністрування. ВНЗ пропонують свої інформаційні ресурси, які дозволяють широко застосовувати і оптимізувати дистанційну освіту.

Підтримка інформатизації державними та міжнародними програмами вказує на прагнення:

- підвищення якості навчання і компетентності фахівців усіх напрямків, включаючи їх перепідготовку;

- розробки та впровадження нових педагогічних та інформаційних технологій.

Говорячи про відставання рівня інформатизації України від інших країн, зокрема США, можна пояснити згаданими вище моментами, серед яких: низький рівень оснащення периферійним обладнанням, оргтехнікою, засобами телекомунікацій та іншою інформаційною технікою. Середній рівень оснащення українського вищого навчального закладу оцінюється сьогодні в 90 комп'ютерів на один ВНЗ. У той час як в середньостатистичному американському університеті на сто студентів доводиться 15-35 комп'ютерів [1, с. 51].

Не дивлячись на те, що ряд ВНЗ успішно впроваджують інформатизацію освіти і мають позитивний досвід від широкого використання інформаційних технологій у вищій школі, в окремих випадках цей процес значно сповільнюється за рахунок складності його впровадження у вже звичну застарілу систему. Міцна система традиційних, пострадянських стереотипів і моделей деяких викладачів не дозволяє використовувати всю повноту спектра інформатизації в навчальних цілях, яка ефективно використовується вже сьогодні.

Тому інформатизацію навчального процесу необхідно розпочинати з наступних етапів:

- розвиток матеріально-технічного забезпечення комп'ютерною технікою;
- комп'ютерна система управління діяльністю ВНЗ;
- використання сучасних інформаційних технологій в навчальному процесі;

- розробка інтерактивних комплексів навчально-методичного забезпечення дисципліни [1, с. 51].

Спираючись на досвід найбільш розвинених країн світу, Україні необхідно перевіряти пропоновані Європою і США напрацювання в сфері освіти, виробляти власну стратегію розвитку, з огляду на національні інтереси і особливості існуючої системи освіти [3].

Література

1. Гордиенко Т.П., Смирнова О.Ю.. Проблемы информатизации высшего образования современной Украины/ Т.П. Гордиенко, О.Ю. Смирнова. // «Наука і освіта», №8. – Симф. : КЭИ КНЭУ имени В. Гетьмана, 2012. – с. 49-52.

2. Щербань Ю.Ю. Болонский процесс в Украине: положительный и отрицательный аспект введения / Ю.Ю. Щербань, И.В. Сименко // Педагогика. Стратегические направления реформирования системы образования – Д. : ДНУ ЭТ им. Михаила Туган-Барановского. – [Электронный ресурс] : Текст. данные. – Режим доступа: http://www.rusnauka.com/8_NND_2010/Pedagogica/60606.doc.html (дата звернення 22.03.2018). – Назва з екрана.

3. История информационных технологий [Электронный ресурс] : сайт Википедия – свободная энциклопедия. – Текст. данные. – Режим доступа: https://ru.wikipedia.org/wiki/История_информационных_технологий (дата звернення 22.03.2018). – Назва з екрана.

Іванков Антон, 141м-17-4

Навчаючись в університеті на III курсі я зіткнувся з проблемою вільного вибору дисциплін. Так як не мав уявлення того що мені необхідно і може знадобитися, цей вибір був зроблений за мене. Проблема в тому, що студентам повністю не розкривають це питання. Вивчаючи усе, що начебто пов'язано з твоєю спеціальністю, так чи і наче ти перестаєш розуміти, що дійсно необхідно тобі в подальшому.

Так як програма навчання включає в себе великий спектр дисциплін, що є з однієї сторони правильно тому що неможливо передбачити з чим ти будеш працювати, вона має недоліки, котрі на мою думку не виправдовують методику навчання. А саме по-перше, пучність предметів навчання, по-друге, факультативні дисципліни, котрі «необхідні» для загального розвитку, але насправді не несуть в собі великої цінності (можливо це пов'язано з відношенням студентів до предмету). Намагаючись приблизитись до Європейських стандартів навчання, треба повністю, а не частково їм відповідати. На прикладі Німеччини де з шкільного віку дітей готують, як спеціалістів, під час канікул відправляючи на практику, де педагоги визначають хто із учнів має схильність к точним наукам. Так і у нас повинна бути програма під потреби навчаючихся.

Отже я пропоную звернути уваги на вище перелічені мною недоліки в програмі освіти. А саме приділити більшу частку часу на учбову практику і розкриттю питань вибору дисциплін, що будуть відповідати потребам навчаючихся. А також готуючи спеціалістів надати їм можливість працювати з новим обладнанням і більше часу включати засвоєнню вивченого на практиці, щоб ми могли відповідати часу.

Література

1. https://24tv.ua/ru/obrazovanie_v_ukraine_chem_otlichaetsja_ot_obrazovanija_v_evrope_n859006
2. <https://banauka.ru/324.html>

Іващенко Світлана, 184м-17-6

У сучасних умовах освіта є одним із найважливіших факторів, що забезпечують економічний розвиток України. Саме освіта значною мірою обумовлює завтрашній день планети та світового співтовариства, у якому зростає розуміння ролі освіти як інструмента стійкого розвитку та забезпечення добробуту людей.

XXI ст. – це час переходу до високотехнологічного інформаційного суспільства, у якому якість людського потенціалу, рівень освіченості та культури всього населення набувають вирішального значення для економічного та соціального поступу країни. Інтеграція та глобалізація соціальних, економічних і культурних процесів, що відбуваються у світі, перспективи розвитку Української Держави на найближчі два десятиріччя вимагають глибокого оновлення системи освіти, зумовлюють її випереджувальний характер.

Входження України у світовий освітній простір зумовлює приведення вітчизняних освітніх стандартів у відповідність до норм світового співтовариства. Суспільство стає все більш людиноцентристським. Отже, індивідуальний розвиток людини, особистості за таких умов є, з одного боку, основним показником прогресу, а з іншого – головною передумовою подальшого розвитку суспільства.

Тому найбільш пріоритетними сферами у XXI ст. стають наука – як сфера, що продукує нові знання, та освіта – як сфера, що олюднює знання та насамперед забезпечує індивідуальний розвиток людини. Країна, що забезпечує пріоритетний розвиток цих сфер, зможе претендувати на гідне місце у світовому співтоваристві та бути конкурентоспроможною.

Модернізація української освіти безпосередньо пов'язана з виконанням Болонських домовленостей, її інтеграцією в європейський освітній простір.

В Україні активний розвиток Болонського процесу розпочався фактично з прийняття МОН наказу «Про затвердження Програми дій щодо реалізації положень Болонської декларації в системі вищої освіти і науки України на 2004-2005 роки» від 23 січня 2004 р. №49. До 2010 р. було заплановано створення європейського наукового й освітнього простору задля розширення можливостей випускників, збільшення мобільності громадян на європейському ринку праці та конкурентоздатності європейської вищої школи. Для досягнення цієї мети процес передбачав: прийняття зручної та зрозумілої градації дипломів, ступенів і кваліфікацій; запровадження двоступеневої структури вищої освіти; запровадження визнаного на європейському просторі вченого ступеня доктора філософії; використання єдиної системи кредитних одиниць (системи ECTS – European Community Course Credit Transfer System), яку ще називають системою кредитних одиниць, кредитних заліків, кредитних рівнів

або залікових одиниць; запровадження уніфікованих і визнаних на європейському просторі додатків до диплома; напрацювання та підтримування європейських стандартів якості із застосуванням порівняльних критеріїв, механізмів і методів їх оцінки відповідно до вимог ENQA; усунення наявних перешкод для збільшення мобільності студентів, викладачів, дослідників і управлінців вищої школи.

Проте, незважаючи на активне впровадження у ВНЗ основних положень кредитно-модульної системи більшість експертів визнають, що рівень знань студентів в Україні став значно нижчим, проте вчитися стало складніше, оскільки більшість ВНЗ країни по-своєму сприйняли Болонський процес, а отже, використали його у власних інтересах.

Від рівня технологічного розвитку кожної країни залежить не тільки її економічна могутність і рівень життя населення, а й становище у світовій спільноті, можливості економічної та політичної інтеграції з іншими країнами, а також розв'язання проблем національної безпеки. Водночас рівень розвитку і використання сучасних технологій визначається не тільки розвитком матеріальної бази, а головним чином – рівнем інтелектуалізації суспільства, його здатністю засвоювати та застосовувати нові знання. Це має тісний зв'язок із рівнем розвитку освіти в країні.

Основні фактори, що зумовлюють погіршення якості освіти в Україні, можна поділити на внутрішні (пов'язані з викривленим сприйняттям і впровадженням ВНЗ положень кредитно-модульної системи, що не сприяють підвищенню рівня знань студентів) і зовнішні (пов'язані з впливом держави на систему освіти). До внутрішніх можуть бути віднесені такі:

1. Підвищення обсягу матеріалу, відведеного на самостійне опрацювання.

Фактично понад 50-60% матеріалу навчальної програми відводиться на самостійне опрацювання.

2. Накопичувальна система оцінок.

3. Невідповідність дисциплін, які викладають в Україні, європейським, а також перспектива взаємозарахування навчальних досягнень між різними навчальними закладами як усередині України, так і в Європі.

До зовнішніх факторів, що знаходяться в межах керування держави, належать такі:

1. Низькі обсяги фінансування з державного бюджету

2. Незадовільний стан науково-дослідної діяльності ВНЗ на сучасному етапі.

3. Низький рівень інноваційності освіти.

Висновок:

Вказаний стан справ у науці та освіті призводить до того, що знижується престиж роботи науковця та викладача, якість підготовки сучасних випускників. Так, близько чверті (26%) роботодавців вказали на те, що за останні 5 років якість підготовки випускників в українських ВНЗ погіршилася, на думку 30% – не змінилася, 20% роботодавців упродовж останніх років зауважили покращення якості підготовки молодих спеціалістів. Серед

загальних тенденцій, які могли б описати особливості та характеристики сучасного випускника, респонденти під час експертних інтерв'ю говорили про падіння за останні роки середнього рівня знань, маючи на увазі не тільки знання за фахом, а й недостатній рівень базової грамотності. Значною проблемою абсолютно для всіх випускників, незалежно від рівня їхньої теоретичної підготовки, компанії вважають відірваність знань від практики, невідповідність до роботи в реальному бізнесі, незрозуміння того, як цей бізнес працює. Оскільки саме ця проблема зустрічається найчастіше, усі опитані компанії намагаються вирішувати її власними силами – шляхом додаткового навчання молодих спеціалістів безпосередньо в компанії, а також співробітництва з ВНЗ.

Нарощування кількості внутрішніх проблем поряд із зовнішніми може спричинити зниження престижності вітчизняного диплома до нульового рівня. Задля покращення ситуації у сфері освіти та підвищення її авторитету потрібно мобілізувати зусилля роботодавців, ВНЗ і держави. Для цього необхідно реалізувати комплекс заходів, основними з яких повинні стати такі:

1. Здійснення глобалізації та інкорпорації ВНЗ і встановлення над ними жорсткого державного контролю, зважаючи на Конституцію України.

2. Докорінна реформація системи освіти, проте зміни повинні бути раціональними, доцільними, обережними й обґрунтованими.

3. Наявність конкуренції у ВНЗ державної форми власності та приватних. В Україні існує велика кількість ВНЗ куди прийом проводиться не на конкурсній основі (як цього вимагає конституція), а задля ліквідації постійних недоборів приймають усіх охочих.

4. Повернення державі монопольного права на заклади вищої освіти, а бюджет ВНЗ, у яких студенти навчаються за кошти держави, повинен бути сформований за рахунок слухачів, які навчатимуться за контрактом.

Література

1. Архипова С.П. Якість освіти у контексті вимог сучасності / С.П. Архипова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vchu/N135/N135p011-014.pdf (02.05.2013) – Назва з екрана.

2. Буличева Н.А., Пивовар Ю.І. Сучасні правові та організаційні проблеми фінансування вищої освіти в Україні / Н.А. Буличева, Ю.І. Пивовар [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://radnuk.info/statti/255-fi_npr/3593-2010-01-29-18-50-22.html (02.05.2013) – Назва з екрана.

3. Освіта України в XXI столітті : проблеми та перспективи розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ua.textreferat.com/referat-13090-1.html> (02.05.2013) – Назва з екрана.

4. Кудрявцева О.А. Тестування як засіб перевірки якості знань з дошкільної педагогіки студентів педагогічного університету / О.А. Кудрявцева [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/NiO/2009_7/2_rozdil/Kudryavtseva.htm (02.05.2013) – Назва з екрана.

5. Радомська Л.А., Стадній А.С. Українська система вищої освіти : переваги й недоліки болонського процесу / Л.А. Радомська, А.С. Стадній [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://conf.vntu.edu.ua/humed/2010/txt/Radomska_Stadniy.php (02.05.2013) – Назва з екрана.

6. Турчин Я. Болонський процес та зона вільної торгівлі з ЄС : спільне для України?! / Я. Турчин [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://blogs.korrespondent.net/users/blog/areal90/a88554> (02.05.2013) – Назва з екрана.

Іволга Марія, 103м-17-2

На мою думку, людина з вищою освітою є більш конкурентоспроможною на ринку праці. Спираючись на цей, так би мовити, факт, більшість абітурієнтів вступають до університету, щоб в майбутньому бути гарним спеціалістом в своїй справі і мати гідну заробітну плату.

На першому курсі, навіть думки не було, що студентське життя так швидко пролетить. І ось майже отримавши вищу освіту, закінчуючи вищий навчальний заклад, для мене та моїх одногрупників постало актуальне питання: що робити далі ?

Раніше студент, після закінчення вищого навчального закладу, який здобув освіту за кошти держави і отримував стипендію, мав відпрацювати три роки за направленням . Тобто держава гарантувала кожному випускнику перше робоче місце. А де це зараз ? Цього немає! Після закінчення магістратури, нам потрібно шукати собі роботу без допомоги університету. В зв'язку з чим, більшість випускників йдуть на роботу не за фахом. Якщо все ж таки, випускник знаходить роботу за спеціальністю, то можливість , що він туди влаштується, становить малий відсоток, адже без навичок роботи ти нікому не потрібен! В такому разі виникає наступне питання: де їх взяти ?

Також актуальною проблемою, особливо для мене, є пошук проведення виробничої практики. Наш університет не має можливості повного забезпечення випускників практикою. Тобто, ми самі повинні шукати собі підприємство. В результаті чого, наша практика нам не буде оплачуватися, навіть у вигляді мінімальної зарплати.

За опитуванням своїх одногрупників, більшість вважає, що головне в державній підтримці – можливість отримання роботи за фахом, гарантія постійного достатнього рівня заробітної плати, можливість отримання власного житла. На мою думку, узагальнюючи вище сказане, проблему працевлаштування студентської молоді та випускників університету можна вирішити у такому порядку :

РОБОТОДАВЦІ → ВЛАДА → ВНЗ

Тобто, роботодавці визначають, які фахівці їм потрібні і в якій кількості, та повідомляють про це владі. Влада, в свою чергу, повідомляє керівництву ВНЗ про те, які спеціалісти потрібні на ринку праці . Керівництво приймає до відома , що найкраще збільшити кількість спеціалістів з тієї галузі, в якій будуть потім потрібні вони на ринку праці. В кінці кожного навчального року, керівництво ВНЗ подає відомості роботодавцям про наявність спеціалістів, які їм потрібні. В результаті чого спеціалісти, після закінчення навчання будуть працевлаштовані.

У наш час розвиток технологій йде дуже швидко. Майже кожного дня з'являються нові пристрої, розробки, системи та інше, завдяки чому минулі технології вже рідше знаходять використання у сучасному житті. Інженерам потрібно володіти передовими технологіями, щоб успішно виконувати свої обов'язки та мати високу конкурентоздатність, адже на будь-якому виробництві потрібні працівники, що володіють практичною та теоретичною базою, а не ті на кого, підприємству, потрібно витратити кошти та час на навчання технологій не засвоєних в університеті.

При проходженні навчання студенти, зокрема я, стикаються з такими обставинами як невідповідність використовуваного, при навчанні, матеріалу до сучасних тенденцій. Так, наприклад, при вивченні дисципліни «Комп'ютерні технології в задачах електромеханіки» розглядається курс розрахований на вивчення основ роботи з базами даних. Проблемою є те, що наведений матеріал є застарілим і технології, приведені в літературі, вже не мають місця, тому що їх витіснили більш оптимізовані та поширені системи такі як «MySQL», «PostgreSQL», «SQLite» та інші. Такі проблеми трапляються на кожному етапі навчання, так при вивченні систем, що використовуються в металургії та машинобудівництві використовуються посилання на літературу 1963 року видання. При вивченні основ програмування використовуються так звані «мови», які вже давно не мають місця у сучасній розробці програмного забезпечення. Таких прикладів можливо навести багато і головна проблема полягає в тому, що для надання необхідних передових знань потрібно вивчати тенденції розвитку технологій в областях, які охоплюють предмети, що викладаються для студентів.

На мою думку є тільки одне вирішення даної проблеми – детальний перегляд програми навчання та зіставлення до сучасних технологій. Так, наприклад, для студентів та викладачів є можливим отримання безкоштовної підписки на середу розробки IntelliJ IDEA[1], яка підтримує всі сучасні мови програмування. Для ознайомлення з мікропроцесорною технікою можливе використання, дуже розповсюдженої, плати Arduino[2]. Але, насамперед, потрібне забезпечення необхідними навичками викладачів. Це необхідно тому що зараз все відходить від системи, коли для отримання нової посади працівнику потрібно лише «просидіти» на робочому місці певну кількість часу – зараз тільки для отримання посади та гідної оплати праці фахівець має володіти широким спектром знань та навиків.

Література

1. Вікіпедія. Вільна енциклопедія [Електронний ресурс] // IntelliJ IDEA URL: https://ru.wikipedia.org/wiki/IntelliJ_IDEA (дата оновлення:01.01.2018).
2. Вікіпедія. Вільна енциклопедія [Електронний ресурс] // Arduino URL: <https://ru.wikipedia.org/wiki/Arduino> (дата оновлення:02.03.2018).

Ігнатуша Микита, 184м-17-3

Головними проблемами навчання на мою думку є :

1. Немає можливості вибору предметів, які мене цікавлять, крім предметів за фахом, за весь час навчання були предмети, які мене абсолютно не цікавлять, або ті, які я можу вивчити сам дистанційно, без допомоги викладача.

2. Багато теорії, мало практики, більш цікаві предмети з практикою, де деяке обладнання бачиш не на картинках, а у вигляді макетів в аудиторіях.

3. Не бачу сенсу годину двадцять писати під диктовку конспект або дивитися якісь відеоматеріали, які і так є у вільному доступі в Інтернеті, завжди цікаво слухати особистий досвід викладача, його індивідуальні думки та його думка з приводу дисципліни, але не нав'язувати свою думку студентам.

Ільєнко Валерія, 103м-17-2

Критичний аналіз попереднього досвіду щодо якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу:

Програм дисциплін та практик

На мою думку, було б зручніше і зрозуміліше, якщо б лекційні і практичні заняття проводились в один день, тому що згадуючи попередні роки навчання було дуже складно відтворювати на практиці лекційні теми, які були тиждень потому.

Навчального контенту (підручників, навчальних посібників) дуже не зручно коли в бібліотеці не дозволяється забирати з собою на заняття методичку (їх обмежений обсяг завдавав складнощів при виконанні лабораторних робіт).

Засобів діагностики. Критеріїв та процедур оцінювання результатів навчання.

Мене зацікавила тема цієї конференції, тому що в цій публікації, можна висловити свою думку, яка можливо допоможе покращити навчальний процес.

Пропозиції щодо удосконалення якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи

На мою думку, створення сайту Дистанційної освіти НГУ було дуже гарним рішенням, але є деякі недоліки, а саме:

Не дуже зручно, що на деяких навчальних курсах доступ до лекційного матеріалу закривається в зазначений час (бувало таке, що це траплялось перед здачею залікових робіт, це не дає можливості повторити матеріал).

Також, проходячи тести з дисциплін на Дистанційній освіті зіштовхнулась з проблемою неопрацьованості сайту, а саме проходячи тест і відмітивши правильні на мою думку відповіді, коли позаду 30-ть питань із 50-ти робоча сторінка видає помилку і не зберігає відповіді на які було витрачено багато часу та зусиль, до того ж тест можна проходити всього один раз, після перезавантаження сторінки відображається закінчений тест, який вже не можна

редагувати і пройти знову. Дуже подобається, що на Дистанційній освіті багато лекційної інформації, що дає можливість самостійно підготуватись до контрольних заходів.

Дякую за надану можливість висловитися – це дуже важливо!

Іпатко Владислав, 103м-17-3

Методичне забезпечення навчально-виховного процесу має неперервний характер, впливає з реальних проблем, які виникають у педагогічній діяльності, і включає широкий набір форм, видів і змісту діяльності.

Однією з найважливіших проблем нинішньої освітньої програми є скорочення навчальних годин, виділених на лекційні або практичні заняття. Це негативно впливає на якість освіти сьогодні. Погіршення якості освіти пов'язане з тим, що викладачам необхідно стискати старі навчальні плани, залишаючи при цьому лише основні теми. Але розглядаючи тільки основу, втрачається можливість вникнути в предмет. Унеможлиблюється розглядання окремих випадків, які можуть трапитися при розв'язку задач, поставлених цим предметом. Ще гірша ситуація зі скороченням кількості годин відведених на практичні заняття, а також на навчальні практики. При чому це не так критично для гуманітарних спеціальностей (таких як філологія, філософія, психологія та інші), як для прикладних спеціальностей (електрика, машинобудування, геологія, гірництво, геодезія, тощо). Дуже часто в прикладних спеціальностях необхідно самостійно застосувати отримані знання для більш кращого засвоєння матеріалу. В основному інформація, отримана в результаті виконання практичних завдань, є набагато ціннішою від «аудиторної» інформації, отриманої на лекційних заняттях. Приведемо приклад: мало кому хотілось би, щоб їх оперував хірург, знаючий ідеально анатомію, але до цього ні разу не бувший в операційній кімнаті і при цьому не тримав ні разу в руках скальпель. Так і в інших науках, як би добре людина не знала спеціальність, вона не буде спеціалістом, якщо не знає як застосувати ці знання на практиці. Тому скорочення практичних годин дуже негативно впливає на рівень освіти у нашій країні.

З того що було сказано раніше виникає ще одна проблема – співвідношення лекційних і практичних занять. Зараз дуже часто для більшості предметів діє співвідношення два лекційних заняття на одне практичне, рідше на одне лекційне заняття одне практичне. Але для частини предметів, пов'язаних з певними спеціальностями, це співвідношення не є правильним. Наприклад для більшості прикладних спеціальностей повинне бути більше навантаження саме на практичну частину. І навпаки для деяких гуманітарних спеціальностей практична частина є не такою важливою, що дозволяє зменшити кількість практичних занять, збільшивши при цьому кількість лекційних годин. Для деяких предметів лекційні заняття є взагалі не ефективними, і їх краще замінити на заняття семінарського типу.

Ще однією проблемою є застарілість деяких лекційних (рідше практичних) матеріалів, а також методичного забезпечення. Це найбільше помітно на прикладі предметів пов'язаних з інформативними технологіями, тому що інформаційні технології розвиваються швидше, чим видається методичне забезпечення. Цю проблему можна вирішити роблячи методичне забезпечення, для спеціальностей що швидко розвиваються, в основному в електронному вигляді, при чому інформація буде постійно оновлюватись відповідно науковому процесу.

Вирішення проблем в освітньому процесі допоможе вищим навчальним закладам випускати більш кваліфікованих фахівців, що в свою чергу посприє економічному, фінансовому, медичному, науковому розвитку країни.

Література

1. Закон України про «Вищу освіту»;
2. В.О. Салов, Т.О. Письменкова «Рекомендації до створення комплексу навчально-методичного забезпечення дисципліни»;
3. Горбенко Ю. «Сучасні інформаційні технології навчання».

Каграманян Артур, 124м-17-1

Вибір спеціальності впливає напряду чим саме буде займатися людина після закінчення ВУЗу. Тому цей вибір має бути осмислений та правильний, адже від цього буде залежить майбутнє людини.

Кожен школяр, який закінчує школу нав'язується питанням: «А куди піти далі вчитися?». Саме тому університети, які надають освіту майбутнім фахівцям у різних сферах діяльності, привертають увагу до себе різними способами, аби майбутній студент надав перевагу саме цій спеціальності.

Коли ж студент вже обрав спеціальність, зваживши усі за та проти, він перший рік освоюється на цій спеціальності, робить вже перші висновки щодо виправдалися чи ні його сподівання. Якщо студенту подобається те як проходить його навчання, з радістю виконує усі завдання, відвідує усі лекції та семінари, то це дуже добро, це свідчить про успішне навчання студента, та впевненість в його високій компетентності після навчання.

Але не завжди буває все так як описано вище. Буває так, що студент на першому курсі відчував себе як у своїй тарілці, тобто його все влаштовувало, і він із впевненістю казав, що це саме та спеціальність яка йому підходить. Але вже на другому, третьому курсах навчання навчальний процес будується таким чином, що студентові не зовсім зрозуміло: «А для чого взагалі цей предмет потрібний?». На його думку, цей предмет не потрібний для його подальшої діяльності, і зрозуміло, що приділяти ретельної уваги йому студент не стане. І вже з'являться перші дірки у навчанні, і так поступово студент може взагалі повністю «випасти» з курсу навчання.

Також не малу роль у системі вищої освіти відіграє викладач. Саме він передає знання студентам, які прагнуть стати фахівцями, і від того як він це

зробить залежатиме рівень кваліфікації майбутнього фахівця. Тому важно для спеціальності оновлювати по мірі потреби навчально-методичний комплекс, який забезпечує основну частину навчання студента. Також дуже важливо аби викладач мав здатність швидко освоювати нові інформативні джерела по своїй предметній області, щоб своєчасно підтримувати актуальність свого предмету.

Отже у даній статті було розглянуто дві, на мій погляд, дуже серйозні проблеми вищої освіти: 1) вибір спеціальності студентом 2) компетентність викладача.

В першому випадку проблема більш полягає у студенті а ніж системі освіти України. Оскільки саме студент має проробити велику роботу, щоб повністю впевнитись «Що саме йому потрібно». Тут відіграють такі фактори: батьки (частіше всього саме вони підштовхують на вибір певної спеціальності студента), ситуація в країні (студент обирає спеціальність ту яка буде затребувана на ринку праці), схильність до предмету (якщо наприклад студент має схильність до малювання, і йому це подобається, то він скоріш за все обере щось, що зв'язане з малюванням). Системи освіти ця проблема також має відношення. Оскільки вищі заклади створюють «День відкритих дверей», відкриті лекції, і майбутній студент, зробить відповідні висновки і прийме рішення.

Друга проблема дуже актуальна у нашій системі освіти. Дуже часто, особливо на точних та технічних спеціальностях, відбуваються певні нововведення, які впливають безпосередньо на новизну та актуальність спеціальності. І часто виникають ситуації, коли викладачі, на протязі десятиліть читають одні і ті самі лекції, актуальність яких вже зжила свій термін, або взагалі халатно ставляться до предмету в цілому (не якісно ведуть лекції, не перевіряють лабораторні роботи). Наявність такої проблеми зумовлює випуску некомпетентних фахівців даної спеціальності.

Киричук Дмитро, 152м-17-1

За період навчання та отримання диплому бакалавра, я помітив, що навчання йде по застарілим підручникам та конспектам викладачів, а також в навчально-методичних посібниках не все зрозуміло, або погано наведені приклади.

Розклад занять не завжди зручний, бо більшість пар випадає на другу половину дня, це не є добре, тому що повертатися додому після шостої пари складно, тому що міський транспорт завжди забитий у цей час, а на вулиці вже стемніло.

Я вважаю, що потрібно оновлювати підручники та начальні посібники, тому що інформація в них вже застаріла, або не актуальна у наш час.

Література

1. Ничкало, Н.Г. Науково-методичне забезпечення професійної освіти і навчання: прогностичний аспект [Текст] / Науково-методичне забезпечення професійної освіти і

навчання: тези звітної науково-практичної конференції (м. Київ, 29-30 березня 2010 року) / Інститут професійно-технічної освіти НАПН України / за ред. В.О. Радкевич. – К.: ІПТО НАПН України, 2010. – С. 3-7.

2. Мачинська Н.І., Стельмах С.С. Сучасні форми організації навчального процесу у вищій школі: навчально-методичний посібник / Н.І. Мачинська, С.С. Стельмах. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. – 180 с.

3. Хуторской А. В. Ключевые компетенции и образовательные стандарты : докл. на отд-нии философии образования и теории педагогики РАО, 23 апр. 2002 г. — Режим доступа : <http://eidos.ru/journal/2002/0423.htm>. — Загл. с экрана

Климчук Вікторія, 103м-17-2

Завданням сучасних вищих навчальних закладів є підготування успішних профільних фахівців, професіоналів, знавців своєї справи. На шляху до цього існує безліч факторів, які впливають на здобуття та засвоєння знань студентами. Одним з найважливіших є забезпеченість ресурсами. Без підручника студент навряд чи зможе добре підготуватись до заняття, без приладу навряд чи зробить лабораторну роботу. Тому, навіть попри хороший і справді професійний викладацький склад - наявність доцентів і професорів на кафедрах, ми не бачимо загальної картини якісного навчання.

Навчальний процес складно назвати ідеальним, через відсутність забезпечення ресурсами. Не завжди студентська бібліотека могла забезпечити усіх студентів необхідними підручниками та матеріалами. І часто на лабораторних роботах приладами користувався лише викладач, а студенти просто записували заміри і робили обчислення, а новітнє обладнання бачили лише на картинках. Хіба можна таку лабораторну роботу назвати успішно виконаним прикладним завданням? Мабуть ні, бо через нестачу матеріалів лабораторні роботи більше схожі на теоретичні обчислення, аніж на застосування знань на практиці. Відсутність достатньої кількості ресурсів на пряму впливає на наукову діяльність студентів. Чи то через брак бюджетних коштів, чи через недостатнє фінансування освіти, виникає проблема - університети страждають від браку обладнання. І можливо, саме через це, на сучасному етапі студенти майже не займаються науково-дослідницькою роботою, яка є важливим чинником підвищення ефективної професійної підготовки майбутнього фахівця.

Вирішення цих проблем можливе. Сучасний світ комп'ютеризований, тож належне використання всіх складових процесу інформатизації зараз широко впроваджується. Створення віртуального навчального середовища, значно полегшує навчання. Електронні підручники, методичні матеріали та лекції доступні в будь-який час. Подальше збільшення необхідного матеріалу на такій платформі, значно покращить ситуацію з нестачею паперової літератури.

Діяльність студентських наукових гуртків допоможе краще оволодіти спеціальністю не лише на вузькому теоретичному, а й на практичному рівні, сприяє ознайомленню студентів зі станом розроблення наукових проблем у

різних галузях науки, техніки, культури. Сформує вміння застосовувати теоретичні знання на практиці. Науково-дослідна робота студентів поза навчальним процесом є одним з найважливіших засобів формування висококваліфікованого спеціаліста.

Проблема з обладнанням, звичайно, справа не проста та потребує немало коштів. Проте складається враження що на неї просто закривають очі. Замість вирішення питання, нам скорочують або замінюють предмети та лабораторні, курсами далекими від спеціальності.

Кобилянський Станіслав, 141м-17-5

Якщо проаналізувати якість навчально-методичного процесу, то вона бажає кращого, а саме:

- програми дисциплін та практик, як правило, для студентів затверджують їх деканати, але чи потрібні ті предмети чи ні вирішують не самі студенти, хоча в країнах ЄС вже давно прийнято що студент сам вибирає собі дисципліни які він хоче вивчати для здобуття свого кваліфікаційного рівня. Щодо практик можу сказати одне, нудні практики на 1-2 курсах(за комп'ютерами) які не дозволяють студентам покращити свій кваліфікаційний рівень. А також є аудиторії з застарілими макетами для практики, чи лабораторних робіт, яке вже майже не використовується. Але на 3-5 курсі є можливість поїхати на практику в країни ЄС, але мало хто розповідає про такі можливості, тому шанси на таку поїздку не великі;

– щодо навчального контенту (підручників, навчальних посібників), у вузі є достатня кількість бібліотек, де без перешкод ви можете взяти будь-яку книгу;

– методичні рекомендації до виконання різних видів навчальної діяльності виконані по різному. В першу чергу все залежить від викладача, якщо він прикладе чимало зусиль то і методичні вказівки будуть зрозумілими. Деякі методичні вказівки доступні на сайті університету, але не всі, деякі є в бібліотеках, але їх дають тільки копіювати;

– критерії та процедури оцінювання результатів навчання не зрозумілі навіть самим викладачам. Найвищу оцінку 100 балів не ставлять майже ніколи, бо в них такі принципи і вони ніколи не ставили таких оцінок, проміжний контроль не подобається жодному студенту – це як друга сесія. А коли ти в претендентах на стипендію розрахунковий бал твої оцінок ще помножується на незрозумілий коефіцієнт, що зменшує твої шанси на стипендію, адже її мають право отримувати тільки 45 відсотків, тому необхідно брати участь у конференціях за які нараховуються додаткові бали. Якщо порівнювати якість оцінювання в 2013 і 2018 роках, то на даний момент вона з одного боку краще, але не на користь студента а на користь країни.

Незважаючи на це все, мені подобається навчатися, адже є викладачі-майстри своєї справи, які дуже добре розповідають і поясняють якщо щось не

зрозуміло. Також багато з'явилося нових стендів для практик навчань, які допоможуть підняти свій кваліфікаційний рівень.

Написано власноруч.

Коваль Владислав, 184м-17-6

Освіта в ХХІ ст. стає важливим чинником реалізації соціально-економічних цілей суспільства.. Але сучасна освіта вимагає капітальної модернізації.

Навчаючись в національному гірничому університеті на 5 курсі,важливо підкреслити деякі важливі проблеми такі як:

застарілі методи викладання дисциплін,мала кількість практичних годин,погане пов'язування викладання з потребами майбутньої професії,слабка матеріально-технічна база,більшість методичного забезпечення для студентів знаходяться в електронному вигляді такі як: книги(посібники),методичні вказівки ...

Розуміючи те що сьогодні збільшується залежність результатів діяльності ВНЗ від економічних факторів, зростає ресурсомісткість навчання і наукових досліджень. З одного боку, державні обсяги фінансування не спроможні покривати зростаючі потреби ВНЗ, а з другого – необхідно виробити ефективні і прозорі механізми регулювання їхньої позабюджетної діяльності,це може слугувати як перший крок на початок виконання головних проблем навчально-методологічного забезпечення освітнього процесу вищої школи.

Можливо для покращення якості начально-методологічного забезпечення освітнього процесу вищої школи потрібно:

наймати штат молодих викладачів,переходити поступово усім викладачам на інноваційні технології, що дозволяють розробити ефективні навчальні методи, що значно підвищує якість і доступність освіти, які б покращили рівень,більше пов'язувати викладання з потребами майбутньої професії,опора на передові комунікації та інформаційні технології,налагодити співпрацю з кращими світовими університетами.

Якісна освіта, як головна складова людського капіталу, є основоположним елементом конкурентоспроможності й стійкого розвитку країни. Відмінними рисами освітнього процесу є гнучкість, адаптивність, модульність, економічна ефективність, орієнтація на споживача, опора на передові комунікаційні і інформаційні технології.

Література

1. Тенденції, проблеми, перспективи // Укл. В.П. Бех, Ю.Л. Маліновський: за ред. академіка В.П. Андрущенка. - К.: НПУ імені М.П. Драгоманова, 2004. - 221 с.

2. Малинский И.И., Гусев Т.П. Реформирование системы высшего образования в Украине и физическое воспитание студенческой молодёжи
// <http://lib.sportedu.ru/Books/XXPI/21006n1/p82-86.htm>

Ковальов Ігор, 184м-17-4

Критичний аналіз навчально-методичного забезпечення освітнього процесу.

Під час навчального процесу для здобуття наукового ступеня «бакалавр» за спеціалізації фахівець в галузі гірництва було пройдено 54 дисципліни, 4 практики(навчальна геодезична й геологічна, навчально-ознайомча(21змiна), виробнича(21змiна)), виконав 2 курсових роботи.

На мою думку, всі дисципліни були важливі, необхідні і в достатній кількості щоб оволодіти теоретичними знаннями. Важливе місце в отриманні знань, практичних вмінь займають практики на виробництві. Я вважаю, що в процесі навчання їх було не в достатній кількості і належної якості, щоб повністю закріпити теоретичні знання і надбати професійних навичок в якості інженерно-технічного працівника.

Вирішення цієї проблеми можливо досягти за рахунок співпраці НТУ Дніпровська Політехніка і гірничо-видобувних компаній України, щоб обидві сторони були зацікавлені в тому, що студенти проходили практику в достатній кількості і належної якості. Так як отримані знання і навички на виробництві пов'язані з дисциплінами і допомагають краще їх зрозуміти. Завдяки цьому в майбутньому вугільна промисловість отримає ще більш висококваліфікованих працівників.

Коломоєць Любов, 152м-17-1

У ВНЗ широко практикуються відкриті лекції, контрольні й взаємні відвідування лекцій. Все це робиться не тільки з метою контролю, але й узагальнення кращого методичного досвіду й надання допомоги молодим викладачам з боку більше досвідчених. Однак виконання цих цілей можливо тоді, коли правильно розкриваються всі позитивні й негативні сторони методики проведення лекції. На практиці, нерідко, обговорення лекцій та інших форм занять зводиться, головним чином, до короткого переказу їхнього змісту й етапів лекцій або до висловлень, по суті нічого не значущими, чи "Лекція прочитана слабко", «Заняття було цікавим і корисним" і. т.д. Але що розуміти під високим рівнем? Як виміряти цей рівень? Що таке слабка лекція? Пояснити це нелегко, та й думки про заняття, у відвідувачів, не завжди сходяться. Це відбувається й у зв'язку з тим, що відвідування не завжди цілеспрямовано, аналіз лекції здійснюється безсистемно, а деякі відвідувачі просто не уявляють у якому плані варто проводити аналіз цих занять. Крім того, страждає, з ряду причин, і об'єктивна сторона оцінки лекцій (занять), тому що відвідувач не робить або не може висловити відкрито свою думку. Все це диктує необхідність застосування єдиної методики контролю й аналізу якості занять, які відвідуються.

Проблема якості освіти в Україні стала особливо актуальною останніми роками. Яскравим вираженням цієї тенденції є введення відповідних положень до нормативних документів, а також розвиток інституційних механізмів, що забезпечують якість освіти вищих навчальних закладів.

Якість освіти в Україні розглядається здебільшого як: якість освітнього середовища; якість реалізації освітнього процесу; якість результатів освітнього процесу. З виходом до міжнародних освітніх програм якість освіти має розглядатися як: ступінь відповідності реальних результатів освіти ринковій кон'юнктурі; показник матеріально-технічної і ресурсної забезпеченості освітнього процесу; комплексний показник чинників престижності й економічної ефективності освіти; показник досконалості змісту, технологій і системи оцінки досягнень; показник інвестиційної принадності освіти тощо. Сьогодні стає все більш зрозумілим, що відповідність реальних результатів і змісту освіти вищих навчальних закладів державним стандартам є необхідною, але недостатньою умовою якості. Тому досягнення оптимальної якості професійної освіти зумовлено створенням системи якості, яка на рівні конкретного вищого навчального закладу забезпечувала б узгоджену реалізацію державних, суспільних і особистих інтересів.

Оскільки діюча система значною мірою є системою контролю за якістю, а не забезпечення якості, то розробка нової системи має бути побудована на основі: 1) розробки моделі стандартизації професійної освіти вищого навчального закладу як компонента системи якості; 2) моделювання менеджменту якості професійної освіти як компоненти системи якості; 3) визначення концептуальних і методологічних основ проектування системи якості в контексті регіональної системи професійної освіти. На державному рівні варто змінити зовнішні критерії оцінки якості роботи вищого навчального закладу. Адже поки діє принцип «більше студентів - більше грошей» страждає якість освіти. У зв'язку з цим доцільно розробити комплексні критерії якості освітнього процесу, які містять в собі: контроль змісту навчання; контроль технологій, які застосовуються під час навчання; контроль здобутих знань; вимоги до організації і контролю за здійсненням навчального процесу; вимоги до викладачів, вимоги до студентів; чітку і прозору процедуру самообстеження вищого навчального закладу як підґрунтя системи забезпечення якості.

Необхідно також створити відповідні умови для підвищення кваліфікації всього викладацького складу вищого навчального закладу всіх форм власності. Зокрема, відновити єдину державну систему обов'язкового підвищення кваліфікації викладачів із наступною переатестацією. Ввести рейтингову систему оцінювання знань студентів і кредитно-залікову систему навчального процесу. Це сприятиме переходу з навчання предметно-інформаційного типу на креативно-розвиваюче, що забезпечує здатність до інновацій в майбутньому.

Для забезпечення адекватної якості необхідні інвестиції в інформаційні ресурси, створення єдиних інформаційних середовищ, бібліотек, матеріалів на електронних носіях, використання інтерактивних методів навчання. Нагальною потребою є введення рейтингової системи оцінювання як вищого навчального

закладу, так і навчальних курсів. Доцільним є також поступовий розвиток рейтингових експертних оцінок - від рейтингу вищого навчального закладу до рейтингу освітніх програм. Підвищенню якості освіти повинен сприяти комплексний підхід до співробітництва з роботодавцями впродовж усього циклу надання освітніх послуг. Контроль за якістю освітніх послуг має стати головною функцією Українського центру оцінювання якості освіти та Державної інспекції навчальних закладів.

Література

1. Державна національна програма «Освіта» (Україна XXI ст.).- К.: Райдуга, 1994.
2. Еволюція педагогічної освіти в Україні на етапі націєтворення: Монографія /А.В.Сущенко, Т.І.Сущенко, О.О.Фунтікова та ін.; За заг. ред. О.О.Фунтікової.- Запоріжжя: КПУ, 2008.- 392 с.
3. Бакіров В. С. Соціологія вищої освіти: нові дослідницькі сюжети [Текст] / В. С. Бакіров // Методологія, теорія та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства. Вип. 15: [збірник наукових праць]. - Х .: Видавничий центр ХНУ ім. В.Н. Каразіна, 2009. - С. 561-566.
4. Колісник Л.О. До питання про критерії рейтингового оцінювання науково-педагогічної діяльності викладачів [Текст] / Л. О. Колісник, М. В. Мосьондз // Соціальні технології. Актуальні проблеми теорії та практики. Збірник наукових праць. Випуск 45. – Запоріжжя. 2010. – С. 229 – 234.

Король Марія, 124м-17-1

У даній статті я хотіла би розглянути проблему якості вищої освіти в Україні. У законі, вища освіта позиціонується як сукупність систематизованих знань, умінь і практичних навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей, інших компетентностей, здобутих у вищому навчальному закладі (науковій установі) у відповідній галузі знань за певною кваліфікацією на рівнях вищої освіти, що за складністю є вищими, ніж рівень повної загальної середньої освіти. Під якістю вищої освіти розуміється рівень отриманих особою знань, умінь і професійних навичок у відповідності з запланованими цілями вищого навчального закладу. Результатом діагностики є якісна і кількісна оцінка досягнутого рівня відповідних освітньо-професійних характеристик фахівця.

На думку експертів, якість вищої освіти погіршилась, у зв'язку з використанням застарілих матеріалів. Адже дійсно, якщо перевірити методичне забезпечення та літературу з дисциплін, то ймовірність наявності застарілих джерел буде більше ніж новітніх та вдосконалених видань. Більш того, сам напрямок підготовки фахівців може втратити свою актуальність, так як на ринку праці посади з відповідною кваліфікацією перестають бути затребуваними. Дана тенденція обумовлена розвитком науки і техніки, а також появою сучасних спеціальностей.

Як казав американський оратор і бізнес-тренер Джим Рон: «З дипломом можна заробити на життя, а самоосвіта зробить вам достаток». Дійсно, у даній

час переважна більшість населення дотримується цього принципу і отримує диплом для «корочки», щоб при складних умовах життя можна було скористатися знаннями, набутими у вищому навчальному закладі. В процесі навчання студенти розуміють, що тільки завдяки самоосвіті можна домогтися успіхів у досліджуваній сфері, або усвідомлюють, що зробили неправильний вибір і реалізують себе в іншому напрямку. Також варто зазначити, що нинішні роботодавці досить обережні у виборі кандидатів на необхідну посаду. На їхню думку, важливо, щоб кандидат мав практичний досвід в даній області, інакше навіть витратити свій час на його навчання, для цього крім вищої освіти існує безліч курсів, які допоможуть набути необхідних навичок.

На фоні таких недоліків в сфері освіти у студентів згасає бажання отримувати знання в університетах України, тому вони стають учасниками різноманітних програм з обміну в закордонних ВНЗ або спочатку в пріоритеті було навчання за кордоном. Через еміграцію студентів ситуація в сфері вищої освіти посилюється, і проблема якості не вирішується.

У підсумок викладеної статті, хочеться відзначити, що освіта повинна бути ефективною. Щоб підвищити якість освіти, для початку необхідно позбутися застарілих джерел. В подальшому процесі навчання інформація повинна надаватися в режимі «реального часу» та пояснюватися яким чином вона може застосовуватися в житті на реальних прикладах, адже ознака хорошої освіти є вміння говорити про найвищі предмети найпростішими словами. Для більш детального аналізу ситуації вищої освіти в Україні необхідно розглянути й інші проблеми: масовості, фінансування, мінливих вимог ринку праці та інших.

Література

1. Закон України про вищу освіту <http://vnz.org.ua/zakonodavstvo/111-zakon-ukrayiny-pro-vyschu-osvitu>
2. <https://rian.com.ua/analytics/20180129/1031751735/Ukraine-vuz-obrazovanie-problema.html>
3. <https://golos.ua/i/560097>

Корчак Катерина, 141м-17-2

В даний час не викликає сумніву той факт, що сучасна система освіти потребує реформування.

Перша проблема виникає у студента з моменту закінчення школи перед вибором спеціалізації та майбутньої професії. Проблема викликана тим, що після закінчення школи випускник, не здатний формувати особисту думку про майбутню професію, прислуховується до думки батьків і суспільства, які часто керуються не індивідуальними можливостями майбутнього студента, а престижністю професії та фінансовим аспектом: майбутнім рівнем заробітної плати, який суб'єктивний. Тут потрібно розуміти, що високий дохід мають спеціалісти, які захоплюються професійною діяльністю і постійно розвиваються у своїй галузі.

Вибір престижних спеціалізацій для навчання викликає іншу проблему: після отримання диплома студент не в змозі влаштуватися на роботу за спеціальністю у зв'язку з високою конкуренцією, тоді як менш престижні галузі потребують у кваліфікованих працівників. В даний час ринок праці переповнений офісними працівниками (юристами, економістами), не вистачає "робочих рук" (інженерів, спеціалістів у галузі точних наук).

Отримання освіти у вищому навчальному закладі є важливим етапом у житті сучасного громадянина, але в період навчання студент стикається з рядом труднощів, серед яких завантаженість навчальної програми спільними предметами, відсутність мотивації у вченого в навчанні предмету, помилковий вибір престижної спеціалізації.

На мій погляд, основна проблема в тому, що загальні предмети в навчальному розкладі не дозволяють збільшити кількість годин для вивчення предметів за спеціалізацією.

На підставі особистого досвіду хотілося б відзначити, що студентка електротехнічного факультету ще з першого курсу призводить до заворушення наявністю таких предметів як: українська мова, історія культури України, філософія. Навіщо? Загальні знання за цими дисциплінами були дані ще в школі, а студент при вступі до вищого навчального закладу планує погрузитися в отриману спеціалізацію. Для мене ця проблема стала самою головною за всі 5 років навчання в університеті.

Для вирішення цієї проблеми необхідно переглянути навчальні плани, убравши загальні предмети, що допоможе забезпечити якісне навчання учня по вибраній спеціальності.

Таким чином, очевидно, що необхідні істотні зміни в системі освіти. Вищу освіту повинні отримати тільки найкращі студенти від кращих вчителів, кожна програма навчання повинна бути ретельно опрацьована, при цьому кожному майбутньому спеціалісту необхідний індивідуальний підхід.

Література

1. Быков А.В. Актуальные проблемы высшего образования: взгляд начинающего преподавателя [Текст] / А. В. Быков // Актуальные проблемы высшего профессионального образования в России : материалы межвузовской научно-практической конференции 24-25 октября 2007 г. - Елабуга : Изд-во ЕГПУ, 2007 -54 с.

2. Гуреев, М. В. «Скользящие» грани современной системы образования в России. Проблемы Высшей Школы [Электронный ресурс] / М.В. Гуреев // Психология, социология и педагогика. – 2012. – № 5. – URL: <http://psychology.snauka.ru/2012/05/571> (дата обращения: 22.02.2018).

Кошманенко Євген, 103м-17-2

Студенти в усіх сферах університетської науки шукають недоліки та помилки, пропонують свої варіанти, що можна змінити на краще і чому саме так, їх все не влаштовує: від розкладу занять до працевлаштування за фахом.

Вони задоволені лише собою, а причиною недостатніх знань для високого рівня оплати є лише зовнішні фактори, але не самі студенти. Кожен студент у першу чергу повинен сам дбати про знання й вміння, займатись самоосвітою, не чекати, поки покладуть йому в «скриньку знань» і не втлумачать до автоматизму, а постійною роботою над собою, постійною тратою часу, енергії та сил, розбиратись в тих чи інших проблемах. Всіх турбує одне питання: «Де я потім працюватиму?» Це питання ставлять собі ті студенти, які чекають пропозицій стати одразу директором фірми без зусиль та праці, які навіть не спробують чогось досягти за своєю спеціальністю. Я знаю не один десяток студентів, які працюють за фахом у різних сферах, працюють безкоштовно, вони працюють за досвід, ці студенти ходять на роботу просто дивитися та вчитися як працюють досвідчені люди. Кожен студент повинен спитати себе: «А що я зробив, щоб зрозуміти те чи інше питання?», відповідь зрозуміла, що нічого. У всіх лінь, кохання, гулянки, інші справи, а через 5 років розумієш, що, дійсно, своїх зусиль ти приклав дуже й дуже мало. Починаєш винити все: підручники старі, обладнання не працює, практика не інформативна, лектор скучний, друже мій, винний тільки ти! Коли ти заходиш до бібліотеки, то розумієш, що вона зовсім не потрібна університету, студентів там немає ніколи, ніхто не займається самоосвітою. Хочеш роботу з великим окладом, впевненість у завтрашньому дні, постійність, кар'єрний ріст – працюй, між друже, дуже важко, копітко, ти повинен потіти від того, як твій мозок працює, ти повинен змусити себе цим займатись, полюбити те, чим ти хочеш заробляти собі на життя. Ти повинен зрозуміти, що говорити про неякісну освіту і відсутності практики за фахом найлегше, набагато важче почати щось робити, змусити себе вдосконалюватись. Закінчуй дивитись на зовнішні проблеми, стримуйся від своїх бажань і тоді ти отримаєш результат. Буде дуже важко, лише деякі так зможуть жити і чогось добитися в своїй спеціальності, до речі, так потрібно працювати не один і не два роки. І тепер коли ти зрозумів, що тебе чекає і яка ціна твоєї цілі і бажань щодо працевлаштування, можеш знову лягати на зовнішні фактори, які тобі не дають отримати професійні знання та дізнаватись: «Сколько стоит закрыть этот предмет?»

Краевский Кирилл, 184м-17-4

Навчально-методичне забезпечення є найважливішою умовою ефективності навчального процесу. Методичне забезпечення навчального процесу охоплює навчально-методичну документацію за спеціальністю, навчально-методичну документацію з дисциплін, підручники, навчальні посібники, дидактичні та наочні матеріали, комп'ютерні навчальні програми тощо.

Крокуючи в ногу з прогресом забезпечення студентів матеріалами стало лише покращуватися. Зараз набагато легше вчитися, адже багато підручників та методичного забезпечення відцифровано та знаходиться у вільному доступі в

Інтернеті. Більша частина викладачів давно користуються електронною поштою чи програмами, що забезпечують легше спілкування зі студентами в дистанційній формі. Наприклад, зараз у нас читають дисципліну «Проектування гірничого виробництва», то завдяки програмі «Viber» викладач видає нам конспекти лекцій та практичні завдання в електронному вигляді. Це значно покращує процес навчання, адже не замає часу на заняттях для оформлення роботи, що можна зробити вдома – з'являється більше часу для пояснення матеріалу, обговорення його та питань.

Щоб пояснити мою думку щодо процедури оцінювання студентів я також приведу приклад. Цілий семестр нам читали таку дисципліну, як «Нормативне регулювання виробничих процесів». Викладач розробив свою систему оцінювання студентів. До неї входило: відвідування занять, додаткові бали за роботу на заняттях, індивідуальне завдання, оцінка за поточний контроль, оцінка за залік. Залік ми писали за допомогою сайту дистанційної освіти, де були розміщені тести. Сумуючи всі зароблені бали нам виставили оцінки за дисципліну, що допомогло прісікти всі можливі випадки корупції та максимально зробити прозорим здачу заліку.

Так що я вважаю, що оцінювання дисциплін повинно проводитись саме так, адже це допомагає прибрати моменти корупції в вищому навчальному закладі, покращити відвідування занять та щиро оцінювати знання студентів.

Криворотий Олександр, 141м-17-4

Навчаючись в бакалавраті виникли деякі складності. На III курсі навчання коли почали з'являтися предмети професійного спрямування, в котрих було багато схем, виникла проблема розуміння та уявлення цих схем в реальному вигляді. На практичних заняття котрих було не так і багато, потрібно було не просто розуміти ці схеми, а ще й збирати їх. При відсутності будь-якого досвіду роботи з електрообладнанням після школи, досить складно зібрати навіть найпростішу електронну схему, не говорячи уже про значно складніші схеми котрі з кожною новою лабораторною ставали все складнішими.

Ще однією проблемою під час навчання на деяких практичних заняттях була повна відсутність будь-якого методичного забезпечення. Тобто для того щоб зробити лабораторну роботу потрібно було знайти необхідну схему в книжках або інтернеті. І знову ж таки через відсутність досвіду знайти правильну схему було практично неможливо не говорячи уже про те щоб її зібрати. Одне чи два таких заняття відбивали бажання будь-якого подальшого розвитку в цьому напрямку.

Я б хотів запропонувати збільшення занять на яких можна було б вивчати не тільки якісь абстрактні схеми не зрозумілі для людини без технічної освіти, а значною мірою вивчати зовнішній та внутрішній вигляд пристроїв і на цій базі уже пробувати збирати схеми. І добре було б наприклад займатися цим на практиці після другого курсу. Можливо навіть використовувати застарілі

пристрої, адже навіть застарілий пристрій дасть хоча б базове поняття про роботу даного типу пристроїв. Також бажано щоб кожен студент міг не просто подивитися зі сторони на те як збирають схему його товариші, а й сам приймав у цьому пряму участь. Наприклад збирати схеми не більше ніж у двох. І обов'язково потрібно щоб кожен студент мав хоча би базове поняття про роботу схеми, котре можуть надати методичні вказівки, а також можливість використання цих методичних вказівок прямо під час практичної роботи. Спочатку це буде необхідністю але якщо студенту це буде цікаво то розуміння схем прийде досить швидко, а використання методичних вказівок зменшиться до мінімуму.

Кроковна Марія, 121м-17-1

Анотація. В даній статті описується сучасний стан освіти в Україні. Висвітлюються основні проблеми вищої освіти, які зараз мають у кожному ВНЗ. Було приведено ряд вирішень цієї проблеми за допомогою нових законів «Про вищу освіту в Україні».

Ключові слова: проблема вищої освіти в Україні, корупція, вища освіта, вирішення проблеми.

Сучасний стан вищої освіти в Україні викликає занепокоєння в певних колах дослідників, законотворців, громадських діячів та простих громадян. Найбільш об'єктивною і загальною причиною цього занепокоєння є проблема «застою» у розвитку вищої освіти. Так на сьогоднішній день головною проблемою вищої освіти є те, що в 90% випадків воно не гарантує випускникові вузу відповідної роботи за фахом. Українська вища освіта не відповідає реаліям сьогоднішнього дня, воно не відповідає запитам ринку праці, потреб економіки, а головне не відповідає інтересам самих студентів. Просидівши п'ять років в вузівських аудиторіях, більшість з них ніколи не знайде роботу за фахом. До 85% випускників вузів в Україні працюють не за фахом, придбаної в університеті. Крім того, громадяни занепокоєні проблемою невизнання дипломів українських ВНЗ в інших країнах світу (47% у 2016 році та 40% у 2015-му), а також невідповідністю викладання вимогам ринку (32% — у 2016 році та 30% — у 2015-му).

Серйозною проблемою для вищої освіти і української держави в цілому стає відтік українських студентів на навчання в закордонні вузи. Все більша кількість молодих українців місцем навчання вибирають ВНЗ Польщі, Німеччини, США і навіть Китаю. Адже ціни на навчання в багатьох провідних зарубіжних вузах цілком порівнянні з цінами на навчання в Україні. Само по собі освіту за кордоном можна вважати позитивним. Але біда в тому що, отримавши сучасну освіту, українські випускники не повертаються на Батьківщину застосовувати знання для її блага, а залишаються працювати і жити в Європі.

Між тим найпоширенішою проблемою являється корупція у ВНЗ. Корупція провокується з обох боків: і викладачами, і студентами. Дослідники опитали студентів шістдесяти українських вищих навчальних закладів у різних регіонах. Третина з них підтверджують, що купували викладачам подарунки, 27% – що надавали різноманітні послуги. Кожен четвертий визнає, що платив за оцінки, а кожен п'ятий – що купував реферати.

Для вирішення даних проблем було вдіяно кілька змін у Законі України «Про вищу освіту». Так з 2017 року після бакалаврату буде проходити набір студентів тільки на магістратуру. Реформа введена для наближення до прийнятої в світі освітньо-наукової структури. Таким чином українці стануть більш мобільними, адже їхні дипломи будуть корелювати з вимогами іноземних вузів.

Також до нового закону було додано університетську автономію: академічну, організаційну та фінансову. Закон відкрив нові можливості для демократизації університетського життя, розвитку студентського самоврядування.

Міністерство освіти також не стоїть без діла и робить все можливе, аби поліпшити рівень вищої освіти в Україні. Так з 2017 року всі, хто будуть вступати у магістратуру будуть здавати не фахові екзамени, як було раніше, а ЗНО по профільному предмету. На даний момент це стосується тільки спеціальності «Право», але в подальшому вступ до магістратури на основі ЗНО хочуть ввести і на інших спеціальностях. Це робиться за для того, щоб скоротити хабарництво у ВНЗ.

Отже, аналізуючи вище сказане, можна зробити висновки що вища освіта в Україні переживає не найліпші часи. Дуже багато проблем вона має: починаючи з корупції і закінчуючи від'їздом студентів до закордонних вузів. Але Україна намагається вирішувати ці проблеми. Вона запроваджує автономію для ВНЗ, починає боротися з корупцією, вводивши ЗНО на вступ до магістратури та багато інших нововведень. Сподіваюсь що наша вища освіта буде і далі розвиватися і студенти будуть залишатися вчитися у наших ВНЗ, а не вступати до закордонних ВНЗ.

Література

1. Соціокультурна природа проблем вищої освіти в Україні [Електронний ресурс]. – Спосіб доступу: URL: <https://blogs.korrespondent.net/blog/users/3333811-sotsiokulturna-pryroda-problem-vyschoi-osvity-v-ukraini.html> . – Назва з екрана.
2. Найбільші проблеми вищої освіти в Україні [Електронний ресурс]. – Спосіб доступу: URL: <http://ridna.ua/2015/12/najbilshi-problemy-vyschoji-osvity-v-ukrajini/> . – Назва з екрана.
3. Высшее образование в Украине – путь в неизвестность [Електронний ресурс]. – Спосіб доступу: URL: <https://golos.ua/i/560097.html> . – Назва з екрана.
4. Корупція у вищих навчальних закладах: вина система і...студенти [Електронний ресурс]. – Спосіб доступу: URL: http://osvita.ua/vnz/high_school/17152/.html . – Назва з екрана.
5. Реформа высшего образования в Украине: что сделано, что будет и когда [Електронний ресурс]. – Спосіб доступу: URL: https://www.eduget.com/news/reforma_vysshego_obrazovaniya_v_ukraine_chno_sdelano_budet_sd_elano_i_kogda-1771.html . – Назва з екрана.

На сьогоднішній день вимоги до випускників закладів вищої освіти куди більш жорсткіші ніж у минулому десятилітті. Наявність диплому з вищої освіти, ще не гарантує якісної освіти фахівця, на сьогодні найважливішим є, насамперед, вміння та навички, здатність бути конкурентоспроможною одиницею праці. Саме науково-методичне забезпечення навчального процесу у закладі вищої освіти покликане для покращення, вдосконалення та осучаснення якості вищої освіти.

Задача науково-методичного забезпечення навчального процесу у закладах вищої освіти складається з формування викладання навчального матеріалу і підготовки студентів забезпечивши їх необхідними здібностями для виконання сучасних завдань орієнтуючись на їх майбутню професійну діяльність, та відповідність до вимог кредитно-модульного навчання.

Науково-методичне забезпечення навчального процесу — це сукупність документів, наукових, навчальних, методичних матеріалів, які описують зміст, встановлюють структуру, визначають результат та регламентують перебіг навчального процесу[1].

У даній статті навчальному плану буде приділено найбільше уваги, адже цей документ є одним з найзмістовніших у навчальному процесі закладу вищої освіти. Для початку, потрібно надати визначення навчального плану. Навчальний план є документом, який визначає перелік і обсяг нормативних і вибіркового навчальних дисциплін, послідовність їх вивчення та кількість годин, що відводяться на їх вивчення, графік навчального процесу, форми і методи поточного та індивідуального контролю навчальних досягнень студентів. Навчальний план відображає також обсяг часу, який відводиться на самостійну роботу студентів.

Для забезпечення якості навчання у вищій школі необхідно звертати особливу увагу на систему планування і організації навчального процесу. При цьому слід ураховувати, що навчальний процес у закладі вищої освіти будується відповідно до вимог державних нормативно-правових документів, зокрема Положення про організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах.

Графік і план навчального процесу є основою для складання розкладу занять - важливого документу, яким регламентується академічна робота студентів і викладачів.

При складанні розкладу навчальних занять необхідно враховувати такі аспекти як: вимоги навчального плану; анатомо-фізіологічні і психологічні особливості учасників навчального процесу; можливості навчально-матеріальної бази ВНЗ; можливості аудиторного фонду; дидактичну доцільність віднесення навчальних дисциплін у розкладі на робочий тиждень і конкретний день[2].

Одним з питань які будуть розглянуті у даній статті є критичний аналіз попереднього досвіду щодо якості навчально-методичного забезпечення

освітнього процесу, а саме: програм дисциплін та практик, навчального контенту (підручників, навчальних посібників), методичних рекомендацій до виконання різних видів навчальної діяльності, засобів діагностики, критеріїв та процедур оцінювання результатів навчання.

Аналізуючи попередній досвід якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу, для об'єктивності, я не буду називати ВНЗ у якому я отримав цей досвід.

Першим аспектом мого критичного аналізу є застарілість навчального матеріалу, іноді, його відсутність. Прикладом того були заняття на яких викладання навчального матеріалу проводилось за підручниками 80-х років минулого століття. Тут важливо зазначити, що я отримав освіту за спеціальністю: китайська філологія, а для таких дисциплін як іноземна мова, сучасність є одним з найважливіших аспектів. Також були випадки, коли за відсутності якісного навчального матеріалу, викладач пропонував студентам альтернативу, використовувати підручники, які не були зазначені в навчальному плані, але відповідали сучасним вимогам для формування фахових навичок студента.

Другий аспект стосується власне самої будівлі корпусу ВНЗ. Як було зазначено вище, однією з вимог при складанні занять є анатоμο-фізіологічні особливості, а також можливості студентів. Як приклад можна навести ситуацію з хлопцем, в якого були фізичні вади через обмежену рухливість. В будівлі ВНЗ в наявності є 7 ліфтів, з яких працює максимум 3, а за частіше і менше. Через велику кількість студентів утворюються великі черги, через які викладачам не вдається проштовхнутися, що вже казати про хлопця з обмеженими можливостями.

Але цей аспект стосується і звичайних студентів. Молодий, зростаючий організм потребує поживних речовин. Розклад занять складений таким чином, що найбільша перерва за часом складає 20 хвилин, якщо не затримуватися на занятті. За ці 20 хвилин, студент повинен з 12го поверху спуститись до їдальні, що займає 10 хвилин, а піднятись до аудиторії займає ще більше часу через черги до ліфту. Тобто, або залишитись голодним і думати лише про їжу, або запізнитись на заняття. Зазвичай студенти обирають друге.

Також моїй критиці піддалась дисципліна фізичної культури. На мою думку, студент у віці 18 – 23-х років є вже психічно сформованою особистістю, яка здатна самостійно вирішити, чи потрібні у її житті фізичні навантаження які пропонуються на фізичній дисципліні. Можна навести приклад з власного досвіду, коли на протязі усього навчального періоду, а це 4 роки, я відвідував тренажерний зал за власним бажанням і необхідність у дисципліні фізичного виховання була відсутня. Але прибрали цю дисципліну з розкладу лише у другому семестрі четвертого курсу.

Також на це впливає вищезгаданий аспект розташування будівлі корпусу ВНЗ та розкладу занять. Тобто, можливі випадки, коли після заняття потрібно спуститись з 12го поверху, дістатися до будівлі палацу спорту, і після фізичних вправ пройти зворотний шлях на інші заняття.

Останнім аспектом мого критичного аналізу постає питання відсутності компетентних викладачів на кафедрі. Важливим чинником при вивченні іноземної мови є спілкування з її носієм. У студентів нашої кафедри була така можливість, але лише до другого курсу, через від'їзд викладача з особистих причин. Це значно відобразилось на вимові студентів. Цьому аспекту, я вважаю, можна наділити найменше уваги, адже доклавши певних зусиль, у нашому місті не важко знайти носія китайської мови.

Отже, проаналізувавши попередній досвід можливо привести такі пропозиції щодо удосконалення якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу:

Звернути увагу на актуальність та сучасність навчальних матеріалів та навчальних програм задля покращення якості навичок одержуваних студентами ВНЗ. Підвищити компетентність кадрових працівників. Орієнтуючись на необхідні фахові навички у сучасному світі, переглянути зміст навчальних матеріалів та навчальних програм. Запрошувати до співробітництва носіїв мови задля підвищення кваліфікації, як студентів, так і викладачів.

Поліпшити умови для комфортного перебування студентів у будівні ВНЗ. Переглянути розклад занять, додавши більше часу на перерву. В залежності від величини потоку людей на поверхах будівлі, запускати більше ніж 3 ліфти, хоча б на невеликий проміжок часу.

Зробити фізичне виховання дисципліною за вибором. Як було зазначено вище, надати змогу кожному студенту вибір у необхідності фізичного виховання у його навчальному процесі. Інколи, через не досконало складений розклад занять, дисципліна фізичного виховання може завдавати певних незручностей.

Література

1 Сидоренко В. Науково-методичне забезпечення навчання української літератури в старшій школі: освітні виклики, сучасний стан і перспективи на майбутнє / В. Сидоренко // Українська мова і література в школі наук.-метод. журнал. – Київ, 2015. – № 3. – С. 26-35.

2 Фіцула М.М. Педагогіка вищої школи : навч. посіб. / М.М. Фіцула. – 2-е вид., допов. – Київ : Академвидав, 2010.

Куліченко Денис, 124м-17-1

Наша країна є в певному сенсі унікальною. За даними Всесвітнього економічного форуму Україна посідає 10-12-у позицію в світі за ступенем охоплення вищою освітою. Її отримують 79% людей у віці від 20 до 26 років.

Держслужба статистики повідомляє, що в 2016-2017 навчальному році в Україні було 1,586 млн. студентів. На денну форму надійшли 465 283 абітурієнти, з них 237 625 - на місця державного і 227 654 - на контракт.

Якщо ж дивитися на якісні показники, то з інженерної освіти Україна в п'ятому десятку, а з бізнес-освіти - в кінці першої сотні. В Україні налічується 288 університетів, але жоден з них не піднявся вище 400-го рядка в

глобальному рейтингу навчальних закладів світу QS World University Rankings. За результатами 2016-2017 років 401-е місце зайняв Харківський національний університет ім. Каразіна, Київський національний університет ім. Шевченка зайняв лише 411-е місце.

У розрахунку на кількість населення Україна має в середньому 6,35 університетів на 1 млн осіб. Така кількість університетів виглядає надмірним в порівнянні з європейськими країнами. Наприклад, у Великій Британії всього 160 університетів, 48 з яких входять до топ-400 світового рейтингу. У ставленні до чисельності населення в Британії 2,48 університетів на 1 млн. осіб. Швеція і Німеччина мають відповідно 4,95 і 5,28 університетів на 1 млн. населення.

Складається враження, що система вищої освіти існує в першу чергу сама по собі. Як відомо майже всі студенти та їхні батьки бажають отримати не просто вищу освіту, а освіту за престижною сьогодні спеціальністю. Проте про якість освіти і майбутнє своїх випускників думають далеко не всі університети країни.

Як державні, так і приватні вузи випускають зайву кількість з одного боку «модних», а з іншого боку явно застарілих спеціальностей. Навчальна база вузів місцями також дещо застаріла і відстає від потреб сучасного освітнього процесу. Це призводить до того, що і «модні» і застарілі спеціальності готуються на що не відповідає навчальній базі. Сучасних елементів і технологій в навчальному процесі ще недостатньо, а застарілі, що вже віджили своє, не застосовні на практиці і годяться тільки для музеїв.

Найсерйознішою проблемою для вищої освіти і української держави в цілому стає відтік українських студентів на навчання в закордонні вузи. Все більша кількість молодих українців місцем навчання вибирають ВНЗ Польщі, Німеччини, США і навіть Китаю. Адже ціни на навчання в багатьох провідних зарубіжних вузах цілком порівнянні з цінами на навчання в Україні. Сама по собі освіта за кордоном може вважатися позитивним фактором. Але біда в тому що, отримавши сучасну освіту, українські випускники не повертаються на Батьківщину застосовувати знання для її блага та розвитку, а залишаються працювати і жити в Європі.

Плюс до всього «своєрідне вимивання мізків» з України відбувається також і за рахунок випускників українських вузів. Більше 30% українців, закінчивши вуз, відчують, що мають більш високий рівень освіти, ніж потрібно для роботи, яку їм пропонують. Це призводить до того, що багато випускників і молодих фахівців змушені виїжджати будувати кар'єру за кордон. І це незалежно від того наскільки вони талановиті. Талановитих з радістю приймають зарубіжні лабораторії, наукові центри і великі компанії. А ті, хто простіше, «пересічні» також без проблем влаштовуються на менш кваліфіковані робочі місця - офіціантами, продавцями, будівельниками і т.п. Причому отримують в рази більше, ніж їх колишні одногрупники, що працюють в Україні, нехай навіть і за фахом.

Зараз нажалі в Україні, люди з вищою освітою можуть роками шукати роботу за фахом так і не знайшовши її. За багатьма спеціальностями

українських випускників вакансій немає, і може навіть не буде. Для деяких спеціальностей з'являється лише кілька вакансій в рік на тисячі випускників. Через це багато молодих людей з вищою освітою змушені працювати менеджерами з продаж, перукарями або операторами кол-центрів, продавцями або навіть вантажниками. Якщо ж їм «пощастить» знайти роботу за фахом, то через завищену ринкову пропозицію фахівців вони будуть отримувати низькі зарплати.

Мода на «корочки» про вищу освіту призводять до перекосу ринку праці, в більш широкому масштабі, негативно впливає на економіку в цілому. В Україні спостерігається серйозна проблема з робочими спеціальностями. Дефіцит кваліфікованих робітників фахівців призводить до того, що випускник ПТУ швидше знайде високооплачувану і стабільну роботу, ніж випускник столичного вузу. Зарплата ж випускника технікуму з досвідом роботи в кілька років може в рази перевищувати зарплату фахівця з вузівським дипломом.

Один з провідних сайтів пошуку роботи Work.ua провів дослідження ринку праці і зарплат. Вони порівнювали зарплати в першому півріччі 2017-го по категоріях «Банки і фінанси» і «Будівництво та архітектура». З'ясувалося, що в будівництві пропонували заробітну плату в середньому на 52% вище, ніж в фінансах. І це при тому, що «фінанси» - одна з найбільш високооплачуваних сфер ринку праці.

Проблеми профтехосвіти привели до того, що в Україні виник дефіцит кадрів робочих спеціальностей. Роботодавці скаржаться, що їм важко знайти кваліфікованого працівника. За їх словами за кваліфікованими майстрами - будівельниками, електриками, сантехніками і т.д. - шикуються черги. Оплата їх праці, особливо в великих містах, може легко перевищувати оплату праці викладачів університетів.

Найближчим часом проблеми профтехосвіти можуть істотно посилитися, особливо в столиці. У ЗМІ з'явилася інформація, що Києві вже у цьому році можуть закрити 29 навчальних закладів I-II категорії, тобто коледжі, технікуми і деякі училища. За проектом держбюджету на 2018 рік місту не передбачена необхідна дотація на їх фінансування. Воно лягає на плечі місцевих бюджетів, що не завжди під силу місцевій владі. Сума необхідної дотації - 271 мільйонів гривень. Ці гроші призначаються на зарплати працівникам, і якщо коштів не буде, навчальні заклади можуть закрити.

Місцями поверхове ставлення влади до освіти в Україні і не завжди правильна розстановка пріоритетів, здатні погіршити численні проблеми галузі.

Вища освіта не може існувати сама по собі. Вона повинна враховувати прогнози економічного розвитку держави та її місця в світі. Нам слід або будувати більш інноваційну економіку з більш широким використанням висококваліфікованих фахівців, або ми так і залишимося аграрно-сировинною країною. У будь-якому випадку необхідно докласти усі зусилля аби приводити систему вищої освіти у відповідність до потреб економіки та сучасного ринку праці, інакше про економічне зростання і розвиток держави говорити складно.

Куліш Едуард, 103м-17-2

Освіта завжди була важливою частиною життя людей. Освічені люди здавна були поважними особами, високо цінувались в суспільстві. Але раніше, років 150-200 назад, отримати якісну освіту було дорого і важко, тому тільки заможні люди могли цього досягти. Освіта не була основою нашого життя. Зараз все змінилось... Навчання в школі стало обов'язковим. Без навчання в ВНЗ дуже важко отримати хорошу і перспективну роботу. Разом з новими досягненнями людства змінювались елементи навчання і способи його подання учням. І так само, з появою нових технологій, перетворень зазнавало, безпосередньо, людство. Звісно, проблеми навчання були й раніше, але тепер з'явилися нові.

Які проблеми завжди були і, можливо, будуть у освіти? Я маю розділити їх на дві частини – індивідуальні та загальні. Індивідуальні – відношення до навчального процесу учнів (студентів) та викладачів. Всі ми знаємо, як деякі студенти відносяться до навчання.

До загальних проблем віднесемо навчально-методичне забезпечення. Елементами навчально-методичного забезпечення роботи ВНЗ є такі засоби: плани, програми з нормативних навчальних дисциплін, підручники, посібники, програми навчальної, виробничої та інших видів практик, завдання для практичних та лабораторних робіт, контрольні та модульні роботи, тощо. Тепер з'явилася і дистанційна освіта. Основний недолік навчально-методичного забезпечення – це брак часу. Для багатьох предметів, потрібних спеціальності, скорочують кількість годин на користь інших дисциплін, менш цінних. Інша проблема – не всі викладачі можуть донести матеріал так, щоб його було легко зрозуміти і запам'ятати. Певним мінусом є застаріле обладнання і методичні посібники, за якими навчають студентів. Зараз з'являються нові прилади, які коштують великі гроші, але університету не виділяють бюджету для них.

Окремо можна виділити дистанційну освіту. Як для мене, краще лекції все-таки засвоюються в аудиторії, ніж під час читання їх з монітора комп'ютера вдома.

Можливий спосіб вирішення вказаних мною проблем та недоліків сучасної освіти та навчально-методичного забезпечення полягає у зменшенні кількості годин для непрофільних предметів, починаючи з третього курсу навчання, постачання нового обладнання та методичних посібників для лабораторій, збільшення годин на практичне опрацювання отриманих на лекціях знань. Щодо дистанційної освіти, їй бракує лекцій, які можна проводити «онлайн» (наприклад, через трансляції від викладача, на які можуть заходити всі бажаючі студенти), а також (для деяких дисциплін), мультимедійних файлів, які будуть полегшувати сприйняття та засвоєння предмета (презентації, відео з виробництв чи практичних занять). Дистанційна освіта поки що не досконала, потрібно виправити деякі системні помилки. Все це, на мою думку, допоможе покращити рівень навчання.

Лашенко Вячеслав, 184м-17-3

В НГУ якість освіти, як на мою думку, достатньо висока. Але декілька факторів все ж більше негативно впливають на засвоєння вивченого матеріалу.

Слід почати з викладачів. Багато з них, звісно, прекрасно знають свій предмет, але не в повній мірі його викладають для студента, з мого учбового досвіду я не одноразово обертав увагу на дуже великі конспекти, в яких часто багато інформації не по змісту, або навпроти, через мірно мале забезпечення інформацією від викладача до студента, замінюється це, зазвичай, демонстрацією відео-фіксації виробничого процесу, тощо. Тобто викладачі або напружують студента дуже великою кількістю інформації або майже зовсім її не надають. В обох випадках під час оцінювання знань студента, останній не може оперувати тою «водою» в голові або ж змушений звертатися до інших джерел в інтернеті(а там, як багато знають, інформація не перевірена). Ці всі події викликають, насамперед, бажання змухлювати і пройти оцінювання використовуючи заборонені способи.

Наступний фактор, а саме, методичне забезпечення. Дуже часто студент стикається з проблемою пошуку достовірної інформації або ж коректно поставлених задач, з усім цим часто виникають складнощі, бо інформація в більшості випадків застаріла, а методичні забезпечення написані з великими похибками. Звісно з цією проблемою за останні 4 роки мого навчання активно борються. Але факт, як то кажуть на лице, вона ще не вирішена.

Передостанній фактор який не менше впливає на успіх навчання це оцінювання результатів учбового семестру. Питання з деяких дисциплін не завжди можна обробити в галасливих великих аудиторіях, та деякі з них не зовсім конструктивно підібрані комісією, бо буває таке що на питання не можливо дати повню розкрити відповідь під час такого оточення та за такий час(нормована учбова година).

Та на останнє. Це звісно не зовсім по темі та не залежить від університету, але теж немало важливе. В сьогоденній час студенти опиняються перед тяжким рішенням, або ж в повній мірі віддатися навчанням тієї спеціальності яку обрали або розподілити час та сили між навчанням и заробітком, що теж впливає на не якісне засвоєння матеріалу та в результаті випуску некваліфікованих спеціалістів. Ця тема не стосується університету, викладачів та навчально-методичного забезпечення, але на даний момент вона торкнулася багатьох студентів, а також и мене самого, тому я не маю змоги не включити цей фактор в перелік негативного впливу на навчання.

Тепер розберемось з можливими рішеннями з приводу даних проблем.

Викладачам слід приділяти більше уваги методиці викладання, можливо має сенс створити внутрішню інспекцію, яка б контролювала методику викладання або створити єдиний кодекс доступних методів та навчати викладачів придержуватися тієї або іншої методики.

Треба приділяти більше уваги методичному забезпеченню, хоча проблема з цим майже зникла але випадки трапляються, коли один підручник, або одна методичка на чверть групи.

Контроль та оцінювання результатів дуже складні питання. Зараз я бачу активне впровадження комп'ютерної техніки. На мою думку в цьому напрямку слід рухатися, тоді частково вирішиться проблема з забороненими способами здачі контролю, а також проблема часу на питання, адже кожному студенту виділяється час індивідуально, що на мою думку гарно впливає на його сконцентрованість. Також на кожне питання може бути виділено рівно стільки часу скільки дослідним шляхом визначить комісія при складанні білету.

На останній негативний фактор не має сенсу давати відповіді, бо звісно її всю знають але це ніяк не вплине на сьогоднішнє становище серед студентів.

Посилань на джерела не буде, так як все вибрано із досвіду за останні 4 та частково 5 роки навчання. Дякую.

Леник Владислав, 184м-17-6

У сучасній підготовці фахівців важлива роль відводиться науково-методичному забезпеченню навчального процесу, яке являє собою сукупність методичних рекомендацій щодо кращого опанування фахових знань.

Проблема забезпечення якісними сучасними підручниками та посібниками є гострою майже всюди, незалежно від профілю навчального закладу і його статусу. Найбільш розповсюдженим явищем в вищих навчальних закладах є застаріле, або й зовсім відсутнє, методичне забезпечення. Особливо актуальна ця проблема для кафедр, які розпочали підготовку студентів за новими напрямками і спеціальностями. Багато підручників за змістом є вельми збідненим представленням зарубіжної науки: здебільшого це калька з відповідних російських видань, або складення власних робіт з різних кусків тексту. Наявні посібники не відповідають вимогам державних стандартів освіти, часто містять недійсну інформацію. Видавництва та організації, які видають і спеціалізуються на навчальній та науковій літературі, обмаль. Наприкінці 2006 року в Україні було їх усього лише 4 десятки (приблизно 2%) з понад двох тисяч загальної кількості зареєстрованих у країні. Наслідками недостатньої методичної забезпеченості є: неможливість якісного виконання навчальних планів і програм, зниження конкурентоспроможності випускників на ринку праці, перешкоди на шляху інтеграції української освіти до європейського і світового освітніх просторів.

Для вирішення цієї проблеми необхідно створити цілісний комплекс наукових, проектних, навчально-методичних установ, навчальних закладів, діяльність яких спрямована на проведення скоординованих наукових досліджень та створення методичних розробок. Держава має через відповідні законодавчо-правові акти підтримати створення індустрії засобів навчання, вважати її розвиток одним із пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки,

організовувати розробку відповідних наукових програм, формувати державне замовлення на забезпечення навчальних закладів засобами навчання у порядку, визначеному законодавством України.

Література

1. Волкова Н.І., Динаміка і тенденції випуску навчальної та наукової літератури для вищої школи в умовах сформованої ринкової економіки України / Н.І. Волкова, Н.В. Халікян // Вісник Книжкової палати України. – 2006. – №12. – С.15-17.

2. Державна програма «Підручник вищої школи», «Програма розвитку освіти в Україні на 2005-2010 роки», Наказ МОН України «Щодо видання навчальної літератури для вищої школи» №588 від 27.06.2008 // Вища школа. – 2008. - №8 – с. 103-113.

Лобунцов Олексій, 141м-17-1

На основі отриманого досвіду щодо якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу, найбільшу увагу було приділено розкладу лекцій та практик. Дана проблема віднесена до структурно-логічного проектування освітнього процесу[1]. Так нерідко бувало, що лекції деяких дисциплін за розкладом стоять після практик, і це дуже нелогічно на мою думку. Опрацювавши матеріал практично (з технічних дисциплін) і не маючи уяви що і як поєднано з теоретичної точки зору, не має ні якого закріплення цих знань.

В цілому послідовність дисциплін у учбовому процесі логічна, поточний матеріал завжди базується на вивченому, але коли зміст наступної тісно зв'язаний з суміжним предметом який був опрацьований чверть або семестр тому.

Стосовно навчального контенту важливо відмітити, що більшість методичних вказівок було написано з використанням старих джерел інформації. А нові методичні вказівки не достатньо опрацьовані і мають «сирий» стан через який виникають важкості у процесі вивчення. Список рекомендований літератури не завжди відповідає наявності її у бібліотеці університету.

Заходами покращення системи освіти Українського університету будуть такими: Переглянута система структурно-логічного проектування освітнього процесу, о саме навчальний план у якому студент отримавши теоретичну підготовку мав би можливість закріпити її на практиці; Послідовність схожих та взаємооб'єднаних за темою буде як найбільш тісною, за для того щоб не здобуті навички використовувались знову та удосконалювались; Найбільшим проривом у забезпеченні буде поширення електронної літератури, що видається вже у 21-му столітті, і інформація в ній вже актуальна. Загалом у весь процес навчання вже відточений роками, але до кардинальних реформ у цьому процесі приведе тільки малі перетворення у навчальному процесі. Так чи інакше зміна годин самопідготовки може кардинально змінити систему оцінювання студента і навіть навпаки.

Література

1. Салов В.О. Педагогіка вищої школи : консп. лекцій [Електронний ресурс] / В.О. Салов ; М-во освіти і науки України, Нац. гірн. ун-т. – Д. : НГУ, 2015. – 170 с.
- 2 Салов В.О. Створення навчальної літератури для вищої школи : навчальний посібник / В.О. Салов, Ю.О. Шабанова, О.Н. Ільченко ; Нац. гірн. ун-т. – Д. : НГУ, 2014. – 189 с.
- 3 Салов В.О. Робоча програма навчальної дисципліни «Педагогіка вищої школи» для магістрів [Електронний ресурс] / В.О. Салов ; М-во освіти і науки України, Нац. гірн. ун-т. – Д. : НГУ, 2015. – 26 с.
- 4 Стандарти і рекомендації щодо забезпечення якості в Європейському просторі вищої освіти. – К. : Ленвіт, 2006. – 3

Логвінов Роман, 151м-17-1

В Україні з кожним роком зменшується кількість випускників вищих навчальних закладів з достатнім рівнем знань для роботи за своєю спеціальністю. Пов'язано це в першу чергу з тим, що якість навчання у вищій школі падає, залишилося мало хороших кваліфікованих викладачів, не впроваджуються нові методи навчання. Актуальність матеріалу, що викладається, а також можливість застосування його на практиці залишають бажати кращого.

За отриманими даними дослідження британської компанії QS опублікувала «Рейтинг країн з найкращою системою вищої освіти» - QS SAFE National System Strength в 2016 році - Україна займає 45 місце з 50 поступаючись деяким країнам третього світу. Також про якість навчання може сказати той факт, що в нашій країні дуже великий відсоток населення має вищу освіту, тоді якщо брати до уваги закон переходу кількісних змін у якісні, тоді в нашій країні повинна бути величезна кількість лауреатів різних престижних міжнародних премій в таких областях як наука і техніка. Новоспеченим молодим фахівцям важко знайти роботу і ще важче залишитися працювати на цій самій роботі на довго, тому що їх знань і досвіду недостатньо, щоб практично відразу почати давати віддачу у вигляді прибутку фірмам і державі, при цьому отримуючи гідну заробітну плату.

На даний момент студенти, прийшовши до вузу рік-півтора продовжують або заново вивчають те, що проходили в школі, втрачаючи при цьому час, який вони могли б витратити на вивчення того, що їм дійсно потрібно в рамках їх спеціальності. Далі на 2-4 курсі студент вивчає величезну кількість предметів за досить малий термін. Найчастіше це один семестр, що неприпустимо мало для повноцінного і всебічного вивчення матеріалу. Студент встигає тільки поверхнево вивчити предмет не вдаючись детально в його особливості. Також є предмети, які не мають прямого, а іноді і непрямого відношення до обраної учнем спеціальності, при цьому займаючи час, яке могло б піти на більш глибоке вивчення предметів стосовно обраної спеціальності. В результаті ми маємо те, що студент по закінченню навчання знає всього потроху, але по факту нічого. Якщо в одну сесію студент здає до 10 і більше заліків (це за тиждень), а потім ще 4 - 5 іспитів, то виходить, що студент робить вигляд, що

здає заліки та іспити, а викладач робить вигляд, що приймає їх, і при цьому обидві сторони розуміють, що не реально добре вивчити таку кількість предметів навіть при великому бажанні.

Для вирішення даної проблеми необхідно повне переосмислення і реформування системи освіти починаючи зі шкіл. Загальноосвітня школа - заклад, в якому учнів навчають загальним базовим поняттям у всіх галузях знань, такі як грамота і основи технічних і гуманітарних наук. Вища спеціальна освіта - заклад де учень отримує глибокі знання, всебічно вивчає предмети в рамках тієї спеціальності в якій він хоче розвиватися, приносити максимальну користь собі і своїй країні. Де викладаються сучасні предмети, де теорія закріплюється практичними заняттями на фірмі під пильним наглядом викладача, для того щоб студент розумів що його чекає по закінченню навчання. Студент, який закінчив вуз, повинен глибоко знати свою спеціальність, тому 4 - 5 років - це той мінімум, який йому необхідний для її освоєння. У нього немає часу на вивчення другорядних для даної спеціальності предметів.

Література

1. А. Голубев. «Мозги в консервной банке»/ А. Голубев. // Ж. Корреспондент. - 7 сентября 2012. - №35 (523) -С. 47.

2. QS Higher Education System Strength Rankings 2016 [Електронний ресурс] : сайт [topuniversities](https://www.topuniversities.com/system-strength-rankings/2016) / Режим доступу: <https://www.topuniversities.com/system-strength-rankings/2016>

Лозинський Юрій, 184м-17-3

Проблеми навчально-методичного забезпечення були завжди, але всі вони успішно вирішувались. Я хочу звернути увагу на ті проблеми, що зараз актуальні, а також поділитись своїми роздумами щодо їх вирішення.

Перш за все хочу звернути увагу на методичні вказівки для виконання практичних, індивідуальних та курсових робіт. З кожним роком викладачі йдуть на зустріч студентам та полегшують їм життя, створюючи методички зі своїх предметів, щоб студентам було легше виконати завдання та зменшити навантаження на них. Але на мою думку в методичних вказівках занадто детально вказано та показано вирішення тих чи інших завдань. Більшість студентів виконують завдання з їхньою допомогою машинально, не вдумуючись в його суть. Це призводить до того, що в студентів знижується рівень засвоєння матеріалу і наступного дня вони не зможуть пригадати, які завдання вони виконували вчора. В подальшому, працюючи на підприємстві колишньому студенту, потрібно буде виконувати якісь завдання не маючи жодних методичних вказівок та підказок і тут виникнуть у нього великі проблеми. Адже навчаючись в університеті він не достатньо засвоїв матеріал та не дізнався де і з яких посібників та книг можна знайти алгоритм вирішення чи формули до певних завдань. Після цього у роботодавців з'являється чимало питань до таких працівників та до викладацького персоналу університету.

Наступна проблема, на мою думку, це не достатнє вивчення сучасних комп'ютерних технологій та програм, що стосуються певних спеціальностей. У ХХІ столітті існує велика конкуренція на ринку праці, де обирають найкращих, тому щоб студенти змогли знайти собі хорошу роботу їм слід крокувати «нога в ногу» з сучасними технологіями. Але через брак знань та можливостей які вони не отримують в університеті їм складно цього дотримуватись.

На кінець, я хочу наголосити на проблемі ознайомленості студентів з новітньою технікою. За весь період навчання нам студентам показують та розказують про техніку яка була створена 10, 20, або навіть і більше років тому. Але кожного дня створюється щось нове та краще, яке впроваджують у різні сфери. І після закінчення університету у молодих спеціалістів виникають певні труднощі пов'язані з використанням сучасної техніки, про яку вони раніше не чули.

Тепер перейдемо до можливих вирішень даних проблем.

Викладачам потрібно трішки змінити методичні вказівки до завдань, тобто слід забрати частину матеріалу з них, а замість нього розмістити там джерела, назви книг чи посібників звідки можна взяти цю інформацію. Це приведе до того що студенти краще освоють матеріал, та в подальшому будуть знати, де можна дізнатись про вирішення певних проблем пов'язаних з їх спеціальністю.

Слід приділити більше уваги вивченню сучасних комп'ютерних програм та технологій, збільшити кількість практичних занять з цих дисциплін для кращого засвоєння. А також при виконанні практичних завдань студентам потрібно давати реальні дані з реальних підприємств, це призведе до збільшення цікавості до навчального процесу.

Я вважаю, що для вирішення останньої проблеми слід частіше оновлювати методичні вказівки, та проводити для студентів заняття на яких буде розказуватись про новинки та сучасну техніку в певних галузях.

Посилань немає, тому що все вище вказане з власного досвіду.

Дякую.

Лукінів Ярослав, 141м-17-4

Почати слід з того, що навчаючись ще на 2-3 курсі я зіткнувся з декількома проблемами, а саме : кількість матеріалу, його складність і безпосередньо передача матеріалу від викладача до студента.

По-перше, самого матеріалу для вивчення було більш ніж багато. Так як на цих курсу навчання, предметів які несли важливий характер, так би мовити "фундамент" для моєї спеціальності, було і без того більш 6, а до всього цього були предмети які викладалися для загального розвитку.

По-друге, виникла проблема зі складністю матеріалу, що нам викладали. За програмою навчання студенти повинні 70% матеріалу засвоювати самостійно. Тому велику роль грали методички та підручники. Однак, в цьому і

була основна заковика. Методички та підручники, на жаль, були написані мовою професорів, тобто з боку правильності самого матеріалу проблем не виникало, а його розумінням було все навпаки. Виникала велика потреба при самовивченні звертатися за допомогою до викладача, здавалося б навіть з самих пересічних питань.

По-третє, викладачі намагалися задіяти всі види нашої пам'яті (зорова, моторна, звукова), що звичайно ж правильно. Але бували моменти коли викладач не міг передати інформацію практично, через те, що не було технічної можливості. В цьому випадку виникало нерозуміння матеріалу по нестачі нашого досвіду і професіоналізму.

Що б я міг запропонувати в даному випадку. Перше, це розподілити години навчання з деяких дисциплін на інші курси. Оскільки на 1 і 4-му курсах проблеми з кількістю матеріалу хоч виникала, але не так гостро, як в середині навчання. Друге, в методичних матеріалах по можливості використовувати для пояснення більш спрощений мова. Оскільки очевидні і прості речі для викладача, часом для студента виявляються дуже складні. І останнє, в передачі інформації від викладача студенту використовувати більше практики. Якщо ж такої можливості немає з технічних причин, візуалізувати цю інформацію не у вигляді статичної картинки на екрані, а у вигляді анімованого 3D зображення або у відеозаписі. Розумію, що дану інформацію можна знайти в інтернеті, проте студенту важко вибрати з тієї кількості матеріалу саме те, що мав на увазі викладач.

Підсумки:

1. Розподіл годин, для поступового засвоєння матеріалу.
2. Використання більш просто мови для методичок.
3. Подача матеріалу в більш візуалізовану форму.

Мажуга Дмитро, 133м-17-1

На сучасному етапі розвитку світу, освіта і наука відіграє величезну роль. Аналізуючи успіх таких країн як США, Австрія, чи навіть Швеція, то кожна з них зробила ставку на освіту в свій час. Але що до України?

Ми пишаємося тим, що у нас дуже високий відсоток населення країни має вищу освіту. Судячи з того у нас має бути більше лауреатів різних престижних міжнародних премій в галузі науки і техніки в тому числі й лауреатів Нобелівської премії. Якщо у нас високоякісна вища технічна освіта, тоді у нас повинна бути високорозвинена промисловість і ми повинні виробляти та експортувати високотехнологічне обладнання в високорозвинені країни світу, але цього немає. Що обумовлює такі погані показники?

Дипломи вітчизняних вузів стрімко втрачають свою важливість. Їх вартість, при цьому, навпаки зростає. Навчання в нашій країні обходиться майже дорожче, ніж в Європі, тоді як про якість знань і перспективи, що відкриваються перед випускником, не має сенсу й казати. І цей розрив буде

тільки збільшуватися. Адже наша освіта з кожним роком все гірша і гірша, хороших викладачів в інститутах залишилося мало, сучасні методи навчання не впроваджуються, а корупція зростає.

Іноземні абітурієнти, які їдуть до нас на навчання, їдуть, як правило, не в силу високого рівня підготовки в наших вузах, а в силу простоти отримання диплома. Або ж вони вирішують інші, не пов'язані з навчанням, особисті завдання. При цьому ті, хто хоче і може отримати якісну вищу освіту, визнане практично всіма країнами світу, їдуть до вузів Євросоюзу, США, Канади, Австралії, Нової Зеландії та інші високорозвинені країни.

В наші вузи на навчання почали їхати молоді люди з країн середньої Азії, колишніх республік СРСР (Таджикистану, Туркменістану, Узбекистану, Казахстану, Азербайджану) і вони на якийсь час підтримають нашу вищу школу. Але це тимчасово. До тих пір, поки ця молодь і їхні батьки не зрозуміють, що в Україні їх, в більшості випадків, нічому професійному не навчать, а гроші і час буде витрачено даремно. Після чого молодь з цих країн також поїде вчитися в країни, де отриманий диплом буде дійсно свідчити про вищу професійну знанні.

Аналізуючи досвід вищої освіти розвинутих країн, можна виділити декілька напрямків, на які хотілось би звернути увагу. Наприклад, виключити предмети, які дублюють шкільну програму, і скоротити кількість і обсяг предметів, які не є необхідними для формування якісного фахівця. В результаті цього студент повинен мати можливість, починаючи з I-го курсу, приступити до теоретичного вивчення і практичного застосування предметів, які формують його майбутню спеціальність. Поглиблено щодня вивчати і засвоювати предмети за обраною спеціальністю. При цьому з кожним роком необхідно збільшувати самостійність роботи студента.

За кожним студентом має бути закріплено постійне робоче місце, обладнане всім необхідним для вирішення реальних теоретичних і практичних завдань, як навчального процесу, так і замовлень для реальних замовників.

Обладнання робочого місця повинно включати сучасні комп'ютери, необхідне програмне забезпечення, інтернет, зв'язок з бібліотекою вузу і різними кафедрами.

Для підвищення кваліфікації викладачів українських ВНЗ необхідно збільшити практику обміну досвідом шляхом їх відрядження на період від одного місяця до одного року в інші вузи України і розвинені країни світу з передовими методами навчання.

Головне, що ми повинні зрозуміти: видача дипломів без знань - це злочини проти держави, його економіки і тих людей, які ці знання отримують, так як це підриває самі основи економіки нашої країни, позбавляючи її і їх гідного майбутнього.

Максюта Єлизавета, 103м 17-2

Ця публікація є аналізом попереднього досвіду щодо якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу, що я здобула протягом 5 років навчання у Національному гірничому університеті.

Що по-перше хотілось би розповісти? На сам перед навчання не пройшло марно, особливо не шкодую, що вступила до цього університету, тому що здобула не тільки знання, а й нових друзів та гарні спогади на все життя. Вчителі, які змінювалися протягом 5 років, завжди були привітні та йшли на зустріч, коли траплялась якась пригода. Якщо було щось не зрозуміло, завжди допомагали з виконанням завдання. Тобто не було такого, щоб ти не міг прийти и попросити допомоги. І це дуже круто!

Але є і свої мінуси. На першому та другому курсі ми мали виїзну практику, тобто, як гідрогеологи, ми бачили на власні очі з чим будемо мати справу у майбутньому і як все це працює. Але з настанням критичної ситуації в країні, обіцяну поїздку до Криму ми так і не отримали. І можна сказати, що практика на цьому завершилась.

Напевно хотілось, щоб майбутні студенти, які будуть вивчати геологію, гідрогеологію та схожі професії, мали більше практики. Слухати лекції та писати конспекти – це добре, але сидючи в аудиторії не можливо по малюнку на дошці зрозуміти справжні масштаби бурильної установки або глибину свердловини. Все це потрібно бачити власними очима і відчувати руками. Щоб у майбутньому можливо було працювати за професією НЕОБХІДНО вже напевно с 3 курсу проводити більше практичних занять на справжніх дослідних територіях. Мені, як студенту та випускнику, цього забракло за час навчання.

Також хотілось би відмітити дистанційну освіту. Хочу сказати одне – наші студенти ще не готові до такого навчання! Якщо за кордом це розвинене на високому рівні, то в нашій країні нажалі ні. Студенти не розуміють наскільки такий вид навчання спрощує життя як їм, так і вчителям. Скільки часу можна приділити самопізнанню, вивченню базових предметів і також розвитку чогось іншого поза університетом. Також можливість поєднувати навчання і роботу. Просто не має такого поняття, а просто можливість поскаржитись на погане навчання. Як кажуть: «Потрібно починати з себе..». Той же випадок. Доки студенти самі не зрозуміють, що це їм потрібно, що у майбутньому треба жити и розвиватися, ніхто нічого не доведе.

Що хотілось би додати у кінці? Національний гірничий університет – це престижний заклад, про який можна сказати багато гарних слів. Я дуже щаслива, що на 1 курс потрапила саме сюди. Так, є свої мінуси, але все це можна виправити та привести в належний стан.

Мартинюк Василь, 141м-17-4

Під час навчання у бакалавраті мені дуже не подався розклад занять. Починаючи з другого семестру другого курсу в розкладі появились вільні часи, тобто могла бути перша, друга, а потім п'ята та шоста пари. Отже заняття в університеті займали цілий світовий день. І як би ці прогалини в розкладі були б один чи два дні на тиждень було б ще зручно, але були такі тижні в яких всі робочі дні були складені за таким принципом. Ці прогалини в розкладі дуже заважали процесу навчання тому що після п'яти годин в університеті було важко опанувати нові знання які нам давали на останніх парах.

Наступна річ яка мені не подобалась це відсутність наявного прикладу речей які нам розповідали педагоги. Наприклад було важко засвоювати інформацію на слух. Велика кількість математичних формул, теорії не була підкріплена явним практичним або візуальним прикладами. Під час лекційних занять з використанням проектора нам розповідали теорію, та ілюстрували її статичними схемами та графіками, намагаючись «вдихнути у них життя» прикладеними математичними формулами, та власними коментарями викладача, що було досить складно для сприйняття, коли студент ще не знайом з даним явищем.

Отже у чому полягає моя пропозиція. Якщо на думку ВНЗ прогалини в розкладі це перерва між важкими заняттями та вони створені для покращення стану учня – це гарна ідея, але погано реалізована. Перерва в одну або більше пар це занадто. Можливо краще зробити більші перерви між парами, но не як не робити «віна». З приводу практики, на мою думку, якщо подібні схеми та графіки представляти не просто у статичному вигляді, а додати до них різнокольорову поетапну анімацію процесів, що відбуваються, з найменуванням етапів та відповідною легендою кольорів, то у деяких моментах це значно підвищить швидкість та ефективність сприйняття нової інформації.

Нечипоренко Назар, 103м-17-1

В період швидкого розвитку технологій актуальним стає питання програмного забезпечення, у тому числі і в навчанні студентів. За п'ять років навчання студент витрачає багато часу, виконуючи дуже великий обсяг роботи власноруч, за допомогою олівця, карти та іншого. Значну кількість цих процесів можна автоматизувати та виконати за допомогою комп'ютера, що удосконалисть навчання в учбовому закладі. Тому комп'ютерні програми є невід'ємною частиною в вивченні геології.

Наприклад, намалювати розріз за допомогою програми «Autocad» буде більш раціональним, чим малювати його за допомогою олівця, такий розріз буде більш детально відображати картину та його моделювання займе набагато менше часу. Звісно, в університеті є дисципліни, де студент вивчає різні програми, які корисні для його професії, але таких дисциплін недостатньо,

годин мало, методичного забезпечення не вистачає. Також не вистачає і викладачів, які б могли викладати подібні дисципліни. Загалом, виникає гостра потреба модернізації багатьох методів і процесів навчання.

Для вирішення цієї проблеми потрібно прикласти багато зусиль. Перш за все, знайти і залучити викладачів і фахівців, які б мали певний об'єм знань, щодо комп'ютерних програм певної спеціальності, наприклад, геології. Розробити методичне забезпечення. Ввести в навчальний план достатню кількість дисциплін, де студент буде отримувати новітні знання і навички, щодо його професії, а не користуватися застарілими методами. Також наявність нових комп'ютерів на кожній кафедрі з потрібним програмним забезпеченням дуже прискорить цей процес. Весь цей перелік потребує достатнього фінансування і часу, та призведе тільки до позитивних наслідків та покращення загального рівня навчання. І наостанок, ми повинні не забувати слоган нашого навчального закладу: «Національній гірничий університет – відповідність часу», отже, нашою метою є створення цієї відповідності.

Новикова Валерія, 184м-17-4

Сучасна вища освіта неможлива без використання інноваційних форм навчально-методичного забезпечення освітнього процесу. Навчально-методичне забезпечення вищої освіти повинно бути орієнтовано на сучасні вимоги ринку, а саме отримані студентами у вищі знання повинні відповідати інноваційному розвитку науки та техніки, давати змогу швидко перейти межу від студента до висококваліфікованого працівника, бути конкурентоспроможним на глобальному ринку праці.

На шляху вирішення зазначених завдань навчально-методичне забезпечення освітнього процесу вищої школи стикається з рядом проблем, серед яких є застаріла матеріально-технічна база, яка не відповідає останнім технічним досягненням, недостатня участь учбових закладів в міжнародних наукових програмах, відсутність належного фінансування, складність в проходженні студентами виробничих практик, слабка активність викладачів в розробці сучасних підходів до навчання майбутніх фахівців, проблематика урахування міждисциплінарних і міжгалузевих зав'язків, а також взаємного зв'язку різних навчальних дисциплін з метою виключення дублювання. Однією з важливих проблем є недостатня забезпеченість вишів прикладними комп'ютерними програмами, вміння працювати з якими є вимогою реального сектору економіки.

Вирішення цих проблем в першу чергу належить до особистості викладача, тому що він є головним суб'єктом вищої школи, який реалізує її призначення. До змін у підходах розробки навчально-методичного забезпечення спонукає інтеграція вищої освіти України до Європейського освітнього середовища, розвиток цивілізації, продукування нових знань, створення нових технологій, систем комунікацій і тому, безпосередньо від

викладача залежить впровадження інноваційних технологій навчання, удосконалення традиційних форм і методів організації освітнього процесу. Про підвищення ролі викладача у освітньому процесі говорить і Закон України «Про вищу освіту».

Новіков Максим, 123м-17-1

Метою доповіді є аналіз вищої освіти України.

Мною було виділено дві основні, на мою думку, проблем вищої освіти, котрі я намагатимусь пояснити.

1. Застарілість матеріалу.

У більшості вузів України на технічних спеціальностях викладаються предмети, які були актуальні на початку 2000-х років.

Судячи з статистики об'єм знань людства подвоюється кожні два-три роки. Це означає, що за чотири роки бакалаврату отримані знання застаріють.

Наприклад, візьмемо галузь веб-аналітики. Лише за три роки кількість компаній, які надають інструменти для неї, збільшилась у 9,5 разів.

Глобальною причиною сучасних цивілізаційних змін є винахід інформаційно-комунікаційних технологій. Саме “інформаційний вибух” людського інтелекту значною мірою породив процеси глобалізації. Інформатизація зробила наше суспільство швидкозмінним, інформацію доступною, знання такими, що швидко застарівають, а вимоги до професійних та особистісних якостей людини мінливими й динамічними. Відбувається глобалізація навчальної, дослідницької, інноваційної діяльності завдяки формуванню нових систем дистанційного навчання і дослідницьких мереж. В умовах швидкозмінного глобального світу знання й кваліфікація особистості стають не тільки її капіталом, особистісною цінністю, а й набувають суспільної й державної цінності. Сфера освіти – виходить на пріоритетні позиції і рівноправно починає взаємодіяти з іншими суспільними сферами. Але більшість вузів України не поспішають за технологічним і науковим процесом, тому й вважаються застарілими. Тільки декілька вузів з майже чотирьохсот хоч якось оновлюють свої навчальні програми в швидкому темпі.

1.2. Суха теорія, ніякої практики.

Судячи з статистики, майже усі провідні вузи країни не надають практичних навичок під час навчання, тільки теорії та лекції, сухі та складні. Якість, тобто – ефективність лекцій в освіті значно страждає через необізнаність лекторів щодо правил підготовки виступу і його виголошення. Але на заваді часто стають дефіцит спікерських якостей лектора, та складність тривалий час слідкувати за польотом його думки та слайдшоу, не кажучи про брак часу для конспектування. Доведено, що здатність нашого мозку підтримувати увагу є доволі обмеженою в часі. Після перших 5 хвилин слухання будь-якого виступу здатність концентруватися та засвоювати інформацію швидко падає, а через 15-20 хвилин стає критично низькою.

Ще більшою проблемою є збереження інформації в пам'яті. Почуте не відкладається в ній автоматично, цей матеріал треба підкріплювати практикою. В довгостроковій пам'яті залишається лише власна інтерпретація почутого те, що "чіпляється" за вже існуючі в пам'яті "образи", закріплюється при переказі набутої інформації "власними словами" чи застосуванні для вирішення практичних задач. Науково доведено, що неможливо запам'ятати матеріал навіть на 60% так, як його тобі подали, більшість інформації ми змінюємо так, як нам буде зручно.

Такої можливості не дає "пасивне" навчання шляхом слухання і нотування матеріалу лекції.

Саме це є основною причиною того, що за своєю ефективністю лекція, як різновид навчальної активності, поступається не тільки практичному або семінарському заняттю в малих групах, але й "самонавчанням".

Останнє дозволяє кожному обирати індивідуальні, оптимальні для засвоєння швидкість читання матеріалу та умови роботи, повертатися до більш складних частин тексту і переосмислювати його, в т.ч. шляхом конспектування за певною системою чи малювання схем.

Розвиток інтернет технологій вже сьогодні забезпечує всім студентам, незалежно від місця їхнього навчання, доступ до он-лайн лекцій найкращих світових експертів з якостями харизматичних спікерів.

Університети відірвані від реальності. Вони не дають практичних навичок. Теорія та фундаментальні знання важливі, але без практики вони забуваються. Знання є ефективними, якщо вони засвоюються циклами "теорія-практика-теорія". Сьогодні цінність створює вміння мислити, а не запам'ятовувати. Людина отримує багато інформації просто скористувавшись інтернетом. Вартість інформації наближається до нуля, а вміння її фільтрувати, обробляти та створювати нове є основною цінністю спеціаліста.

2. Корупція

Зараз звичність, з якою говорять про корупцію в більшості університетів, свідчить про те, що вони стали елементом повсякдення. У студентів та деяких викладачів корупція майже не викликає обурення. Якщо на неї і звертають увагу, то не для того, щоб викоринювати чи засуджувати як аморальне явище. Коли аморальність є масовою, вона стає частиною моралі. Корупція у вищій освіті сьогодні перетворилась на систему звичаїв, потреба в якій викликана радше способом життя, ніж чиймись лихими намірами.

Можна привернути увагу громадськості до проблеми корупції, можна викрити когось і покарати, встановити жорсткіші правила. Напевне, це дасть якісь результати. Але чомусь думається, що вони будуть мати тимчасовий характер. Рано чи пізно репресії послабнуть, і тоді все повернеться на свої місця. Корупція буде знов панувати. Рівень лояльності студентів до корупції в нашій країні дуже високий. Студенти готові давати хабарі за оцінки на іспитах, купувати курсові і дипломні. Багато з них вважають це підприємливістю, кмітливістю, що дозволяє вирішувати надокучливі проблеми порівняно малою ціною. Хабар у грошовому еквіваленті стає способом швидко досягти цілі,

заощадивши інші важливі ресурси, зокрема, дорогоцінний час чи навіть здоров'я.

Згідно з соціопитуванням Фонду «Демократичні ініціативи» (березень 2016 р.), близько 58% студентів вважають, що купівля оцінок у вищих навчальних закладах існує тому, що «легше заплатити, ніж щось вивчити». 32,4% називають причиною завантаженість курсу навчання непотрібними предметами. Такі тенденції не є проблемою самих лише студентів, а ознакою загальної кризи вищої освіти. Нелегко визначитися, хто властиво є ініціатором хабарництва – викладачі чи студенти, адже так чи інакше виграють обидві сторони – викладачі отримують матеріальні вигоди, студенти заощаджують сили. Проте поширення корупційних практик робить очевидним розрив між інтересами студентів і цілями викладачів, який постійно збільшується. Це видно з того, як часто навіть хороші викладачі скаржаться на «поганих студентів» і навіть дисципліновані, працьовиті студенти не розуміють цінності тих знань, які їм пропонує наша вища освіта. Якщо намагатися з'ясувати причини цього наростаючого розриву між викладачем і студентом, необхідно звернути увагу на таку річ, як стандарти вищої освіти. Стандарти розглядаються як запорука якості освіти. На основі них відбувається державна акредитація освітніх програм.

В контексті реформ Міністерство освіти намагається зробити стандарти простішими і заснованими на компетентністному підході. Проте механізм розробки стандартів не змінився: вони і надалі розробляються переважно викладачами для викладачів. Сумлінне виконання студентом вимог викладача згідно з державним стандартом іноді називають «якісною освітою». Проте це не завжди так. На практиці немає прямого зв'язку між вимогами державних стандартів і знаннями, яких дійсно потребують здобувачі освіти. Незбалансовані вимоги, неефективні методи навчання, нав'язування студентам непотрібних знань – це крадіжка у молодих людей їхнього дорогоцінного часу і сил, корупція в чистому вигляді, шкідливість якої в нашому суспільстві поки що навіть не усвідомлюється.

Підводячи підсумки, для мене, як для багатьох студентів, ці дві проблеми є фундаментальними у системі вищої освіти. Тому статі було приведено опис проблеми, та способи їх вирішення.

Література

1. Про вищу освіту: Закон України від 17.01.2002 №2984-III// zakon.rada.gov.ua
2. Андрущенко В. П. Основні характеристики європейської вищої освіти та можливості їх реалізації в системі освіти України / В. П. Андрущенко // Вища освіта України: теоретичний та науково-методичний часопис. — 2010. — № 4. — С. 5—16.
2. Борисова Е. А. Коррупция в системе высшего образования: перспективы социального контроля (региональный аспект): автореф. дис. ... канд. соц. наук: 22.00.08 Социология управления / Екатерина Алексеевна Борисова. — М., 2013. — 30 с.

Новіков Сергій 184м-17-3

На мою думку, як студента п'ятого курсу щодо проблеми навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи полягає у поганому забезпеченні навчально-методичною літературою і її доступністю.

Нині ситуація з навчально-методичним забезпеченням змінилася на краще ніж декілька років тому. З абсолютної більшості дисциплін ми маємо добротні, сучасні посібники і підручники, але не з усіх. Біля року тому у нашого університету з'явився сайт дистанційної освіти на якому можна записатися на навчальні курси з викладаємих дисциплін і отримувати доступ до навчально-методичних матеріалів через інтернет. Але і сайт дистанційної освіти має деякі проблеми з оптимізацією і знаходженням потрібного вам навчального курсу. Останніми проблемами, як я вважаю є мала кількість практичних та лабораторних занять з деяких фундаментальних дисциплін і незручний графік навчальних занять із-за якого іноді не можливо суміщати роботу та навчання у вищому навчальному закладі.

Щодо покращення навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи можу запропонувати:

1. Видавати час від часу більш-менш нові підручники, посібники і методички.

2. Змінити систему пошуку навчальних курсів на сайті дистанційної освіти і змінити систему входу до персонального кабінету (дозволити реєстрацію за своєю поштовою скринькою і т.д.)

3. Корегування графіку плану навчальних занять зі старостами груп.

Олішевський Ілля, 141м-17-2

Науково-технічний прогрес характеризується стрімким вдосконаленням технологій у всіх галузях науки і техніки. При цьому, дуже швидко змінюється зміст інформації, а її кількість подвоюється кожні 15 років, що створює проблеми підготовки фахівців. Одним із шляхів вирішення даної проблеми є використання сучасних технологій навчання.

В даній роботі виконано аналіз сучасних технологій та якості навчання в ДВНЗ «Національний гірничий університет» за період 2013...2017 рр.

Важливим елементом навчання бакалаврів є навчально-методичне забезпечення освітнього процесу [1]. Можна зазначити, що на кожному з предметів було запропоновано достатній перелік навчальної літератури, необхідної для опанування цього предмету. І часто авторами дуже корисних та зручних посібників були викладачі нашого університету.

На лекціях за період навчання пройшли значні зміни. На перших курсах більшість лекційних занять проходила за квапливим заповненням великих конспектів. Лише деякі викладачі забезпечували нас зручними та повними конспектами в електронному вигляді, а на лекції увага акцентувалася на

розумінні та роз'ясненні цих матеріалів. На даний момент майже всі лекції на кафедрі систем електропостачання проходять із застосуванням інформативних слайдів, які надаються разом із електронними конспектами усім студентам. Це дуже зручно, адже не витрачається час на малювання крейдою на дошці та перекреслення у зошити, виключаються помилки при конспектуванні, а також інтенсифікується робота в аудиторії, зосереджується увага на найважливіших моментах дисципліни.

Дещо інша ситуація спостерігається з лабораторними заняттями. На деяких кафедрах видаються зразкові методичні рекомендації, які значно сприяють розумінню дисциплін, та надбанню практичних навиків роботи з технологічним обладнанням. На інших кафедрах можна зустріти методичні рекомендації, в яких дуже стисло описано навіть виконання самої роботи, не кажучи вже про теоретичні відомості, пов'язані з нею. Виконання останніх спричиняє важке сприйняття матеріалу дисципліни. Також, існує значна фізична і моральна застарілість певної частини лабораторного обладнання, і відповідно, методичних рекомендацій щодо роботи з ними.

Окремо хочу звернути увагу на всі дисципліни, що пов'язані із використанням прикладного програмного забезпечення. Весь час протягом навчання ми зіштовхуємось із значною застарілістю версій програмного забезпечення, зокрема таких продуктів як Matlab, MathCAD, AutoCAD та ін. Багато із них відносяться до початку 2000-х років. Сучасні версії, які використовують роботодавці, не тільки мають більші можливості, але й можуть значно відрізнитися за інтерфейсом. Це зменшує конкурентоспроможність наших випускників при працевлаштуванні та примушує їх перенавчатися вже на місці роботи. Деякі з програм, що необхідні для нас як для технічних фахівців, взагалі не були освітлені протягом навчання. Так, для виконання креслень для курсових та дипломної робіт, мені довелося самотійно освоїти AutoCAD.

У відношенні нашої кафедри можна зазначити, що роботи по оновленню програмного забезпечення поступово виконуються. Вже встановлені сучасні операційні системи та замінені деякі пакети програм.

Кожного студента хвилює питання отримання стипендії. В умовах жорсткої рейтингової системи для отримання стипендій дуже важливим постає питання оцінювання результатів вивчення дисципліни. Починаючи із зимової сесії 2016...2017 навчального року, лише 40...45 % студентів бюджетної форми навчання можуть отримувати стипендію [2]. Оскільки рейтинг розраховується у стобальній системі, то є велика різниця: отримати «відмінно» – 90, чи «відмінно» – 100 балів. Тому дуже важливо мати чітку та прозору систему отримання балів з кожного окремого предмету. Натомість, досить значна кількість викладачів протягом нашого навчання (приблизно кожен четвертий) не роз'яснює на початку чверті як буде проводитися оцінювання по їх дисципліні. Такі дисципліни завершуються дуже схожим чином: підсумковий залік, оцінка за національною шкалою, та її «трансформування» у стобальну систему. При чому «добре» це завжди 74 чи 82 бали, а «відмінно» – 90, рідше

95 балів. Обґрунтувати, чому викладач поставив саме 90, а, не скажімо, 97 балів, людина не може, але переконати її у іншому результаті – дуже складно. Такі ситуації викликали лише моральне незадоволення на перших курсах, коли ще не було рейтингу, і оцінка «відмінно» враховувалася незалежно від кількості балів – 90 чи 100. Але, в даний час, таке відношення може коштувати студентів стипендії. При цьому, ще із перших курсів нашого навчання були викладачі, які чітко поясняли, як будуть нараховуватися бали за їх дисципліну (наприклад, за лабораторні заняття – 40 балів, за індивідуальне завдання – 10, та залік 5 завдань по 10 балів, тощо), і це було дуже добре.

Випуск якісно підготованих фахівців в сфері електроенергетики в цілому, та за спеціалізацією «Енергетичний менеджмент» зокрема, необхідний для повноцінного розвитку нашої країни та забезпечення ефективного функціонування всіх сфер життя: від побуту до промисловості. Зменшення втрат при генерації, передачі та розподілу електроенергії, підвищення енергоефективності споживання, зменшення енергоємності валового внутрішнього продукту – найважливіші питання, над якими повинні працювати наші випускники. Поєднання якісного викладання, високого фінансування вузів та зацікавленості студентів здатне забезпечити створення відмінних фахівців, які покращать становище вітчизняної енергетики зокрема, та економіки в цілому.

Література

1. Салов В. О. Створення навчальної літератури для вищої школи : навч. посіб. / В. О. Салов, Ю. О. Шабанова, О. Н. Ільченко. – Д. : НГУ, 2014. – 187 с.
2. Про вищу освіту : Закон України за станом на 5 вересня 2017 р. / Верховна Рада України. – К. : Парлам. вид-во, 2017. – 109 с.

Ольховик Олена, 103м-17-2

На сьогоднішній день Україна знаходиться на порозі реформ. Поряд з іншими, важливе значення має реформа освіти, яка на даний час набула свого розцвіту.

По всяк час відчувається європейська орієнтація сучасної української освіти. Насамперед відбувається суттєва демократизація освітнього процесу. Студент набуває незалежності і самовизначеності. Дуже гарною і важливою тенденцією, я вважаю, наявність дисципліни за вибором, завдяки чому студенти можуть самостійно обирати напрямок свого розвитку. Що є додатковою мотивацією для навчання та саморозвитку.

Також студенти активно залучаються до адміністративної та організаційної роботи університету, що допомагає їх становленню як особистостей та розвиває відповідальне ставлення до навчання. Це дає змогу набути або поліпшити такі характеристики як: ораторські здібності, вміння взаємодії в колективі, відповідальність.

Для більш активного розвитку навчального процесу я вважаю за необхідне поліпшення матеріально-технічної бази нашого університету. А саме, осучаснення комп'ютерних класів та програмного забезпечення зі всіма необхідними програмами для вивчення дисциплін (тому що сертифікаційні програми не безкоштовні) до існуючого світового рівня. Впровадження інтерактивних дошок для кращого сприйняття матеріалу і поліпшенню візуальної пам'яті.

Також було б добре отримання більше практичної інформації та виїздів на місця, де ведуться геологічні та гідрогеологічні роботи, і закріплення своїх практичних здібностей; активніше залучати бізнес до навчального процесу на старших курсах, щоб рівень знання випускників відповідав потребам працевлаштування.

На мою думку, треба вирішувати питання з працевлаштуванням випускників після закінчення навчання.

Література

1. http://5ka.at.ua/load/pedagogika/metodi_vikladannja_i_navchannja_u_vishnij_shkoli_referat/46-1-0-26296
2. http://pidruchniki.com/11570718/pedagogika/klasifikatsiya_metodiv_navchannya_vischiy_shkoli
3. <http://pandia.ru/text/80/119/39381.php>
4. http://ldubgd.edu.ua/sites/default/files/files/kolodij_8.pdf

Омельченко Ганна, 103м-17-1

Спираючись на попередній досвід навчання в університеті, хочеться приділити увагу навчально-методичному забезпеченню освітнього процесу.

Програми дисциплін з моєї точки зору, як студента, застаріли. Багато уваги і навчальних годин відводиться для загальнообов'язкових предметів, а профільним предметам, навпаки, виділяється менше уваги.

Щодо практик з дисциплін, можна сказати, що вони не достатньо передають дійсний робочий процес. Ми живемо у сучасному світі, де нові технології мають змогу полегшити та зробити цікавішим освітній процес, а також допомогти молодому фахівцю краще освоїти технології, з якими у майбутньому йому доведеться працювати.

Зараз, при влаштуванні на роботу, необхідно володіти знаннями та певними комп'ютерними програмами зі своєї спеціальності. Нажаль, мало університетів в Україні можуть забезпечити студентів потрібним програмним забезпеченням, а також фахівцями, які б змогли навчити користуватись студентів цими програмами.

Хочеться також відмітити, що не вистачає обладнання для навчання, особливо для практик. В університетах багато студентів, а обладнання вистачає не на всіх. Дуже часто можна зіштовхнутися з проблемою, коли практику з дисципліни проходить велика група. Наприклад, якщо у групі студентів більше

30 чоловік, тоді на практиці їм не вистачає мікроскопів, доводиться користуватися одним мікроскопом на трьох-чотирьох студентів, відповідно інформація і досвід, який мав отримати студент за час навчання, значно погіршуються.

Також це стосується техніки. Наприклад комп'ютерів. Є дисципліни, для яких вони необхідні, проте якість техніки і її кількість залишає бажати кращого.

Для студентів також важливо пройти гарну комплексну практику, проте це можливо частково.

У процесі навчання доводиться зіштовхнутися з багатьма проблемами. Однією з проблем є електронна бібліотека, яка нібито існує, але скористатись нею і знайти потрібну літературу неможливо. Не всі навчальні посібники є в електронному вигляді. У сучасному світі вже давно користуються електронними посібниками і методичними матеріалами, це забезпечує студента безкоштовною необхідною інформацією без обмежень.

Рекомендації щодо удосконалення навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи:

1. Створити гарну електронну бібліотеку, з усіма підручниками, методичним матеріалом, картами, які необхідні студенту у процесі навчання, та забезпечити до них доступ.

2. Створити належні умови для практичних занять з дисциплін, особливо фахових. Забезпечити студентів необхідним обладнанням для засвоєння дисципліни.

3. Приділити увагу сучасним методам навчання, створювати нові програми для фахових дисциплін, які будуть актуальні у наш час. Щоб закінчивши університет, студент мав змогу працевлаштуватись, та щоб його знання, отримані у вузі, були для нього корисними.

4. Забезпечити студентів необхідним програмним забезпеченням з його фаху, та методичною навчальною літературою з цього програмного забезпечення.

Орлик Дарина, 124м-17-1

Анотація

Одна з тривіальних проблем вищої школи є обмежена методологія навчання. Але існують вирішення цієї ситуації за допомогою інтерактивних методів.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: КРІ, МЕТОДОЛОГІЯ, ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ, ДИСКУСІЯ, ДІЛОВА ІГРА, МОЗКОВИЙ АТАКА, КРУГЛИЙ СТІЛ, КЕЙС-МЕТОД

У сучасному світі навчальний процес потребує щоденної праці, тому що змінюються переваги і громадські вподобання: науково-технічний прогрес позиціонується, як мета досягнення такого показнику КРІ, який відповідав би постійно зростаючим потребам людини, розвитку особистості.[1] Тож в даний

час, щоб вміти застосувати знання на практиці, потрібно радикально змінювати тактику методології у вузі за допомогою активних методів навчання.

Розглянемо способи, що активізують участь студентів у навчальній роботі та постійний контроль щодо засвоєння матеріалу.

Інтерактивні методи роблять акцент не тільки на обговоренні фактів, але й висловленні ставлення та міркувань щодо проблеми. Викладачу для цього можна використовувати такі прийоми, як постановку проблем, що вимагають продуктивного мислення, творчого пошуку істини; уникнення нав'язування погляду на щось; донесення думок, які будуть спонукати на висновок з міркувань самих же студентів. [2]

Вільно обговорювати теорію дисципліни, починаючи семінар чи захист лабораторної роботи з постановки питання, - це і є дискусія. Цей метод добре впливає на колективні роздуми та уважність студентів по відношенню до промов викладача.

Метод ділової гри дає високі показники активності учасників. Не дарма його використовують в управлінських професіях, в розробці проектів, дослідженнях і т.д. Цей метод дозволяє створювати модель ситуації для вивчення майбутніми фахівцями реальних завдань. [3]

Метод «мозкової атаки» відмінно підходить для спеціальностей з системами управління. Цей метод полягає в активному обговоренні проблеми, унесенні різних пропозицій, припущень, думок і думок. Головне - дати можливість висловитися всім, уникаючи критики і суперечок.

Досить важливий метод для активізації розумової діяльності студентів - «кейс-метод». Необхідно аналізувати явну ситуацію, зрозуміти - чи є в ній проблема. Якщо так - розібрати її і висловити власне ставлення до неї. Даний метод сприяють розвитку аналізу життєвих і виробничих ситуацій.

Також відомий метод «круглого столу», який старанно використовується в науці і політиці. Наукові діячі та фахівці в різних областях проводять дискусії на певну тематику. Цей метод служить поліпшенню ефективності засвоєння теоретичних проблем завдяки розгляду їх в різних наукових аспектах. Тому впровадити метод круглого столу серед студентів різних спеціальностей - чудова можливість підвищити інтерес до вивчення матеріалу.

Науково-технічний прогрес дає поштовх збільшенню обсягу інформації. У зв'язку з цим виникає проблема - інформація стрімко втрачає цінність і потребує оновлення. Сучасні методології обмежені в запам'ятовуванні і збереженні матеріалу в пам'яті, що не особливо ефективно через величезну кількість інформації. З цього випливає, що необхідні нові методи в навчанні, які були б здатні навчити студентів самостійно відшукувати і засвоювати інформацію. [2]

Активні методи навчання сприяють підвищенню професійних знань і навичок у студентів. Вони значно впливають на підготовку до майбутньої професійної діяльності.

За інтерактивними методами навчання майбутнє, тому їх важливо використовувати в навчальному процесі, адже вони впливають на руйнування

стереотипів навчання, створення оновлених підходів до різних ситуацій, розвитку креативного мислення у студенті.

Література

1. Басова Н.В. Педагогіка і практична психологія. Ростов на Дону, 2000. – С.50-57
2. Огольцова Є.Г, Хмельницькая О.М., «Формування активного навчання як засіб розвитку пізнавальної діяльності студентів» // Розвиток якості вищої професійної освіти в сучасних умовах. Матеріали регіональної науково-практичної Інтернет-конференції. – 2009 г. – С. 129-133.
3. Вербицький А.А. Ділова гра як метод активного навчання // «Сучасна вища школа». – 2005. - №3. – С.23-28.

Парфененко Андрій, 124м-17-1

Кожен студент пам'ятає себе перед вступом до вишу, як він з ентузіазмом обрав собі майбутню професію, потім університет, щоб з найкращим рейтингом був, бо тільки з дипломом такого вишу можна піти на високооплачувану роботу. Але згодом вони розуміють, що не все так добре як гадалось. Вони бачать, що десь до 3 курсу половина студентів вже десь працюють, кажуть, що нема сенсу ходити в університет, набирати знань, які «вже мертві» та які не підкріплюються практикою. З іншої половини тільки третина «доживає» до 5 курсу, які ще вірять, що диплом їм допоможе влаштуватись на добру роботу. І між тим з роками кожен студент починає задумуватись, а навіщо ж йому той диплом, якщо роботодавцям він не потрібен, вони тільки дивляться на практичні навички та знання, які актуальні по даній професії. Навіть іноді на співбесідах не питають де навчався і який диплом маєш. Тут і постає питання, чому диплом вищого навчального закладу так знецінився серед студентів та роботодавців? Відповідь на це питання буде розглянуте далі.

Однією з першою проблем є підвищення обсягу матеріалу на самостійне опрацювання. Ця з проблема з'являється і в статті доктора технічних наук, професора М.П. Денисенка та кандидата економічних наук, доцента С.В. Бреуса в їх статті про проблеми вищої освіти [1]. На даний момент 50-60% матеріалу навчальної програми дається на самостійне опрацювання. Це зводиться до написання конспекту, пошуку рефератів в Інтернеті, тобто фактичні знання студентів зменшується, бо тільки одиниці будуть дійсно сидіти і читати потрібні матеріали.

Другою проблемою я вважаю занадто велика кількість вузів. На 2014 рік кількість ВНЗ становила 803 одиниці [2]. У зв'язку з реформами на 2017 рік їх кількість становила 410 одиниці [3]. Це дуже велика кількість. Через те, що фінансування вузам надається, по суті, через кількість студентів, до університетів почали набирати велику кількість студентів, які взагалі не повинні були туди потрапити. Потім їх тягнуть ще 5 років в університеті задля того, щоб університет не закрили через недостачу студентів. Тобто по суті диплом вже майже немає ніякої ваги для майбутнього, бо це значить, що ти

висококваліфікований випускник, він є майже в кожного. Така тенденція веде до того, що в роботодавців немає віри, що випускник, який відучився 5 років, має достатні знання та практичні навички для роботи.

Третьою проблемою можна назвати систему оцінок з накопиченням. Тобто фактично викладачам дали право самим визначати шкалу оцінювання для студентів і зазвичай викладачі обирають шлях «автоматів». Це значить, що студент може протягом семестру просто набирати бали за роботу протягом семестру і не з'являтися на екзамен. Звідси оцінка може залежати від самого викладача чи від адміністрації вишу, що дає змогу появи корупції чи не об'єктивного оцінювання знань студентів. І найголовніше ці знання нічим не підкріплюються, бо не нема екзамену, який бо підсумував всі знання студента.

Четверта проблема це втручання влади України до освітнього процесу. Фактично держава є замовником послуг і створює стандарти для вищої освіти. Звідси можна сказати, що виші виконують замовлення країни, але замовлення на фахівців і програма навчання повинні бути сформовані з урахування бажання роботодавців, в першу чергу їх повинен влаштовувати рівень підготовки, бо потім нема сенсу брати випускників і вже вдруге навчати їх.

Можливих шляхів виходу з ситуації може бути багато. На мою думку основними є:

1. Заборона будь-яких форм «автоматів», тільки об'єктивна форма оцінювання знань в формі екзамену та жорсткий контроль за оцінювання студентів, задля уникання будь-яких форм корупції.

2. Скорочення кількості вищих навчальних закладів шляхом ліквідації або об'єднання вишів. Це призведе до зменшення кількості студентів.

3. Підвищення заробітних плат, особам, які не мають вищої освіти. Це призведе до ексклюзивності вищої освіти, тобто вища освіта тільки «обраним», а не всім.

4. Підвищення фінансування вузів, а бюджет університету, в якому навчаються студенти за державні кошти, повинен бути сформований за рахунок осіб, які навчаються за контрактом [1].

5. Близька кооперація вишів та роботодавців, задля формування навчальної програми, яка б влаштовувала роботодавців. В перспективі можна формувати якесь партнерство між ВНЗ та роботодавцем для проходження практика, а потім працевлаштування. На мою думку це найважливіше, підігнати все під роботодавців, щоб бути конкурентна спроможним на ринку праці

Література

1. https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/3819/1/20170104_Denysenko_17-24.pdf
2. <https://www.perspektyva.in.ua/osnovni-problemy-vyshhoyi-osvity-navchalnogo-protsesu-v-ukrayini/>
3. <http://vnz.org.ua/vnz>

Переверзєв Владислав, 184м-17-4

Науково – методичне забезпечення навчального процесу – це сукупність документів, наукових, навчальних, методичних матеріалів, які описують зміст, встановлюють структуру, визначають результат, регламентують перебіг навчального процесу.

Положенням про організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах визначено основні компоненти науково – методичного забезпечення навчального процесу.

Ними є:

- державні стандарти освіти;
- навчальні плани;
- навчальні програми з усіх нормативних і вибіркових навчальних дисциплін;
- програми усіх видів практики;
- підручники та навчальні посібники;
- інструктивно-методичні матеріали до семінарських, практичних і лабораторних робіт;
- індивідуальні семестрові завдання для самостійної роботи студентів із навчальних дисциплін;
- матеріали поточного та підсумкового контролю (контрольні завдання до семінарських, практичних і лабораторних занять; контрольні роботи для перевірки рівня засвоєння студентами навчального матеріалу);
- методичні матеріали для самостійного опрацювання студентами фахової літератури, написання курсових, дипломних робіт.

Науково - методичне забезпечення навчального процесу у ВНЗ покликане сформулювати у студентів компетентності, що уможливають виконання функціональних обов'язків найоптимальнішим способом на основі науково обґрунтованих рішень.

Двадцять перше століття найменовано ерою професіоналів. Цим підкреслено, що підготовка фахівців у вищих навчальних закладах – це чинник суспільних змін. Нині тлумачать фахову підготовку по-іншому, звертаючи увагу на такі аспекти проблеми, які до цього часу не були в полі зору: мало мати диплом, треба бути фахівцем, якого визнають у більшості країн світу. Подібна мотивація питання зумовлює якісно нові вимоги до підготовки фахівців, потребує нових підходів до професійної діяльності, а їхнє втілення – сучасного науково-методичного забезпечення процесу навчання у вищому навчальному закладі.

Конструктивні пропозиції щодо удосконалення якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи передбачають забезпечення педагогічного процесу наочним, роздавальним матеріалом; підготовку конспектів, лекційно-практичних занять та методичних рекомендацій в електронному форматі.

Для самостійної роботи студентів пропонують анотовані каталоги, реферативні журнали, відеозаписи лекційних, семінарських занять, дискусій, конференцій, на яких зафіксовано обговорення навчального матеріалу в обсязі модуля, а краще – кількох.

Кожному студенту мають бути доступні для користування :

- підручники, навчальні та навчально-методичні посібники;
- курс лекцій;
- план лекційних, семінарських, практичних, лабораторних занять;
- методичні рекомендації до них;
- перелік контрольних завдань, питань.

Методичне забезпечення лекційного заняття передбачає:

- конспект поточної лекції – неодмінно;
- перебіркові завдання – у разі необхідності.

Повний комплект методичного забезпечення лекції містить:

- опорний конспект поточної лекції;
- план усіх лекційних занять;
- плани семінарських занять;
- повний конспект усіх лекцій;
- мультимедійну презентацію лекцій.

Обов'язковою складовою методичного забезпечення семінарських, практичних та лабораторних занять є інструктивно-методичні матеріали до них. Вони мають висвітлювати:

- тему заняття;
- його цільове призначення;
- перелік питань;
- хід заняття;
- контрольні запитання;
- критерії оцінювання роботи студентів.

Методичне забезпечення самостійної роботи студентів – це комплект навчальних, навчально-методичних матеріалів, призначення яких – забезпечити необхідною інформацією для опанування навчальної дисципліни через її опрацювання, критичний розбір та осмислення.

Вказівки щодо пошуку, конспектування матеріалу можуть бути доповнені анотованими каталогами, посиланнями до реферативних журналів.

Отже, навчально-методичне забезпечення освітнього процесу є одним із головних чинників у підготовці майбутніх фахівців з високим рівнем фахової й соціальної компетенції.

Література

1. Болонський процес у фактах і документах (упоряд.: Степко М.Ф. [та ін.]. – К.;Тернопіль: Вид-во ТДПУ ім. В. Гнатюка, 2003.

2. Жорнова О., Жорнова О. Науково-методичне забезпечення навчального процесу у вищій школі: усталені нормативи та сучасні вимоги. Вісник книжкової палати. - 2012 №2
3. Жорнова І.О. Нові грані підготовки фахівця: соціокультурний аспект змісту освіти /О.І.Жорнова//Нові технології навчання . – 2004.-Вип.39.
4. Козлова Г.М. Методика викладання у вищій школі: Навч. Посібник.- Одеса.-2011.

Перепада Діана, 124м-17-1

Анотація

У статті згадуються основні проблеми вищої школи в Україні. Більш детально розглядається інформатизація навчального процесу та відтік «мізків» за кордон. Наведений аналіз сучасної тенденції до зменшення ролі ВНЗ як посередника у начальному процесі та запропоноване можливе рішення цієї проблеми.

Основною проблемою української освіти є не її слабкість у порівнянні з іншими національними освітніми системами, а те, що українська освіта є наразі «осколком» радянської освіти. Ми і зараз маємо у вищій школі архаїчний процес навчання, коли викладачі читають лекції, а студенти їх записують, а це в час високого розвитку інформаційних технологій, зокрема способів обміну інформацією.

У своїй статті [1] академік НАН України Богдан Данилишин акцентує на тому, що потрібно змінювати стиль освіти в університетах, а саме: давати студентам практичну роботу в реальних сферах професійної діяльності одразу з початку навчання.

Інші проблеми української освіти також не нові, але продовжують існувати, наприклад, недостатнє фінансування, коли навіть вузам-лідерам бракує взимку засобів на опалення, відтік «мізків» за кордон в умовах демографічної кризи. Також значущою проблемою є поспішність реформування всіх ланок освіти, що проявляється, перш за все, в недостатній нормативній базі, через що постійно змінюються навчальні програми, а це впливає на рівень знань і об'єктивність їх оцінювання. У той же час, деякі навчальні програми не змінюються роками, що робить їх неактуальними.

У 2014 році був прийнятий перспективний план розвитку української вищої школи, а також Закон «Про вищу освіту». Проект Концепції розвитку освіти України на період 2015-2025 років передбачає кадрову реформу у вигляді оновлення професорсько-викладацького складу українських вузів, системного заохочення наукової та професійної активності викладачів, їх академічної мобільності (міжнародної та внутрішньої) задля збагачення навчального процесу. Планується реорганізувати систему управління, фінансування та менеджменту освіти шляхом децентралізації, дерегуляції, впровадження інституційної, академічної та фінансової автономії навчальних закладів, дотримання принципу відповідальності навчальних закладів за результати освітньої та виховної діяльності.

Цього року у лютому відбулась щорічна наукова конференція в ХГУ «НУА», присвячена сучасним проблемам освіти, переважно у вищій школі, в якій узяли участь колеги з різних країн: України, Білорусі, Німеччини, Польщі, Франції, Швеції. Попри всі згадані проблеми вищої школи прозвучали ще й соціально-моральні. Висвітлюється інший бік розвитку інформаційних технологій. Проблема постає в тому, що завдяки інформатизації суспільство перестає мати потребу в системі складних взаємодій і соціального посередництва. Приведемо приклад.

Є показники частки онлайн-освіти в світовому ринку освіти — нині це усього лише 3%. Проте розглянемо співвідношення форм освіти — стаціонарної та онлайн. Спостерігаючи вище згаданий відтік «мізків» припустимо, що цей самий відтік відбувся до Технологічного інституту Джорджії (США). Стаціонарна форма навчання — \$60 тис./рік на ступінь магістра в галузі комп'ютерних наук, а онлайн-навчання — \$7 тисяч. Що обере людина? Економія \$53 тисячі — річна ставка американського викладача-PhD. Інший приклад: 2016 рік, дисципліна «Введення в маркетинг», онлайн-курс Девіда Белла. До викладача записалося 10 тисяч студентів, вартість підтверженого сертифіката — \$49. Валовий дохід \$490 тисяч. За підсумком, скорочення викладацьких ставок по системі в цілому — 300 осіб. Виглядає нібито як істотна економія та потужний поштовх до реструктуризації нашої освіти, але за такого сценарію педагог вищої школи стає непотрібним. Тоді розпочинається жорстока конкуренція вузів в боротьбі за студента.

Якщо така тенденція вже спостерігається за кордоном, де через інформатизацію розпочнеться взаємна внутрішня конкуренція між викладачами, то можна зробити припущення, що схожу ситуацію ми будемо спостерігати й в Україні.

За оцінкою ректора Каразінського університету, академіка Віля Бакірова, відбувається дефундаменталізація вищої освіти. Йде відтік із вузівського середовища молодих викладачів, до аспірантури конкурсу майже немає, за винятком деяких спеціальностей. Якщо молода людина відчуває в собі сили, енергію, знання, вона їде займатися наукою в інші країни. Так ми втрачаємо наші унікальні природничі, технологічні та інженерні школи.

Кваліфіковані співробітники заміщуються менш кваліфікованими, тому що для роботи в умовах погіршення відбору потрібні інші якості, ніж наукові та педагогічні здібності.

Проблема виникає вже на рівні абітурієнтів. Перший проректор Українського католицького університету Тарас Добко (Львів) привів цікаву цифру: минулого року приблизно 6000 українських випускників здали ЗНО на 180 балів і вище. З них близько 1500 не принесли документи ні в один український вуз. Куди вони поїхали — ніхто не знає. Проте науковець зі Львова налаштований оптимістично, будучи впевненим, що професія вузівського педагога найменш постраждає від роботизації, якщо усі практики будуть заточені на якісну наставницьку роботу зі студентом.

На мою думку, цьому сприятиме залучення до викладацького складу вищої школи значної кількості дійсних представників сфери економіки, підприємців, інженерів, економістів, юристів та інших відповідно спеціальностям.

Посилення ролі самостійної роботи студентів, а також відповідальності викладачів за загальний розвиток творчих здібностей, навичок творчої активності та ініціативи студентів сприятиме підготовці висококваліфікованих фахівців, готових до постійного професійного зростання, а значить, конкурентоспроможного на ринку праці.

Таким чином, наразі із рішень, що потрібно прийняти найближчим часом, є таке, що веде до залучення необхідних кожній спеціальності її представників, які успішно працюють та реалізують свої ідеї у відповідній сфері діяльності, аби студенти, які тільки-но випустились зі школи, мали змогу чітко розуміти, куди ведуть ті знання, які вони отримують у ВНЗ, а також знали те, що саме у ВНЗ у них буде наставник, який допоможе розібратися в усьому цьому, чого не можна знайти в онлайн-освіті.

[1] «Головна проблема української освіти», Данилишин Б., видання «Новий час»

Полуянова Олена, 101м-17-1

Публікація на тему: «Проблеми розроблення навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи»

На мою думку розгляд проблем навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи студентами дуже важливе, тому що кожен може внести свої зауваження та побажання.

Навчально-методичне забезпечення освітнього процесу має деякі недоліки.

Як на мене деякі дисципліни є зайвими на 5 курсі навчання, наприклад, філософія. Я розумію, що це зроблено для загального розвитку студента, але ж ми могли б приділяти більше уваги спеціальності яку обрали.

Я вважаю що, лекції це малоефективний спосіб донести інформацію до слухача. Хотілось би, щоб викладачі більше приділяли уваги спілкуванню зі студентами, щоб вони вели діалог, а не монолог під час лекцій. Для покращення засвоєння матеріалу ліпше використовувати презентації зі схемами та малюнками, а також можна додати відеофільми - це буде підвищувати рівень зацікавленості аудиторії. Потрібно проводити більше практичних занять, ніж лекційних. Великий обсяг текстової інформації погано відкладається в пам'яті, тому доцільно було б зменшити кількість лекцій. Натомість, можна проводити практичні заняття, на яких теорію будуть розповідати в процесі роботи.

Практичні розрахункові роботи займають дуже багато часу. Я вважаю, за необхідне скоротити час відведений на виконання розрахункових завдань. Розрахункові роботи повинні бути такими, щоб їх можна було виконати за одну пару (1 годину 20 хвилин), а по факту на це може піти 2-3 години домашнього

часу. Мені б хотілося, щоб практичні та лабораторні роботи ми виконували в університеті, а вдома могли робити тільки презентації та курсові роботи.

Підручники та навчальні посібники повинні бути у вільному доступі на сайті університету та дистанцій платформі навчання, щоб у будь-який момент студент мав змогу переглянути цікавий йому матеріал, та конспект лекцій.

У процесі мого навчання був один такий неприємний момент, коли мою групу екологів поєднали разом з гірниками для вивчення одного предмета, який мав гірничу спеціалізацію. Під час лекцій викладач задавав питання, за які ставив додаткові бали, на які могли відповісти тільки гірники, а екологи могли тільки здогадуватися. Я вважаю це грубою помилкою у формуванні груп, або ж некомпетентний підхід викладача до всіх студентів.

Також хотілось би зауважити, що програма навчання з англійської мови складена не дуже добре. Ця програма немає конкретних цілей та завдань, мені здається, що усі завдання розробляються безпосередньо у процесі навчання. Було б краще як би ми працювали послідовно за методичними вказівками або за навчальними посібниками.

Якщо взяти до уваги всі ці недоліки, то навчання у вищій школі було б набагато кращим.

Попова Дар'я, 152м-17-1

Однією зі складових якісної підготовки фахівців є забезпечення студентів необхідною навчально-методичною літературою. Нажаль, навчально-методичне забезпечення не завжди відповідає високому рівню. За роки навчання у вузі я зробила висновки щодо запропонованої літератури. З власного досвіду можу сказати, що є навчально-методична література, яка відповідає всім вимогам і ніяких проблем з нею не виникає. Але дуже часто стикаєшся з тим що автори безвідповідально підходять до написання та оформлення методичок.

По-перше, найголовнішою проблемою є не відповідність матеріалу сучасному рівню розвитку науки. Дуже часто використовують застарілий матеріал часів Радянського Союзу.

По-друге, недостатній обсяг інформації, який не дозволяє повноцінно оволодіти предметом. Через це більший відсоток обсягу інформації доводиться шукати самостійно.

По-третє, погана якість зображень. Неможливо розібрати дрібні деталі, інколи навіть нумерацію. Завдяки сучасним програмам графічного редагування можливо покращити якість будь-якого зображення, але нажаль цим не завжди користуються автори.

По-четверте, інколи дивує з яким необачним ставленням перевіряється текст, дуже багато друкарських помилок.

По-п'яте, не завжди можна знайти методичку в електронному вигляді навіть при наявності Office 365. Стрімкий розвиток інформаційних технологій

дає змогу студентам і викладачам послуговуватись електронними носіями інформації, забезпечувати студентів методичними матеріалами в електронному вигляді: методичні вказівки до лабораторних робіт, практичних занять, конспекти лекцій з різних навчальних курсів зберігати на серверах у вигляді файлів різних форматів щоб студенти мали можливість отримати навчальну документацію на своєму робочому місці під час роботи.

Вважаю, що автори мають залучати до написання науково-методичного забезпечення студентів. Спільна робота, на мою думку, може покращити якість розуміння студентом викладеного матеріалу.

Для науково-методичного забезпечення деяких дисциплін було б доречно надати більше прикладів виконання роботи.

Також вважаю, що автори мають звернути увагу на оформлення та зовнішній вигляд науково-методичної літератури європейських країн. Зробити загальну картину посібника більш привабливою.

Посулько Дмитро, 103м-17-2

У державному вищому навчальному закладі існує загальна проблема оцінювання. На сьогоднішній день студенти намагаються отримати добрі знання та відмітки, щоб в подальшому мати добру роботу та гідну заробітну плату.

На першому курсі студенти переживають період кардинальних змін – велика кількість незнайомих людей, безліч завдань, абсолютна зміна атмосфери навчання. Тому вони можуть не повністю розкрити свої уміння та здібності.

Система оцінювання викладачів в державних вищих учбових закладах різна – деякі в кінцеву оцінку враховують велику кількість аспектів: знання, відвідування занять, участь в конференціях та інше. На мою думку, оцінка повинна виставлятися за знання, а саме середня оцінка за лекцію та практику, і ніяк інакше. Інші аспекти не можуть враховуватись, тому що кількість відвіданих занять не може дати більше знань та умінь, тим паче якщо студенту не цікава дисципліна. Також можуть бути різні причини відсутності студентів на заняттях, тим паче на старших курсах. В кінцевому результаті викладач повинен оцінити уміння та навички студента в своєму предметі, тобто компетентність в тій чи іншій дисципліні.

Також я не розумію, чому деякі викладачі не вважають поважною причиною, коли студенти старших курсів відсутні на заняттях через роботу, тим паче якщо робота пов'язана з спеціальністю, якої він навчався. Адже кінцевий результат направлений на те, щоб студент отримав хороші знання та здібності, та працював за спеціальністю. Напевно приємно побачитись з випускником, який отримав роботу по спеціальності і має успіхи в ній.

Вища школа являє собою найважливіший стратегічний ресурс України, тому що є одним із факторів, які забезпечують економічний розвиток країни. Саме освіта значною мірою обумовлює завтрашній день планети та світового співтовариства, у якому зростає розуміння ролі освіти як інструмента стійкого розвитку та забезпечення добробуту людей [1].

Але за останні роки економічний та політичний стан країни склали не надто сприятливі умови для розвитку вищої школи. Зараз освіта України потребує нових реформ, для подальшого розвитку, розширення доступності, підвищення якості, та для більш сприятливого розвитку творчих здібностей і талантів людини. Насамперед зацікавленість держави в реформуванні освіти пояснюється потребами суспільства, яке з кожним роком, все більше і більше незадоволене якістю освіти. Насправді, якість освіти в Україні за останні десятиліття дуже знизилася і таким чином майбутнє країни «під загрозою». Некомпетентні спеціалісти які будуть виходити з навчальних закладів не зможуть покращити рівень життя в країні. Вони не зможуть вивести Україну в конкурентно-спроможний стан в порівнянні зі світовими лідерами. Так, Україна зараз і не належить до числа світових лідерів, але вона може скласти гідну конкуренцію в різних сферах життя. Для цього потрібні справжні фахівці та спеціалісти своєї справи.

Насамперед, для кожної країни дуже важливий економічний стан, який залежить від рівня технологічного розвитку. Ці два показники впливають на рівень життя населення, та становище у світовій спільноті, можливості економічної та політичної інтеграції з іншими країнами, а також розв'язання проблем національної безпеки. Водночас рівень розвитку і використання сучасних технологій визначається не тільки розвитком матеріальної бази, а головним чином – рівнем інтелектуалізації суспільства, його здатністю засвоювати та застосовувати нові знання. Це має тісний зв'язок із рівнем розвитку освіти в країні [2].

У нинішніх умовах реалізації євроінтеграційних пріоритетів України виникає необхідність взаємодії освіти та науки з реальним економічним простором, налагодження форм і механізмів зв'язків із фінансовими, соціальними інститутами задля вирішення нових ринкових завдань – підготовки висококваліфікованих кадрів відповідно до потреб ринку праці, упровадження наукових досліджень у сучасне виробництво, тощо [3].

Розберемося більш детально з факторами, які впливають на погіршення рівня якості освіти в Україні. До основних із цих факторів відносяться:

1. Підвищення обсягу матеріалу, відведеного на самостійне опрацювання. Фактично понад 50-60% матеріалу навчальної програми відводиться на самостійне опрацювання.

2. Накопичувальна система оцінок. За цієї системи заліки та екзамени втратили свою роль.

3. Низькі обсяги фінансування з державного бюджету. Державне фінансування вищої освіти та науки в Україні є вкрай незадовільним і не відповідає вимогам і нормам законів України «Про освіту» та «Про вищу освіту» [4].

4. Незадовільний стан науково-дослідної діяльності ВНЗ на сучасному етапі.

З цими проблемами і треба боротися на шляху реформування освіти в Україні. Для справді корисних змін, необхідно звертати увагу на найочевидніше, лише таким чином можна позбутися негативних наслідків вищої школи. Можна прибїгти до порівняння України з іншими країнами, та побачити разючі відмінності. Звісно не в усьому Україна програє, та можна багато чого почерпнути з цього порівняння. Треба вміти обмінюватися досвідом та помилками.

На тлі вище зазначеного, можна зробити наступний висновок, що вказаний стан справ у науці та освіті призводить до того, що знижується престиж роботи науковця та викладача, якість підготовки сучасних випускників. Так, за останні п'ять років, багато роботодавців вказали на те, що якість підготовки випускників погіршилася, але були й ті що не помітили разючих змін. Найсумніше в цьому всьому те, що за останні роки все ж таки помітне падіння середнього рівня знань, при цьому не лише знання за фахом, але і недостатній рівень базової грамотності в цілому. Значною проблемою абсолютно для всіх випускників, незалежно від рівня їхньої теоретичної підготовки, є велика відірваність знань від практики, непідготовленість до роботи в реальному житті. Оскільки саме ця проблема зустрічається найчастіше, усі опитані компанії намагаються вирішувати її власними силами – шляхом додаткового навчання молодих спеціалістів безпосередньо в компанії, а також співробітництва з ВНЗ [5].

З точки зору студентів рівень освіти в Україні є задовільним. При цьому, до сучасної української освітньої системи студенти ставляться вельми критично, деякі вважають, що вона забезпечує посередній рівень освіти, інші оцінюють як низький і дуже низький рівень, але більшість оцінюють рівень освіти як досить високий і навіть є й такі, що вважають рівень дуже високим. Та більша частка студентів хотіла б навчатися за кордоном, та залишитися жити там в подальшому.

Для покращення рівня освіти в Україні необхідно об'єднати зусилля держави, ВНЗ та роботодавців. Для цього необхідно зробити багато чого, а саме реформування освіти України. Потрібно жорсткий державний контроль над ВНЗ, встановлення конкурентності у ВНЗ, тощо. Можна вічно розмовляти про ці проблеми та їх рішення, але необхідні рішучі дії, а не пусті балачки. Лише спільними зусиллями можна «врятувати» вищу освіту. Ніхто не повинен залишитися байдужим до майбутнього країни.

Література

1. Архипова С.П. Якість освіти у контексті вимог сучасності / С.П. Архипова [Електронний ресурс]. – Режим доступу :

http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vchu/N135/N135p011-014.pdf (24.03.2018) – Назва з екрана

2. Актуальні освітянські проблеми сьогодення. Інформатизація освіти [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pravo.vuzlib.org/book_z809_page_7.html (24.03.2018) – Назва з екрана

3. Буличева Н.А., Пивовар Ю.І. Сучасні правові та організаційні проблеми фінансування вищої освіти в Україні / Н.А. Буличева, Ю.І. Пивовар [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://radnuk.info/statti/255-fi_npr/3593-2010-01-29-18-50-22.html (24.03.2018) – Назва з екрана.

4. Хайнацька Ю.Ю., Гордєєва Т.А. Аналіз фінансування видатків на освіту в Україні / Ю.Ю. Хайнацька, Т.А. Гордєєва [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://intkonf.org/haynatska-yuyu-gordeeva-ta-analiz-finansuvannya-vidatkiv-na-osvitu-v-ukrayini/> (24.03.2018) – Назва з екрана.

5. Випускники українських ВНЗ очима роботодавців [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.yourcompass.org/PDF%20Tables/Employees%20on%20University_Graduates.pdf (24.03.2018) – Назва з екрана

Раджабов Йормад, 141м-17-4

Хочеться подняти два вопроса по поводу украинского высшего образования.

Во-первых, подача учебного материала. По моему мнению, учебный материал должен подаваться плавно, от легкого к сложному. Много предметов пересекается между собой. Недопустимо, когда читается предмет, а в нем используется материал, не пройденный ранее, а потом подается этот материал в будущем, когда в нем уже нет потребности. Мое предложение по решению этой проблемы, в начале учебного года согласовать все предметы, подавать плавно, постепенно с учетом требуемых знаний в каждом предмете.

Во-вторых, обучение практическим навыкам. Очень много уделяют вниманию теоретическим навыкам, а не практическим. Вследствие этого студент не понимает, для чего он это учит, т.к. он не может применить эти знания на практике. Эту проблему можно разрешить следующим образом, уменьшить теоретические занятия и увеличить практические, но так чтобы преподаватель показывал, как это делается, а не прятался за методичками и формулами.

Рябий Олег, 011м-17-1

«Проблеми навчально-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи»

На даний момент навчально-методичні забезпечення освітнього процесу вищої школи дуже застаріли. Студенти працюють зі старими навчальними посібниками, підручниками та старою технікою при виконанні лабораторних робіт коли це необхідно. Більшість підручників, які використовують студенти у

навчанні дуже застарілі. В таких підручниках учні використовують інформацію, яка на сьогоднішній момент не має актуальності, або в таких підручниках немає сторінок чи комусь захотілось просто помалювати, але через безвихідність студенти використовують інформацію з цих підручників. Звісно студент може використовувати замість застарілих підручників та навчальних посібників інформацію в Інтернеті, але немає впевненості, що інформація в Інтернеті є правдивою і вона допоможе студенту.

Також є проблема є в застарілій техніці яка потрібна для лабораторних та практичних робіт. Половина такої техніки працює не коректно з помилковими значеннями, які при виконанні робіт дають студенту невірну інформацію чи зовсім не працюють. Тоді виникає питання, як студент повинен навчитись чогось практично, якщо йому не дозволяють технічні умови в навчальному закладі. З цього ще й витікає, те що в справжніх робочих умовах студент не зможе виконати свою безпосередню роботу. Звісно, деякі практичні роботи можна виконати на комп'ютерах, якщо вони звісно є, і якщо в студента та викладача є можливість ними користуватись. Тим паче комп'ютери які є на даний момент також застарілі і вони не завжди підтримують ті програми, які потрібні студенту для навчання, або виконання різних практичних робіт. Зі студента не вийде гарного спеціаліста, якщо він буде працювати зі старими підручниками, методичними вказівками, а також з напівживою технікою. Ми не зможемо рухатись вперед в майбутнє, якщо нас всюди оточує минуле, яке нас тримає позаду. Для того щоб покращити всю цю ситуацію, потрібно раз в п'ять років оновлювати літературу, навчальні посібники, створювати нові корисні практичні заняття, які б допомагали майбутньому спеціалісту в його роботі на заводах та підприємствах. Також замінити всю неробочу техніку, застарілі стенди, які навіть небезпечно вмикати, не кажучи про те щоб працювати за ними. Таким чином завдяки змінам навчально-методичного забезпечення, можна змінити навчання студентів у кращу сторону, та полегшити роботу викладачам.

Світличний Андрій, 103м-17-2

Я студент Державного вищого навчального закладу «Національний гірничий університет», так як навчаюся вже на п'ятому курсі, а саме магістратурі, то як для себе відмітив деякі проблеми нашого навчання.

За ці роки побачив не одну проблему, недолік та ін.. Але хотілося б висловити свою думку про деякі з них.

Першою проблемою хотілося б заявити про те що, в нашому навчанні багато викладачів дають в усній формі теорію, та говорять про те щоб ми у вільний час, тобто час самонавчання займалися навчанням самостійним, за додаткових джерел, які дуже часто не відносяться до самого навчального закладу. Але у свою чергу часу на практичні навчання виділяється дуже мало, як на мій погляд. І це стосується не тільки практичних занять по окремим

дисциплінам, а також і навчальної практики після кожного курсу. Також до цього хотілось би додати таку проблему як перенесення деяких дисциплін для викладання з одного курсу на інший із за чого виходить так що якісь з дисциплін надаються студентам дуже рано, або навпаки коли вже вона особо не потрібна, так як студенти її фактично освоїли завдяки іншим дисциплінам, які розглядали ті ж самі проблеми, науки або інше. Ось вам такий приклад, ми навчившись на 3 та 4 курсі ознайомилися з однією програмою для побудови гідрогеологічних умов (Modflow). А ознайомилися як, нам дали лабораторну роботу , коротко показали як з нею працювати и далі направили щоб ми робили, але ми ж цією програмою не працювали до цього, а потім на 5 курсі в нас з'являється дисципліна яка наглядно та ще й з нуля розповідає про цю ж саму програму, і виходить що працювали ми в ній 3, 4 курси, а на 5 нас вирішили навчати самій програмі. Виходить яка ось тобі човен з веслам , пливи, а як це робити ми навчимо тебе на тому березі коли допливемо. Дуже цікаво виходить.

За цим хотілося б , що дисципліні коректно відрегулювали, яка коли потрібна, це не тільки з простило навчання студентам ,які попали би в подібну ситуацію та ще й покращило успіх навчання у ній і студенти вже знаючи її , виконували би роботу набагато легше на наступних курсах, а то виходить якась каша.

А по поводу самої проблеми з практикою, хотілось би надати студентам більше часу на практичні заняття, з пристроями, з програмами та усьому тому чим вони повинні володіти хоча б не досконало, але щоб мати можливість при прямій зустрічі з цим «пристроєм або програмою» , знати хоч що робити с початку і не загубитися з думкою « а що з цим робити, та ми щось писали таке...».

Семененко Оксана, 103м-17-2

Сучасне навчання у вищих навчальних закладах, зокрема в НТУ «Дніпровська політехніка», має низку недоліків. Розглянемо декілька з них, а саме:

- відсутність вільного вибору студентами предметів;
- велика кількість студентів у групах.

Отримання будь-якої професії включає в себе вивчення фундаментальних дисциплін, які повинні вивчати всі студенти, та вивчення фахових дисциплін, тобто які мають більш вузьку спеціалізацію. На мою думку, студенти повинні мати право вільного вибору фахових предметів, які їм більш цікаві та підходять під майбутню спеціалізацію їх професії. В результаті викладачі отримають більше зацікавлених студентів на своїх дисциплінах. Студенти не будуть вивчати те, що їм не цікаво і не стане в нагоді в майбутньому, в тому числі вони будуть вибирати предмети за своєю спеціалізацією. Виникне конкуренція між

викладачами, так як студенти обиратимуть між ними, а не йтимуть на їх предмет як належне.

Перед набором студентів на перший курс кафедри змагаються між собою і намагаються залучити до вступу на їх спеціальність якомога більше абітурієнтів. Внаслідок чого утворюються великі групи студентів і на лекціях присутні від 50 до 100 осіб, а на практичних заняттях 20-25 осіб. В результаті викладач не може приділити достатню увагу кожному студенту. Внаслідок чого на лекціях студенти погано засвоюють матеріал, який викладається. А на практичних заняттях на кожного студента в кращому випадку виділяється по 3 хвилини, що є недостатнім часом для визначення реального рівня знань студентів по пройденому матеріалу.

Внаслідок того, що студенти не мають право вибору предметів вони змушені всім потоком відвідувати встановлені предмети. В результаті ми маємо великі групи студентів на лекціях і на практичних заняттях. Звичайно ж, право вибору студентами предметів не вирішить повністю проблему переповнених аудиторій, але безумовно дасть позитивний результат у вирішенні цієї проблеми.

Як вже було вказано раніше, це всього лише кілька проблем з багатьох існуючих. Вирішення навіть цих незначних проблем сприятиме до більш якісної підготовки фахівців, забезпечить конкурентність на ринку праці та підвищить престиж нашого університету.

Сисоєва Анастасія, 125м-17-1

Розглянемо проблеми вищої школи в Україні, ми можемо виділити багато тем, але зараз розглянемо складність демографічної ситуації та економічний і соціальний розвиток України.

Через зниження народжуваності в країні скоротився набір студентів на навчання, а з цього виходить, що зменшиться кількість кадрів вищої кваліфікації для науки та освіти, як наслідок, підвищиться вік науково-педагогічних кадрів вищої категорії - кандидатів і докторів наук.

Чималою проблемою є скорочення кількості місць державного замовлення в магістратурі та аспірантурі - тим самим збільшилась кількість місць на комерційній основі, а це не дає змоги талановитим українцям, які не мають матеріального підґрунтя, вчитися і, в майбутньому, нести свої знання на благо нашої країни, збільшувати її наукові та економічні надбання.

Однією з проблем теперішньої вищої школи є те, що науковці повинні публікувати свої дослідження за власний рахунок, а це не малі кошти, раніше автори отримували гонорари за публікації. На шляху молодих і талановитих науковців досить часто це стає перешкодою на шляху і дає зелене світло в науку бездарним, але заможнім представникам суспільства.

В нових умовах господарювання з'являється проблема кількісного та якісного кадрового забезпечення науково-педагогічного потенціалу - це

наслідок того, що ще в 1992 році наука й освіта втратила шосту частину науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації у ВНЗ, цьому передують виникнення інших напрямків діяльності за змістом, та, вчасності, за рівнем заробітної платні.

Різке скорочення учнів випускних класів (мінімальна кількість їх очікується у 2018-19 роках) становить ще одну проблему. Кількість студентів у вишах зменшиться, тим самим і знизиться якісний показник. Адаже задля забезпечення кількості студентів вищі навчальні заклади будуть вимушені знизити умови набору абітурієнтів на вступних іспитах. Впроваджене ЗНО (зовнішнє незалежне оцінювання) та зміна порядку прийому на навчання до ВНЗ не сприяло підвищенню якісних показників. ЗНО знань випускників шкіл не повною мірою може виявити глибину і якість знань учнів – це впровадження рейтингових, а не абсолютних оцінок. В такій системі отримання високої кількості балів випускником в ЗНО з будь-якого предмету не гарантує виявлення випускника з багажем знань. Рівень підготовки учнів старших класів неодмінно вплине на якість підготовки бакалаврів, потім магістрів, аспірантів і т.д. та буде першопричиною не якісної підготовки майбутніх науковців.

До поглиблення розглянутих вище проблем призводить також приєднання України до Болонської конвенції та можливе взаємне визнання дипломів випускників вузів України і Європи. Чимала кількість випускників українських вишів, маючи Європейський диплом, поїдуть працювати і підвищувати економічний рівень інших країн, з цього виходить, що реалізація в Україні Болонської угоди стимулює відтік кращих випускників наших вузів за кордон, залишаючи нашу країну без належної кількості високоосвічених і талановитих громадян, що призводить до гальмування розвитку освіти і науки, економіки нашої країни.

Ситняковский Павел, 121м-17-1

Сьогоднішня система освіти України, як середнього, так і вищого, потребує реформування. Про це не говорить тільки ледачий

Дуже популярні блоги випускників вузів, студентів або людей, які заради своєї мрії кинули навчання в вузі і не пошкодували. Всі вони розповідають про застарілість педагогічних підходів, відірваності дисциплін, що викладаються від реальності, про те, що роботодавці зараз вже практично не звертають уваги на диплом, а цікавляться конкретними навичками і досвідом роботи. Як залізобетонний аргумент наводяться в приклад історії успіху Стіва Джобса, Білла Гейтса і інших видатних людей епохи, які свого часу свідомо відмовилися від навчання в університеті.

І при цьому ми бачимо публікації про те, що в Україні наймолодший доктор наук, 29-річна біолог зробила відкриття, яке допоможе в боротьбі з онкозахворюваннями, а дівчина-математик отримала престижну нагороду за

рішення рівняння століття. Ми пишаємося випускниками вузів, які створюють проривні стартапи і виграють міжнародні олімпіади.

Виникає когнітивний дисонанс: в чому ж проблема сучасних вузів? Чому одні випускники успішні на міжнародному рівні в той час, як інші, далеко не бездарні, нарікають на безглуздо проведені п'ять років?

Вивчивши історію і актуальний стан світового і вищої освіти, я зробив кілька висновків:

1. У нас немає різниці між класичним університетом і профільним інститутом. Соціальний запит не диференційований. Вузи вчать всіх і всього.

2. У всіх вузах як і раніше викладають в основному теоретики.

3. Сучасна світова система освіти досі не в змозі повністю задовольнити потреби індустріального суспільства, в той час як світ уже давно став суспільством інформаційним.

Тенденції розвитку вищої освіти в Україні в роки незалежності

Кількість вузів 3-4 рівня акредитації зросла за період з 1991 по 2013 рр. зі 149 до 325. Кількість студентів, які здобували вищу освіту в вузах 1-4 рівнів акредитації, зросла за цей же період з 1 млн. 615,4 тис. до 2 млн. 52,7 тис. осіб. Зрозуміло, що частина вузів не відповідає вимогам і надавала послуги вкрай низького рівня. Крім того, корупція в системі вищої освіти досягла великих масштабів, що також позначилося як якості освіти, так і на мотивації студентів та викладацького складу вузів.

«У тому, що «зайві» вузи треба позакривати, вірили і вірять, напевно, всі працівники державних і національних вузів, а також велика частина суспільства. З моїх спостережень в деяких державних вузах довгий час існувала думка, що всі приватні вузи треба «позакривати», оскільки вони нібито не дають якісної освіти. Зараз, після того, як була закрита як мінімум 70 «неякісних» навчальних закладів, слід очікувати, що загальна якість вищої освіти в Україні покращиться? І відчули ті заклади, що залишилися, посилення припливу абітурієнтів? Не думаю, що вони його помітили, особливо з огляду на те, як виріс відтік наших абітурієнтів за кордон і як багато випускників шкіл не "пройшли" поріг ЗНО», - вважає кандидат історичних наук, доцент Олена Панич.

На сьогоднішній день система вищої освіти України перебуває на етапі реформування, яке будується на прагненні до приєднання української освітньої системи до Болонського процесу. Болонська декларація передбачає чотири головних положення. Перше-введення двох рівнів вищої освіти (бакалавр і магістр). Друге-накопичувальна система нарахування залікових балів (ECTS). Сенс її в тому, щоб студент міг слухати курси послідовно в різних університетах Європи. Третє положення - університетський диплом будь-якої країни учасниці Болонського процесу повинен до 2010 року визнаватися у всіх інших країнах, які підписали декларацію. Четверте: вільна міграція трудових ресурсів, рівність прав громадян різних країн при прийомі на роботу.

Безсумнівно, в Болонській системі бачиться багато позитивних перспектив, які зачіпають як держава, так і суспільство.

В умовах становлення ринкових відносин в Україні та глобалізації ринкових послуг, які відображено в Болонській конвенції, істотно змінюється соціальне замовлення на фахівців і в зв'язку з цим, - роль освіти.

Чи готова вища школа до підготовки фахівця, здатного до активної творчої діяльності і постійного самовдосконалення?

Досвід багатьох вузів, в тому числі і нашого, показує, що передумови до позитивного рішення завдань, поставлених перед вищою школою, є. Якщо назвати це, як раніше, методичними рекомендаціями для викладачів університету, то вони будуть сформульовані як основні принципи системи активного оволодіння студентами своєї майбутньої спеціальності.

В сучасних умовах при зміні соціальної функції вищої школи з'явилися сприятливі можливості для впровадження накопиченого досвіду в цю систему. У чому її особливість?

Головна мета - висока якість підготовки фахівців, поєднання високого професіоналізму з всебічним розвитком особистості. Спосіб реалізації - навчання без примусу, радість пізнання, творча співпраця вчителя і учнів, повага до особистості студентів, увагу до їхніх запитів і інтересам.

Студент, точніше його професійна потреба, стає основним двигуном пізнавального процесу. Лекції, семінари, лабораторні роботи, дистанційне навчання - все це дається в допомогу самостійно і активно працюючому студенту. Змінюється роль викладача - з джерела навчальної інформації він перетворюється в організатора навчального процесу. Змінюється зміст самостійної роботи. В системі активного оволодіння спеціальністю студенти завжди повинні бачити як кінцеві, так і проміжні професійні цілі при вивченні всіх дисциплін навчального плану. Студент повинен освоювати спеціальність по «висхідній ступені», моделюючи в навчальній діяльності процес пізнання від явища - до суті. Завдання викладачів вузу полягає в тому, щоб створити таке середовище, перебуваючи в якій кожен студент, що витримав вступні іспити або тести, зміг би досягти поставленої мети. Чи не викладач веде студента до поставленої мети, а студент, спираючись на допомогу викладача, самостійно і активно домагається її.

Самостійна робота студентів може бути двох видів: організована викладачем і самостійна робота без безпосереднього контролю з боку викладача, коли він виступає лише як консультант по їх самоосвіті. При цьому самостійна робота студентів може включати: опрацювання теоретичних матеріалів дисципліни, підготовку рефератів, доповідей, курсових робіт, статей та участь у виконанні науково - дослідних робіт кафедр.

Проблема самостійної роботи студентів пов'язана з різним рівнем знань і умінь студентів в предметній області, навичок пошуку інформації, роботи з персональним комп'ютером, "офісним" і прикладним "предметним" програмним забезпеченням. Крім того, різною є і професійна спрямованість студентів, пов'язана з орієнтацією на майбутнє місце роботи, або студент ще не визначився, в якій сфері економіки він планує надалі працювати. Шлях вирішення цих проблем в індивідуалізації самостійної роботи студентів на базі

нових інформаційно-комунікаційних і педагогічних технологій. Приєднання до Болонського процесу орієнтує вітчизняні ВНЗ на розвиток самостійної роботи студентів, коли аудиторні заняття в основному виконують лише підтримують функції за умови, що створена система дачі студентам інформаційних послуг з використанням новітніх інформаційно-комунікаційних систем і технологій (електронна бібліотека, Інтернет).

Посилення ролі самостійної роботи студентів, а також відповідальності викладачів за загальний розвиток творчих здібностей, навичок творчої активності та ініціативи студентів сприяє підготовці висококваліфікованих фахівців, готових до постійного професійного зростання, а значить - конкурентоспроможного на ринку праці.

Основним завданням сучасної вищої школи на етапі входження української освіти у всесвітнє освітній простір є забезпечення фундаментальної наукової, професійної та загальнокультурної підготовки студентів.

Процес підготовки нової генерації вчених актуалізується сучасними тенденціями соціально-економічного розвитку країни, переходом від індустріального до інформаційно-технологічного суспільства, до суспільства знань.

Особистий досвід роботи в вищих навчальних закладах зі студентами показує, що останнім часом зріс інтерес до наукової роботи. Сучасна студентська молодь, яка непогано знає іноземну мову, володіє комп'ютером і вміє працювати в Інтернеті, кожен день отримує велику кількість інформації і відчуває потребу в її систематизації. Наукову роботу, як і будь-яку пізнавальну діяльність, можна розглядати як систему, яка складається з суб'єкта пізнання (особистості), процесу пізнання, продукту пізнання, мети, умов в яких вона потребує. Визнання системного підходу як важливого методологічного способу наукового пізнання, який являє собою системний охоплення, системне уявлення, системну організацію дослідження об'єктів з подальшою оптимізацією її структури і функцій почало функціонувати ще в 30-і роки 20 століття.

Сьогодні практично всі галузі науки, вищі навчальні заклади активно використовують організацію своєї роботи на принципах системності. Системний підхід як методологічна вчення використовує системний "матеріал", який здобувається всіма науками у вигляді конкретного матеріалу аналізу. А сам він узагальнює дані пізнавального процесу і розробляє свої специфічні гносеологічні прийоми і процедури.

Визначальними тенденціями розвитку освітньої системи в даний час стають поглиблення її фундаменталізації, посилення гуманістичної спрямованості, духовності та загальнокультурної складової освіти, формування у студентів системного підходу до аналізу складних технічних і соціальних ситуацій, стратегічного мислення, виховання соціальної та професійної мобільності. Тому системний підхід є одним з діючих компонентів процесу наукового пізнання. Системні уявлення і методологічні способи відповідають потребам сучасного якісного аналізу, розкривають закономірності інтеграції,

беруть участь в розробці багаторівневої, багатогранної картині дійсності, вони грають істотну роль в синтезі, наукових знань.

У науковій роботі ефективному формуванню наукового світогляду, цілісного засвоєнню спеціальної теорії, як правило, сприяє підвищення рівня системності кожної окремої навчальної теми, розділу, предмета.

На жаль, студенти на початку наукової роботи не завжди мають знання про системний підхід і його методологічному значенні в науковій діяльності. Найчастіше розуміння значення використання принципу системності (системного аналізу) в наукових дослідженнях приходить до молодих вчених тільки після неможливості узагальнення накопичених знань, джерел і результатів наукової роботи без використання системного підходу. Така єдність і субординація принципів розвитку і системності примножує висновок про те, що реалізація принципу системності в побудові наукової діяльності обумовлює розвиток суб'єкта цієї діяльності.

Найбільш значущою проблемою є поспішність реформування всіх ланок освіти, що проявляється, перш за все, в недостатній нормативній базі, через що постійно змінюються навчальні програми, а це впливає на рівень знань і об'єктивність їх оцінювання. Підготовка фахівців в галузі фундаментальних природничих наук практично не фінансується. Вже зараз ми відчуваємо невідповідність освітніх послуг реальним потребам економіки України. Бракує інженерів, техніків, а щорічно випускається величезна кількість юристів, економістів, політологів. І як наслідок: зростає рівень безробіття серед фахівців з вищою освітою; збільшуються витрати держави на допомогу з безробіття, перепідготовку, перекваліфікацію.

У зв'язку з цим розбудити у молоді прагнення до фундаментальних наук, до творчості, бажання і вміння вчитися на рівні сучасних вимог - ось нагальна задача сучасної освіти.

Література

1. Патрушев В.И. Социально-технологический фактор развития российской цивилизации// Соціологічна наука і освіта в Україні. -№1. -2000. - С.30-35.
2. Ермаков А.Л., Галатенко Н.А. Основы самостоятельной работы студентов. Учеб. Пособие. Под ред. И.И.Ильсова.- М. МГТА,1996-88с.
3. Пидаев А.В., Передерий В.Г. Болонский процесс в Европе.-2004.
4. Сало Е.В. Самостоятельная работа студентов - один из способов овладения
5. знаниями. «Наука и образование». - Днепропетровск, 2007. -С.74-78.
6. Раимбаева Ж.С. Модернизация традиционных форм и методов обучения.
7. «Наука и образование». - Днепропетровск, 2007.-С. 24-26.
8. Алексей Яновский В чем проблема современных вузов. [Електронний ресурс].URL:https://nv.ua/opinion/yanovsky_oleks/v-chem-problema-sovremennyh-vuzov-692585.html
9. Сало Е.В. Проблемы высшего образования в Украине. [Електронний ресурс].URL:http://www.rusnauka.com/21_NIEK_2007/Pedagogica/24664.doc.htm
10. Проблемы и перспективы реформы высшего образования в Украине [Електронний ресурс].URL:<http://informer.od.ua/news/problems-i-perspektivy-reformy-vysshego-obrazovaniya-v-ukraine/>

Склярова Вероніка, 011м-17з-1

Провчившись 4 роки в вузі можу сказати наступне – практично всі вчать «на оцінку» (бо стипендія). А треба на результат. А невтішна статистика свідчить про те, що за знаннями приходить не більше 6% студентів. Що треба, щоб залучити студентів до навчання?

Якщо чесно – ніхто в нашій групі не розумів кінцевої мети навчання (не рахуючи диплома бакалавра, звичайно). Лекції, розрахунки, задачі – розрахунок задля розрахунку. Майже всі нічого не розуміли, не вміли конспектувати (не навчили в школі), втрачали думку викладача вже в першій половині лекції. І ще був дивним заклик деяких викладачів до зазубрювання. «Зазубрювай – потім зрозумієш». Предмет цей, звичайно, здали, але розуміння все ще в дорозі.

У студентів немає мотивації до навчання, голі й незрозумілі знання. Вчорашні школярі прийшли у доросле життя. Прийшовши на консультацію можна було почути: «Уважно треба було слухати, я на лекції все давала. Ідіть, вивчайте, всі є в підручнику». А Ви на що? І знову мотивації 0. Замість інтересу до навчання – страх незрозумілості. Страх не скласти залік, екзамен. Страх не знати, а не знати...

Деякі викладачі заохочували «автоматом» на іспиті. Але використовували його як-то без фантазії (набрав 85-90 балів, отримай «автомат»). Адже можна було всі бонуси якось конкретизувати на початку семестру. Наприклад, не був на лекції – мінус 1, підготував доповідь – плюс 2, презентація – плюс 4. Студент буде мотивований майбутніми перевагами на іспиті. Можливо якийсь викладач так і робить, але мені не пощастило. Нещодавно ввели рейтинг за результатами сесії, але це скоріше факультетське поняття. А хотілося б у зв'язці «студент-викладач» додати інтересу.

Тепер про підручники. Навчальна література, що користується особливою популярністю – в обмеженій кількості і, що називається, «на вагу золота». Як правило, рекомендована викладачем література розбиралася студентами, як гарячі пиріжки. Щоб зробити своє завдання мені кілька разів доводилося замовляти книги зі сховища. Наприклад, «Життя, віддане науці» про вченого і педагога Новожилова М. Г. видавалася в НГУ у 2006 році. Дуже шкода, що її довелося витягати зі сховища. Вона цікава сама по собі, навіть без відношення до предмета. Із задоволенням прочитала її всю.

А на одній кафедрі (випусковій) нам давали відксерити схеми згідно свого варіанту. На обкладинці цього каталогу було написано «Сучасні схеми і т. д. ...», а внизу – 1970 рік. Невже нічого не змінилося в гірській промисловості з 1970 року? Добре, я не буду гірським інженером, а хто поступив сюди за своєю майбутньою професією, за покликом? Можна, звичайно, сказати – хто хоче вчитися, той знайде потрібну йому інформацію. Інтернет теж надає величезну допомогу в пошуках навчального матеріалу. І все ж хотілося б отримати такий матеріал на кафедрах. Щоб це був не «сухий підручник», а живі методичні рекомендації викладачів за схемами, розрахунками і т. д.

Складається таке враження, що деякі кафедри застрягли в середині минулого століття. Нібито не існує комп'ютерів, не придумані ще презентації, немає молодих викладачів. Все застійно і нудно, а, отже, і не цікаво.

Ось якій кафедрі і хочеться сказати велике спасибі, так це кафедрі Підземної розробки. За час навчання тут була краща методична вказівка «Підземні процеси гірничих робіт» (викл. Русських В.В.). Все докладно і лаконічно від теорії до розрахунків, робила контрольну і отримувала задоволення. За весь час розрахунків (а їх там чимало), лише один раз знадобилася консультація. Да і прийшовши на кафедру видно, що на вулиці 21 століття (а не 1970 рік).

Хотілося, щоб викладач не йшов «сам у себе» під час лекції, а залучав студентів у діалог. Монотонний монолог навряд когось надихне. Зрештою лекція-то для нас, а виходить навпаки. Головне в лекції – це цікавий початок. Адже були такі лекції, на яких вже через 5 хвилин дивишся на годинник.

Для закріплення матеріалу можна, наприклад, читати «лекцію-провокацію» – лекція із завідомими помилками. І тут відразу видно, хто уважний, хто вивчає, кому цікаво... Це «жива лекція». Після такої встановлюється морально-психологічний міст між студентами і викладачем. Хоч ми і вважаємо себе дорослими, але в ігровій формі матеріал закріплюється краще.

І ще хотілося б побажати деяким викладачам придбати почуття гумору (хоча б у кредит на час лекції). Адже максимум уваги в перші 30-40 хвилин, а потім можна і анекдот, або несподіваний поворот у лекції. Адже немає бездарних студентів, є нецікаві викладачі. Саму тужливу лекцію цікава людина прочитає блискуче. Це моя особиста думка.

Р. S. Відвернемося від нашого вишу і подивимося на освіту в Україні в цілому. Якість переросла у кількість. «Україна посідає 20-е місце з поширення вищої освіти, 8-е місце (з 142 країн) за кількістю людей з вищою освітою.» А за якістю ми в хвості... Якість, схоже, не настільки важливий фактор – адже вузи все одно отримують державне фінансування в залежності від КІЛЬКОСТІ студентів, а не від ЯКОСТІ наданої освіти.

А чи потрібна вища освіта для успіху в житті? Білл Гейтс, Стів Джобс, Генрі Форд, Квентін Тарантіно – всі вони не мали вищої освіти (або кинули навчання). Звичайно, всі вони далеко не українці і успіху добилися своїм розумом і талантом. Але у нас при влаштуванні на роботу обов'язково запитують «Ваша освіта?». Ось і виходить, що диплом магістра ризикує перетворитися в «корочку». А шкода...

Смородська Соф'я, 103м-17-1

Кожний студент впродовж навчання стикається з багатьма проблемами, які викликані подачею матеріалу, а саме диктуванням лекцій. Впродовж всієї лекції викладач диктує студентам конспект. Таке відбувається часто і кожний був у

такій ситуації, коли під кінець лекції у всіх болять руки, а користі від цієї праці потім мало. У цьому випадку, виникає трудність сприйняття даного «сухого» матеріалу впродовж лекції і у подальшому його повторенні перед контрольними і екзаменами.

Досить часто під час таких диктантів викладачі не пояснюють незрозумілі моменти, терміни, формули, не роблять пауз і не повторюють двічі. Студенти соромляться і бояться попросити повторити, пояснити те, що вони не встигли зрозуміти і записати, так як розуміють, що це манера навчання викладача і не хочуть його образити і бути не коректними.

Виділити саме важливе і потрібне у свій конспект під час цих лекцій практично не можливо, так як часу на осмислення матеріалу, який диктують таким чином нема. Потрібно встигнути записати майже кожне слово, щоб не втратити суть і зрозуміти потім, що ти написав.

Як результат такі конспекти стають досить марними і доводиться звертатися до літератури за тим же матеріалом, практично проходячи лекцію самостійно з самого початку. Це не можна вважати абсолютним недоліком, але виходить, що час на лекції було марно витрачено і ти міг самостійно вивчити матеріал. І залишається сподіватись, що ти зрозумієш прочитане без практичного застосування. У той час, як на інших лекціях, ти слухаєш з інтересом і розумієш, про що говорить викладач, бо він підкріплює матеріал прикладами використання теорії на практиці.

Хоча у більшості випадків лекції можна візуалізувати презентаціями, графіками, невеликими відео, викладачі цього не роблять через відсутність навичок роботи з комп'ютерними програмами і у меншій мірі з інших причин.

Рішенням таких проблем можуть бути навчальні курси роботи з комп'ютерними програмами для викладачів. Якщо викладачі навчаться підносити лекцію у вигляді презентацій, це не тільки буде краще для сприйняття студентами матеріалу під час лекції, але й можна буде завантажувати їх на сайт дистанційного навчання, це дасть можливість у будь-який момент повернутися до пройденого матеріалу. Так з'явиться більше часу на пояснення і обговорення матеріалу лекції.

Соловйов А.В., 124м-17-1

На сьогоднішній день система вищої освіти України перебуває на етапі реформування, яке будується на прагненні до приєднання української освітньої системи до Болонського процесу. Болонська декларація передбачає чотири головних положення. Перше - введення двох рівнів вищої освіти (бакалавр і магістр). Друге - накопичувальна система нарахування залікових балів (ECTS). Сенс її в тому, щоб студент міг слухати курси послідовно в різних університетах Європи. Третє положення - університетський диплом будь-якої країни учасниці Болонського процесу повинен до 2010 року визнаватися у всіх

інших країнах, які підписали декларацію. Четверте - вільна міграція трудових ресурсів, рівність прав громадян різних країн при прийомі на роботу.

В умовах становлення ринкових відносин в Україні та глобалізації ринкових послуг, які відображено в Болонській конвенції, істотно змінюється соціальне замовлення на фахівців і в зв'язку з цим, роль освіти.

Досвід багатьох вузів показує, що передумови до позитивного рішення завдань, поставлених перед вищою школою, є. Якщо назвати це, як раніше, методичними рекомендаціями для викладачів університету, то вони будуть сформульовані як основні принципи системи активного оволодіння студентами своєї майбутньої спеціальності.

В сучасних умовах при зміні соціальної функції вищої школи з'явилися сприятливі можливості для впровадження накопиченого досвіду в цю систему. У чому її особливість?

Головна мета - висока якість підготовки фахівців, поєднання високого професіоналізму з всебічним розвитком особистості. Спосіб реалізації - навчання без примусу, радість пізнання, творча співпраця вчителя і учнів, повага до особистості студентів, увагу до їхніх запитів і інтересам.

Студент, точніше його професійна потреба, стає основним двигуном пізнавального процесу. Лекції, семінари, лабораторні роботи, дистанційне навчання - все це дається в допомогу самостійно і активно працюючому студенту. Змінюється роль викладача - з джерела навчальної інформації він перетворюється в організатора навчального процесу. Змінюється зміст самостійної роботи. В системі активного оволодіння спеціальністю студенти завжди повинні бачити як кінцеві, так і проміжні професійні цілі при вивченні всіх дисциплін навчального плану. Студент повинен освоювати спеціальність по «висхідній ступені», моделюючи в навчальній діяльності процес пізнання від явища до сутності. Завдання викладачів вузу полягає в тому, щоб створити таке середовище, перебуваючи в якій кожен студент, що витримав вступні іспити або тести, зміг би досягти поставленої мети. Чи не викладач веде студента до поставленої мети, а студент, спираючись на допомогу викладача, самостійно і активно домагається її.

Самостійна робота студентів може бути двох видів: організована викладачем і самостійна робота без безпосереднього контролю з боку викладача, коли він виступає лише як консультант по їх самоосвіті. При цьому самостійна робота студентів може включати: опрацювання теоретичних матеріалів дисципліни, підготовку рефератів, доповідей, курсових робіт, статей та участь у виконанні науково - дослідних робіт кафедр.

Проблема самостійної роботи студентів пов'язана з різним рівнем знань і умінь студентів в предметній області, навичок пошуку інформації, роботи з персональним комп'ютером, "офісним" і прикладним "предметним" програмним забезпеченням. Крім того, різною є і професійна спрямованість студентів, пов'язана з орієнтацією на майбутнє місце роботи, або студент ще не визначився, в якій сфері економіки він планує надалі працювати. Шлях вирішення цих проблем в індивідуалізації самостійної роботи студентів на базі

нових інформаційно-комунікаційних і педагогічних технологій. Приєднання до Болонського процесу орієнтує вітчизняні ВНЗ на розвиток самостійної роботи студентів, коли аудиторні заняття в основному виконують лише підтримують функції за умови, що створена система дачі студентам інформаційних послуг з використанням новітніх інформаційно-комунікаційних систем і технологій (електронна бібліотека, Інтернет).

Посилення ролі самостійної роботи студентів, а також відповідальності викладачів за загальний розвиток творчих здібностей, навичок творчої активності та ініціативи студентів сприяє підготовці висококваліфікованих фахівців, готових до постійного професійного зростання, а значить - конкурентоспроможного на ринку праці.

Основним завданням сучасної вищої школи на етапі входження української освіти у всесвітнє освітній простір є забезпечення фундаментальної наукової професійної і загальнокультурної підготовки студентів.

Процес підготовки нової генерації вчених актуалізується сучасними тенденціями соціально-економічного розвитку країни, переходом від індустріального до інформаційно-технологічного суспільства, до суспільства знань.

Особистий досвід роботи в вищих навчальних закладах зі студентами показує, що останнім часом зріс інтерес до наукової роботи. Сучасна студентська молодь, яка непогано знає іноземну мову, володіє комп'ютером і вміє працювати в Інтернеті, кожен день отримує велику кількість інформації і відчуває потребу в її систематизації. Наукову роботу, як і будь-яку пізнавальну діяльність, можна розглядати як систему, яка складається з суб'єкта пізнання (особистості), процесу пізнання, продукту пізнання, мети, умов в яких вона потребує. Визнання системного підходу як важливого методологічного способу наукового пізнання, який являє собою системний охоплення, системне уявлення, системну організацію дослідження об'єктів з подальшою оптимізацією її структури і функцій почало функціонувати ще в 30-і роки 20 століття.

Сьогодні практично всі галузі науки, вищі навчальні заклади активно використовують організацію своєї роботи на принципах системності. Системний підхід як методологічна вчення використовує системний "матеріал", який здобувається всіма науками у вигляді конкретного матеріалу аналізу. А сам він узагальнює дані пізнавального процесу і розробляє свої специфічні гносеологічні прийоми і процедури.

Визначальними тенденціями розвитку освітньої системи в даний час стають поглиблення її фундаменталізації, посилення гуманістичної спрямованості, духовності та загальнокультурної складової освіти, формування у студентів системного підходу до аналізу складних технічних і соціальних ситуацій, стратегічного мислення, виховання соціальної та професійної мобільності. Тому системний підхід є одним з діючих компонентів процесу наукового пізнання. Системні уявлення і методологічні способи відповідають потребам сучасного якісного аналізу, розкривають закономірності інтеграції,

беруть участь в розробці багаторівневої, багатогранної картині дійсності, вони грають істотну роль в синтезі, наукових знань.

У науковій роботі ефективному формуванню наукового світогляду, цілісного засвоєнню спеціальної теорії, як правило, сприяє підвищення рівня системності кожної окремої навчальної теми, розділу, предмета.

На жаль, студенти на початку наукової роботи не завжди мають знання про системний підхід і його методологічному значенні в науковій діяльності. Найчастіше розуміння значення використання принципу системності (системного аналізу) в наукових дослідженнях приходить до молодих вчених тільки після неможливості узагальнення накопичених знань, джерел і результатів наукової роботи без використання системного підходу. Така єдність і субординація принципів розвитку і системності примножує висновок про те, що реалізація принципу системності в побудові наукової діяльності обумовлює розвиток суб'єкта цієї діяльності.

Найбільш значущою проблемою є поспішність реформування всіх ланок освіти, що проявляється, перш за все, в недостатній нормативній базі, через що постійно змінюються навчальні програми, а це впливає на рівень знань і об'єктивність їх оцінювання. Підготовка фахівців в області фундаментальних природничих наук практично не фінансується. Вже зараз ми відчуваємо невідповідність освітніх послуг реальним потребам економіки України. Бракує інженерів, техніків, а щорічно випускається величезна кількість юристів, економістів, політологів. І як наслідок: зростає рівень безробіття серед фахівців з вищою освітою; збільшуються витрати держави на допомогу з безробіття, перепідготовку, перекваліфікацію.

У зв'язку з цим розбудити у молоді прагнення до фундаментальних наук, до творчості, бажання і вміння вчитися на рівні сучасних вимог - ось нагальна задача сучасної освіти.

Сторчак Євген, 141м-17-4

Під час навчання в університеті я зіткнувся з багатьма проблемами. На першому курсі для вивчення фізики нам були потрібні знання з математики, які вивчаються на другому році навчання. Не знаю чи то так на нашій спеціальності чи на всіх, але це було дуже незручно вчителю фізики навчати нас паралельно іншому предмету.

На третьому курсі розпочалось багато предметів за спеціальністю, в яких йшла мова про нові для нас та складні процеси, для розуміння яких треба було вивчати та досліджувати велику кількість базових понять, фізичних процесів та закономірностей, щоб поєднати їх у великий складний процес.

Важко було розбирати, запам'ятовувати і зберігати нову інформацію. Багато теорії, яку треба закріплювати належною практикою, але це не часто вдається.

У чому полягає моя пропозиція? Поєднати курс фізики з знаннями математики. Під час лекцій нам розповідають та показують на проекторах багато схем, графіків, намагаючись передати нам повноту картини якоїсь теми, явища, закону. Вчителі передають своє бачення, свій досвід з практичних робіт. Це все дуже добре, але нам потрібно вчитись на своїх помилках, враховуючи досвід наших наставників, щоб не бути книжковими інженерами. Тому потрібно, щоб роботодавці допомагали закладу з різними стендами для навчання майбутніх спеціалістів, також співпрацювати з різними виробниками, знання техніки яких може зіштовхнутись на роботі майбутній спеціаліст своєї справи. Також, було б непогано щоб після кожного курсу на літо студентів відправляли на практику, де б їх закріплювали за наставниками на тому чи іншому робочому місці. Після якої, студентів, які добре себе зарекомендували, запрошували на працю по закінченню університету, так як багато студентів виходячи з вузу розпочинають свій шлях з пошуку місця заробітку.

Ступка Марія 184м-17-4

Во время изучения дисциплины под названием «открытые горные работы» преподавателем было предложено взять учебник «Технология открытой разработки месторождений полезных ископаемых» под общей редакцией профессора М.Г Новожилова.

Не раз случалось так, что взяв учебник в студенческой библиотеке он лежал без дела. Причиной могло быть как достаточный объём информации, предлагаемый лектором на занятии, так и не соответствие содержания, проблемное изложение материала, доступность для читающего на данном этапе развития.

Учебник Новожилова располагает информацией для любого уровня требуемой информации. В самом начале находится раздел общих понятий и определений, которые написаны максимально доступно и упрощенно, при этом сохраняют точность и общий смысл этого понятия. Все схемы точные и так же максимально упрощенные и имеют пояснения. Далее начинаются разделы, в которых можно найти практически любую информацию, касающуюся технологии разработки и открытых работ в целом.

Что касается методической части, то когда я поняла, что в методических указаниях к практическим работам есть ошибки, то обратилась к данному учебнику в котором эти формулы не просто присутствовали, а были написаны верно, имели объяснения и были расписаны со всеми вытекающими.

К достоинствам данного учебника я могу отнести: «простой язык», объём информации, очень подробное и объёмное содержания, в котором очень просто ориентироваться и искать требуемую информацию.

Единственным минусом есть некоторое «устаревание» информации, которое связано с тем, что опубликован учебник в 1971 году. С того момента некоторые технологии изменились, оборудование поменялось кардинально эта

проблема кається многих учебников и методических указаний, которые находятся в нашей библиотеке, которые написаны очень давно и требуют обновления.

Ткаченко Ярослав, 151м-17-1

Як відомо, людина народжується наділеним вродженими інстинктами і в своєму розвитку потребує системи орієнтації в соціальному світі, в формуванні картини світу. «Надзвичайно цікаво відзначити, що немає жодної культури, яка могла б обійтися без системи ціннісних орієнтацій або координат, - писав Е. Фромм. - Хтось може заперечити, що у нього є світогляд, хтось може стверджувати, що не потребує загальної картини світу

Але неважко довести, що ці люди помиляються в оцінці своєї власної філософії ... Ніхто з них не помітить, що всі його думки не виходять за рамки загальновизнаних уявлень ». Головним завданням освіти є трансляція картини світу, де воно (освіта) являє собою фундаментальний еволюційний механізм в культурній еволюції людини.

Проблеми розвитку освіти завжди перебували у центрі уваги науковців. Питанням раціонального управління фінансовими та матеріальними ресурсами ВНЗ, шляхів знаходження нових джерел поповнення їх бюджету, засобів адаптації до нових ринкових умов, напрямків здійснення освітніх послуг та наближення їх до світових стандартів присвячені праці багатьох 278 вітчизняних та зарубіжних вчених. Сьогодні в Україні, на відміну від радянської системи підготовки фахівців, формується нова система вищої школи, що знаходить своє відображення у створенні приватних закладів освіти, запровадженні багатоступеневої та багатоваріантної системи вищої освіти, наданні додаткових освітніх послуг вищими навчальними закладами. Зараз освіта України, насамперед вища, потребує вдосконалення у напрямку реорганізації сфери управління нею, соціально-економічних перетворень та інтеграції у систему міжнародної освіти. Процес реформування національної освіти вимагає чіткої і комплексної науково-технологічної політики щодо її підтримки та стимулювання розвитку пріоритетних напрямків на базі використання як прямих, так і непрямих методів, включаючи пільгове оподаткування та кредитування.

Про зниження якісного рівня вищої освіти внаслідок бурхливого екстенсивного розвитку мережі освітніх закладів, коли масовість і доступність освіти призводять до того, що навчальні заклади "конкурують" між собою шляхом заниження планки вимог до вступників та студентів, говорить в інтерв'ю газеті "Високий замок" від 30 серпня 2008 року начальник головного управління освіти і науки Львівської облдержадміністрації Павло Хобзей: «Я за те, щоб вища освіта була вищою, а не середньою. На шляху до вищої школи повинні бути додаткові бар'єри. Це ж не нормально, що у нас 80 відсотків випускників шкіл стають студентами ВНЗ і тільки 20 відсотків здобувають

робітничі професії. Голод на кваліфікованих робітників відчувають усі галузі нашого господарства. У вищу школу повинні йти кращі з кращих.

З точки зору студентів рівень освіти в Україні є критичним. Так хорошої освіти та високого рівня знань прагнуть усього 38% опитаних студентів, а на диплом престижного вищого навчального закладу розраховують 10%. При цьому, до сучасної української освітньої системи студенти ставляться вельми критично: 41% із них вважають, що вона забезпечує посередній рівень освіти, 7,5% – низький і дуже низький, 40% – загалом оцінюють рівень освіти як досить високий і 8% – як дуже високий. Хотіли б навчатися за кордоном 55% респондентів (29% утрималися б від цього). Головними перешкодами для отримання освіти за кордоном студенти назвали нестачу грошей (51,5%), недостатнє знання іноземних мов (33%), відсутність інформації про такі можливості (21%) і невизнання в Україні іноземних дипломів (9%) [13]. Нарощування кількості внутрішніх проблем поряд із зовнішніми може спричинити зниження престижності вітчизняного диплома до нульового рівня. Задля 23 Економічна теорія покращення ситуації у сфері освіти та підвищення її авторитету потрібно мобілізувати зусилля роботодавців, ВНЗ і держави. Для цього необхідно реалізувати комплекс заходів, основними з яких повинні стати такі:

1. Здійснення глобалізації та інкорпорації ВНЗ і встановлення над ними жорсткого державного контролю, зважаючи на Конституцію України.

2. Докорінна реформація системи освіти, проте зміни повинні бути раціональними, доцільними, обережними й обґрунтованими.

3. Наявність конкуренції у ВНЗ державної форми власності та приватних. В Україні існує велика кількість ВНЗ куди прийом проводиться не на конкурсній основі (як цього вимагає конституція), а задля ліквідації постійних недоборів приймають усіх охочих.

4. Повернення державі монопольного права на заклади вищої освіти, а бюджет ВНЗ, у яких студенти навчаються за кошти держави, повинен бути сформований за рахунок слухачів, які навчатимуться за контрактом.

Література

1. Архипова С.П. Якість освіти у контексті вимог сучасності / С.П. Архипова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vchu/N135/N135p011-014.pdf (02.05.2013) – Назва з екрана.

2. Освіта України в XXI столітті : проблеми та перспективи розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ua.textreferat.com/referat-13090-1.html> (02.05.2013) – Назва з екрана.

3. Актуальні освітянські проблеми сьогодення. Інформатизація освіти [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pravo.vuzlib.org/book_z809_page_7.html (02.05.2013) – Назва з екрана.

4. Дробноход М.Сьогодення і проблеми вищої школи України / М. Дробноход [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.anvsu.org.ua/index.files/Articles/Drobnokhod2.htm> (02.05.2013) – Назва з екрана.

5. Студенти критично оцінюють рівень освіти в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://osvita.ua/vnz/news/17104/> (02.05.2013) – Назва з екрана.

6. Палисюк О. Основні проблеми системи вищої освіти в Україні та шляхи їх вирішення / О. Палисюк [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.osvitata.com/osvitata-vlada/osnovni-problemi-sistemi-vischo-osviti-v-ukra-ni-ta-shlyachi-ch-virishennya.html> (02.05.2013) – Назва з екрана.

Третяк Володимир, 184м-17-1

Підготовка висококваліфікованих кадрів і розвиток людських ресурсів є одними з пріоритетних завдань, вирішення яких є неодмінною умовою для стабільного економічного розвитку України, і її інтеграції в світовий економічний простір. Сучасна ринкова ситуація в країні обумовлює наявність високих вимог до якості робочої сили, яка повинна володіти значним освітнім, професійним, кваліфікаційним потенціалом, бути досить мобільною. Структурні перетворення сучасного українського суспільства актуалізували проблему ефективного забезпечення соціально-економічного розвитку країни повноцінними кадрами. В даний час загострилося протиріччя між певними потребами ринку праці в робітниках, фахівцях і пропонованими трудовими послугами, в тому числі випускників вищих професійних навчальних закладів. Виникає необхідність приведення у відповідність структури попиту і пропозиції робочої сили. У зв'язку з цим ефективну взаємодію системи професійної освіти з ринком праці набуває особливого значення.

Актуальною проблемою вітчизняної професійної освіти є його деяка автономність, ізоляваність від ринку праці. Різнострамованість векторів інтересів системи професійної освіти і ринку праці породжує неадекватність структури, якості і кількості пропозиції трудових послуг молодих фахівців, випускників професійних навчальних закладів - дійсним потребам економіки. В обставинах, що склалися у системі професійної освіти орієнтуються, в основному, на споживачів своїх послуг - абітурієнтів (майбутніх студентів) та їхніх батьків, які тепер виступають одночасно в ролі і споживачів, і замовників освітніх послуг. Внаслідок цього професійні навчальні заклади здійснюють навчання за тими напрямками і спеціальностями, які найбільш затребувані даними суб'єктами ринку освітніх послуг. В результаті потреби роботодавців у працівниках часто не враховуються вузами.

Разом з тим очевидно, що система професійної освіти не може бути автономна від роботодавця.

Все це призводить до відставання системи професійної освіти від потреб ринку праці. Пріоритетна орієнтація навчальних закладів на існуючу кон'юнктуру професій і спеціальностей сприяє виникненню надлишку випускників за деякими з них, в той час як за іншими професіями відчувається дефіцит працівників.

Рішення розглянутих проблем має сприяти підвищенню якості підготовки випускників професійних навчальних закладів відповідно до вимог роботодавців. Розвитку взаємовигідних відносин між роботодавцями та освітніми установами може також сприяти проведення спільних науково-

практичних конференцій, ярмарків вакансій та професійних форумів, які надають молодим фахівцям інформацію про наявні вакансії на ринку праці.

Плідною формою співпраці з навчальними закладами є формування замовлення на цільову підготовку фахівців. При цьому основним завданням цільової контрактної підготовки є задоволення конкретних потреб конкретних підприємств, організацій і установ в висококваліфікованих кадрах, практичне навчання студентів, їх працевлаштування. В даному випадку має місце виділення для підприємства певного числа цільових місць, організація практик, стажувань, курсового і дипломного проектування під керівництвом фахівців підприємства, розробка інтегрованих освітньо-виробничих програм, участь студентів і викладачів в науково-дослідній роботі по тематиці підприємства і т.д. Цей механізм використовується для підготовки потрібних фахівців.

Література

1. Соціальні проблеми працевлаштування молоді / Балакірева О.М., Яременко О.О., Валькована О.В., Онікієнко О.О. — К.: Державний ін-т проблем сім'ї та молоді, 2004. — 132 с.
2. Дискримінація українських студентів у системі вищої освіти [Електронний ресурс]. — <http://myreferatik.in.ua/forum/35-476-1>
3. Офіційний веб-сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. — <http://ukrstat.org/uk>

Трифан Олександра, 263м-17-1

Сьогодні процес навчання досягнув тієї критичної точки, за якої виникає необхідність в удосконаленні навчально-методичного забезпечення, запровадженні в навчальний процес нових технологій, які здатні розвивати творчі здібності, самостійність та оптимізувати процес засвоєння знань.

Складовою підготовки фахівців є якісне навчально-методичне забезпечення, що є досить гострою проблемою сучасної вищої школи. Це питання досліджувала професор С.Г. Антонова. Вона зауважує, що ВНЗ до цього часу випускають видання, які відповідають характеристикам минулої системи, що давно потребує реформування.

Особливо гостро проблема постає для кафедр, які готують фахівців за новими спеціальностями. Навчальної літератури не просто бракує, її взагалі не існує. В лекціях та практиках нових дисциплін деякі питання дублюються, це свідчить про неузгодженість матеріалу. Все залежить від вміння організувати роботу, та створити її план. Відзначимо, що створення посібників вимагає кропіткої роботи, фахівець повинен доступно викласти матеріал, не загромаджуючи його другорядною інформацією. А для нових дисциплін лекції створюються по мірі їх проведення. Щодо практичних занять не вистачає матеріально-технічної бази. А саме приладів для наглядного проведення експериментів, виконання практичних завдань.

На сьогодні зростає роль засобів дистанційного навчання, що засновані на принципах самостійного навчання та поновлення знань.

На думку Н.І. Подгребельної, «основним принципом дистанційного навчання є принцип свідомості та активності, в основі якого лежить самостійна робота студентів». Єдина інформаційна комп'ютерна мережа дає можливість розширити можливості спілкування між викладачем і студентами. Постає чергова проблема. Існує чимало дисциплін, які не адаптовані до роботи на дистанційній платформі. Особливо тих, які мають практичне значення та спрямовані на ретельніше вивчення та опрацювання різних моментів. Виникають труднощі у зв'язку з недостатньою комп'ютерною грамотністю викладачів і студентів, відсутність досвіду дистанційного навчання, малою кількістю електронних ресурсів.

Зазначимо переваги дистанційного навчання: можливість вибору зручного графіка навчання, здатність студентів із обмеженими функціями здоров'я до навчання, в разі потреби навчання може збігатися з професійною діяльністю, студент стає активним учасником навчального процесу, можливість у спокійній обстановці пропрацювати навчальний матеріал.

Дослідивши питання методичного забезпечення, виникають побажання, а саме:

- забезпечити практичні заняття матеріально-технічними засобами, зокрема для нових дисциплін;
- забезпечити доступ до мережі WI-FI у всіх корпусах університету;
- залучити студентів до редагування курсів на дистанційній платформі;
- забезпечити кожного викладача власним ПК, для можливості регулярного спілкування викладач-студент;
- удосконалити методи об'єктивного, ґрунтового контролю знань студентів;
- повного електронного забезпечення дисциплін.

Досвід дистанційної освіти свідчить, що на сьогоднішній день лише поєднання прямого спілкування з дистанційними формами навчання, а також наявність у студента індивідуальної мотивації здатні забезпечити якісний результат навчання. Можливості дистанційної освіти безмежні, мають суттєвий вплив і стимулюють студентів до навчання.

Література

1. Методичні рекомендації до створення навчально-методичного комплексу з дисципліни / Уклад.: В.В. Молодиченко, А.М. Солоненко, О.С. Максимов, І.А. Мальцева, В.А. Ляпунова. – МДПУ імені Богдана Хмельницького, 2011.- 25 с.
2. Система дистанційного навчання та використання інформаційних технологій : монографія / В. П. Степанов, І. О. Борозенець, В. П. Бурдаєв та ін. ; за заг. ред. канд. техн. наук, проф. Степанова В.П. – Х. : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2015. – 232 с.
3. Дистанційне навчання як сучасна освітня технологія : збірник тез доповідей на Всеукраїнському науково-методичному семінарі з елементами вебінару (м. Харків, 25 лютого 2016 р.) / Харківський торговельно-економічний інститут КНТЕУ. – Харків : РВВ ХТЕІ КНТЕУ, 2016 – 76 с.

Найважливішою засадою майбутнього України є якісна вища освіта, оскільки на даному етапі розвитку суспільства велике значення мають країни, що здатні вироблювати високоякісну та складну продукцію. Однак, згідно із повідомленням міністру освіти України Лілії Гриневич, велика кількість українських студентів навчаються в іноземних вузах. Так у 2017 році близько 60 тисяч українців навчаються у польських вузах [1]. Це є проблемою, що потребує негайного вирішення.

У 2004 році Міністерство науки та освіти України затвердило програму дій щодо реалізації положень Болонської декларації в системі вищої освіти і науки України [2]. Метою цієї програми є реформування освіти та її приведення до загальноєвропейських норм, підвищення мотивації студентів до навчання та ін. Однак, не усі засади цієї програми було виконано [3]. 41% студентів вважає, що рівень освіти є досить посереднім [4]. Та не можна сказати, що коренем проблеми є недостатнє фінансування або мала кількість вузів. Відсоток видаток на освіту відносно ВВП в Україні знаходяться на рівні багатьох нових членів ЄС, а кількість вузів більше, ніж у Великобританії та Швеції разом [5].

На мою думку, є декілька ключових проблем, що не дають українським ВНЗ займати високе положення у всесвітніх рейтингах.

По-перше, це недостатній темп європеїзації освіти. Якщо поглянути на структуру освіти в ЄС, то значно більшу увагу приділяють практичному використанню отриманих навичок, більш того, кожен ВНЗ надає доступ онлайн англійською мовою, до кожного курсу можна залишити коментар з описом проблем або пропозиціями нових актуальних тем для розгляду. Європейські онлайн курси проходять мільйони, а це означає, що викладачі можуть значно краще зрозуміти, що саме потрібне студентам та всесвітньовідомим компаніям. Вища освіта не повинна бути відокремленою від майбутньої роботи. Бажано, щоб студент, що закінчив бакалаврат або магістратуру, мав можливість вийти на роботу наступного дня після захисту дипломної роботи. Але на сьогодні, наприклад, в сфері інформатики студентам приходиться майже перенавчатися з початку, щоб отримати високооплачувану роботу. В Україні є першокласні викладачі, що можуть наповнити онлайн платформи для масового навчання такі, як Coursera, контентом, що буде вшановувано по всьому світу. Та не можна не відмітити позитивні зрушення у даному напрямку. У Національному гірничому університеті та багатьох інших ВНЗ України було відкрито платформу для дистанційного навчання. Але не всі ВНЗ мають такі платформи та, на жаль, вони є відкритими лише для студентів цих ВНЗ та не доступні англійською мовою, що значно обмежує цільову аудиторію.

По-друге, це мала кількість інновацій. Майже усі видатні відкриття належать американським або європейським ВНЗ. Та в нашій країні є велика кількість аспірантів та молодих вчених, що займаються наукою. Необхідно поширити співробітництво та обмін досвідом з іноземними університетами, розвинути програми двосторонніх обмінів, зробити усе можливе, щоб

європейські студенти залюбки приїжджали до нас навчатися. Це дозволить, використовуючи всесвітні нароби, розвивати українську науку. Тут також слід відмітити позитивні зміни після державних реформ освіти нещодавніх років та останніх домовленостей з вузами інших країн саме Національного гірничого університету. Це і поява обмінів студентів з університетами Германії за програмою Erasmus – мої товариші були у захваті від семестрового навчання в університеті Koblenz-Landau, й співробітництво та телекомунікація з Віргінським інтернаціональним університетом у Сполучених Штатах Америки.

Слід зауважити, що незважаючи на описані вище проблеми освіти, держава та Національний гірничий університет зокрема роблять усе можливе для покращення якості української освіти, для того, щоб кожен українець залишився у країні. Завдяки реформам освіти останніх років вдалося досягнути значних покращень в якості освіти, налагоджені основи кооперації з іноземними вузами, відкрито нові та покращено існуючі програми двостороннього обміну студентів, розпочато телеконференції для обміну досвідом. Таким чином, я вважаю, що розвиваючись такими темпами, українська освіта у найближчому майбутньому досягне європейського рівню та українські студенти залишатимуться в українських ВНЗ.

Література

1. У польських університетах навчається приблизно 60 тис. українців [Електронний ресурс] : сайт Гордон / розділ всесвітніх новин. –Текст. дані. – Режим доступу: <http://gordonua.com/ukr/news/worldnews/-v-polskih-universitetah-navchajetsja-blizko-60-tis-ukrajintsiv-grinevich-194080.html> (дата звернення: 24.03.2018). – Назва з екрана.
2. Про затвердження Програми дій щодо реалізації положень Болонської декларації в системі вищої освіти і науки України на 2004-2005 роки [Електронний ресурс] : сайт вища освіта / розділ законодавство. – Текст. дані. – Режим доступу: http://osvita.ua/legislation/Vishya_osvita/3127/ (дата звернення: 24.03.2018). – Назва з екрана.
3. Денисенко М.П. Вища освіта в Україні: проблеми та перспективи / М.П. Денисенко, С.И. Бреус // Вчені записки Університету «КРОК» / Вищий навчальний заклад «Університет економіки та права «КРОК». – Д., 2013. – Випуск 33. – С 17–24.
4. Студенти критично оцінюють рівень освіти в Україні [Електронний ресурс] : сайт Вища освіта / розділ новини вищої освіти. – Текст. дані. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/news/17104/> (дата звернення: 24.03.2018). – Назва з екрана.
5. Освіта по-українськи: 129 мільярдів — марнотратство чи інвестиція? [Електронний ресурс]: сайт Економічна правда / розділ публікації. – Текст. дані. – Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/publications/2017/02/15/620955> (дата звернення: 24.03.2018). – Назва з екрана.

Хоролець Богдан, 141м-17-1

Якщо розглядати проблему якості навчально-методичного забезпечення освітнього процесу, то, на мою думку, необхідно розглядати з самого початку навчання, а саме з 2013 року. Перші два курси були адаптивними до нової ступені навчання після СЗШ. Система загального оцінювання успішності і не менш важливого отримання стипендії на той час мене загалом задовільняла.

Система з екзаменами, диференційними заліками і заліками була інтуїтивно зрозумілою і давала можливість зосередити увагу на більш важливих предметах. На відміну від сучасного рейтингового оцінювання з поточним контролем, коли кожен бал має велике значення і навіть один не досить високий бал може опустити на дно рейтингу.

Також досить незрозумілим для мене є момент з навчанням на кафедрі військової підготовки. На ЕТФ це відносилось до альтернативного вибору предметів для навчання, оцінка впливала на рейтинг і вихід на стипендію, тоді як на іншому факультеті навчання на кафедрі не впливало на рейтинг і не заміняло собою інші предмети. І чому платне навчання на військовій кафедрі впливає на стипендію для мене залишається загадкою.

Оцінювання самих предметів досить суб'єктивне і в багатьох залежить від викладача. Оскільки значну кількість предметів за спеціальністю ведуть одні і ті ж викладачі, то велике значення має перше враження. Але в загалом оцінювання більш чим задовільне. Якщо раніше виставляння оцінок "автоматом" було не таким частим явищем, то зараз в основному оцінка виставляється за результатами поточного контролю і сам екзамен є чистою формальністю або способом для підняття оцінки чи заліку з предмету для тих, хто не з'являвся впродовж курсу.

Забезпечення літературою і методичними рекомендаціями є більш ніж задовільним. Для кожного предмету видається список літератури, але деякі книги за спеціальністю з часом втрачають актуальність, хоча і дають фундаментальні основи. Для деяких курсових робіт не було цілісної методичної рекомендації, хоча це скоріше було тимчасовим явищем, пов'язаним з розробленням самої методички. Також курсовий проект - це форма навчальної роботи, яка використовується на заключному етапі вивчення дисципліни [1], але в багатьох випадках курсова робота видається з початком дисципліни, що негативно позначається на засвоєнні матеріалу.

Так як одними із основних завдань закладу вищої освіти є створення умов для реалізації учасниками освітнього процесу освітньої, наукової, інноваційної діяльності та вивченні попиту на окремі спеціальності на ринку праці і сприянню працевлаштування випускників [2], то важливою проблемою є використання на лабораторних і практичних роботах застарілого ПО або самих методів для виконання поставленої задачі. Це призводить до того, що при закінченні бакалаврату для влаштування на роботу доводиться адаптуватися до нових тенденцій або взагалі вивчати нове програмне забезпечення.

На мою думку, необхідно більше розвивати напрямок дистанційної освіти, хоча деякі викладачі скептично відносяться до цього. ДО являється комфортним середовищем як для отримання матеріалів для предметів, так і оголошень, що дозволяє зменшити кількість "походів" до викладача та деканату. В самому способі подання матеріалу відходити від практики "диктантів", а переходити до дискусійного методу з використанням технічних засобів навчання. Більше приділяти уваги сучасному ринку праці та розвитку нових тенденцій у світі.

Література

1. Азюковський О. О. Положення про оцінювання результатів навчання здобувачів вищої освіти : навч. посіб. / О. О. Азюковський, Ю. О. Заболотна, М. М. Одновол. — Д. : НГУ, 2017. — 30 с.
2. Про вищу освіту : Закон України за станом на 5 вересня 2017 р. / Верховна Рада України. — К. : Парлам. вид-во, 2017. — 109 с.

Черевко Гліб, 011м-17-2

Головним завданням освіти є підготовка кваліфікованих спеціалістів з високим рівнем фахових знань, вмінь та навичок, здатних навчатися протягом всієї професійної діяльності.

Разом з тим, науковці виділяють ряд суперечностей між визначенням критеріїв якості підготовки фахівців на основі сучасних теорій і концепцій якості освіти та оцінкою реального і прогностичного попиту на кваліфіковані кадри в контексті регіонального, суспільного, європейського ринків праці; постійно зростаючими вимогами до якості підготовки кваліфікованих фахівців в системі професійної освіти та фактичним якісним кадровим, науково-методичним і матеріально-технічним її забезпеченням.

Подолання цих протиріч зумовлює необхідність формування системи науково-методичного забезпечення навчального процесу з урахуванням профілю навчального закладу та цілей його функціонування. Вхідження України в світовий освітнянський простір актуалізує проблему оновлення змісту освіти та науково-методичного забезпечення підготовки майбутніх фахівців.

Проблеми науково-методичного забезпечення навчального процесу досліджували Я.Я. Болюбаш, А.В. Кушпіль, І.П. Лащик, Л.В. Нестерова, М.В. Ремез, В.В. Різник, М.Ф. Степко, Г.О. Шемелюк та ін. [4, с.193]

Змістове навантаження науково-методичного забезпечення навчального процесу у ВЗО має відтворювати логіку формування готовності майбутніх викладачів до професійно-педагогічної діяльності і разом із іншими компонентами педагогічного процесу утворювати науково-теоретичну й концептуальну єдність професійної підготовки викладача ВЗО.

Проте нинішні вимоги до науково-методичного забезпечення навчального процесу у ВЗО не позбавлені суперечностей, основні з яких сконцентровано у полі професійної діяльності викладачів:

Теоретичні напрями удосконалення навчального процесу підготовки фахівців передбачають наповнення стандартних форм занять цікавими фактами.

Практичні напрями передбачають реалізацію теоретичних знань на практичній діяльності підприємств, реальних управлінських ситуаціях тощо.

До методів теоретичного плану віднесемо такі:

- застосування мультимедійних проекторів для проведення лекційних занять, що сприятиме більшій наочності викладеного матеріалу (особливо доцільно використовувати для пояснень певних структур, класифікацій тощо);
- використання в навчальному процесі сучасних інформаційних технологій, що обумовлено активним зростанням ролі інформатизації;
- наповнення навчального матеріалу цікавими та актуальними для студентів фактами у контексті досліджуваної теми;
- підготовка студентами доповідей на цікаві та обрані ними теми;
- проведення пар у формі ділових ігор;
- заохочення студентів до обговорень, дискусії, проведення дебатів, що сприятиме вмінню працювати в команді та розвитку комунікативних вмінь;
- розробка та впровадження ефективної системи стимулювання роботи студентів.

– з одного боку, науково-методичне забезпечення навчального процесу у ВЗО покликане сформувати у студентів компетентності, що уможливають виконання функціональних обов'язків найоптимальнішим способом на основі науково обґрунтованих рішень, що передбачає максимальну спрямованість на індивідуальну траєкторію навчання через врахування специфіки майбутньої професійної діяльності та професіоналізації, а з іншого — його побудова за вимогами кредитно-модульного навчання, що гранично його стандартизують;

– та також логічне структурування викладачем навчального матеріалу через послідовне подання змісту навчання, завдань для самоперевірки, питань для поглибленого контролю, що уможливорює, на його погляд, досягнення студентом вагомих результатів як на проміжних етапах опанування навчальної дисципліни, так і на підсумковому на засадах включення його у лінійний, упорядкований, ритмічний процес навчання, а з іншого — неможливість викладача повною мірою забезпечити системність й послідовність самостійної роботи студента, оскільки часто її формат набирає вигляду спорадичності, епізодичності, невпорядкованості, а то й хаотичності.

Щодо тестів поточного та підсумкового контролю наша думка є такою: для самоперевірки знань студентам необхідно пропонувати неподібні тестові завдання для запобігання звикання до знайомого формату. Так, тести можуть містити від однієї до кількох правильних відповідей або жодної правильної; можуть передбачати вибір правильної дефініції або доповнення наведеного визначення кількома словами із запропонованого переліку.

Для забезпечення дієвості науково-методичного забезпечення професійної підготовки потрібно реалізовувати системний підхід, який дозволить глибоко вивчити організацію фахової підготовки, проаналізувати її з позицій наукової організації праці; дослідити взаємозв'язки між компонентами системи навчально-виховної роботи на основі комплексу сучасних наукових методів; удосконалювати навчально-трудова діяльність студентів і педагогічну працю викладачів; проектувати і створювати принципово нову організацію навчального процесу.

З метою якісного проведення навчально-практичних занять потрібно :

– комп'ютерні класи, де кожен студент матиме змогу опрацювати комп'ютерні програми з фундаментальних і професійно-орієнтованих дисциплін у відповідності до вимог навчальних планів відповідних спеціальностей та згідно із освітньо-професійними програмами. Та також всі комп'ютери повинні бути з'єднані локальною мережею і підключені до мережі Інтернет.

– інгвокласи для вивчення іноземних мов;

– дисципліни нормативної та вибіркової частини освітньо-професійної програми підготовки молодших спеціалістів достатньо забезпечені підручниками та навчальними посібниками;

– університет повинен мати лабораторії, навчально-виробничі майстерні, які повністю забезпечені технічними засобами і необхідним обладнанням. Усі лабораторії і кабінети повинні відповідати вимогам державних стандартів, Законам України «Про охорону праці», «Про охорону здоров'я», «Про пожежну безпеку».

Література

1. Дмитренко Т. А. Новые образовательные технологии в высшей педагогической школе / Т. А. Дмитренко // Высшее образование сегодня. — 2003. — № 8. — С. 26—30.

2. Комліченко О.О. Науково-методичне забезпечення підготовки молодших спеціалістів в контексті потреб економіки та суспільства //Інформаційні технології в освіті, науці та виробництві - 2013, вип. 3(4)

3. Різник, В.В. Теоретичні основи науково-методичного забезпечення професійної підготовки студентів економічних спеціальностей в умовах входження України у світовий освітній простір [Електронний ресурс] / http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Gvpkhdpi/2008_16/193-195.pdf

Черненко Олексій, 141м-17-1

Виходячи зі спогадів та вражень отриманих в ході процесу навчання в університеті за 4 роки бакалаврату найбільший відгук в спогадах про процес проведення лекцій викладачами залишив підхід ,коли всю лекцію викладач диктує інформацію,а студенти бездумно ,намагаючись не збитися з темпу викладача конспектують матеріал. Адже,на мою думку спілкування – один з невід'ємних компонентів педагогічної діяльності. Та й якщо все ж таки справа доходила до спілкування викладача зі студентами,то більшість викладачів не могла знайти спільну мову зі студентами,або взагалі ще більше поглиблювала й так не дуже хороші відносини зі студентами.

Можна виділити три головні причини низької культури спілкування викладачів. По-перше, більшість викладачів не надає особливого значення ролі спілкування в навчально-виховному процесі, тому не приділяє належної уваги організації спілкування. По-друге, багато викладачів діють у складних педагогічних ситуаціях силовими методами, не використовуючи психологічних і педагогічних знань про людину, з огляду на вікові та індивідуальні

особливості студента. По-третє, немало викладачів мають низьку загальну культуру, але не працюють над її підвищенням. Причиною цього є значне навантаження, недостатня матеріальна база освітнього закладу.

На мою думку для успішної взаємодії зі студентами педагогові варто адекватно оцінювати свою особистість. Особливої уваги вимагає вміння управляти емоційним станом. Завжди потрібно розуміти, що саме привноситься до конфліктної ситуації самим педагогом. Педагогічно доцільні відносини ґрунтуються на взаємоповазі педагога та студента. Й саме до цього повинні намагатися приводити свої лекції викладачі, тоді й студентам буде цікаво приходити на заняття, й відносини між студентами та викладачами будуть позитивні та добрі.

Дякую за увагу.

Література

1. Методика викладання у вищій школі : навчальний посібник / О. В. Малихін, І. Г. Павленко, О. О. Лаврентьева, Г. І. Матукова. – Сімферополь : Дайфі, 2011. – 270 с.
2. Рекомендації до створення комплексу навчально-методичного забезпечення дисциплін : метод. посіб. для наук.-пед. прац. / В.О. Салов, Т.О. Письменкова ; Нац. гірн. ун-т, наук. метод. центр. – Д. : НГУ, 2017. – 48 с.

Чернобай Марина, 124м-17-1

Дистанційна форма передбачає індивідуальний план для кожного студента. Цей план повинен бути гнучким в своїй основі. Основою дистанційного навчання є самостійна робота. Залежно від свої здібностей студент сам може обирати темп роботи. Є теми, які студент може вивчити швидко, а є такі, які потребують більше часу. Дистанційна форма навчання передбачає можливість у разі необхідності зв'язатися з викладачем в on-line режимі. За традиційною же формою навчання студенти залежать від навчального плану та розкладу, загального для всіх. До традиційного навчання належать лекції, семінари, лабораторні роботи, самостійна робота студентів, курсові і дипломні роботи.

Вимогою часу сучасної вищої школи є переорієнтація на більш самостійну роботу. В опрацюванні різних видів робіт традиційного навчання допомагає використання елементів дистанційного навчання. При цьому можуть враховуватися різні здібності студентів при інтенсивному самостійному опрацюванні навчального матеріалу. Здібним студентам може бути запропоновано індивідуальне вивчення матеріалу на відповідних освітніх цифрових ресурсах. Цифрові ресурси можуть допомогти достроково вивчити матеріал, поглибити свої знання. Для постійної підтримки інтересу до навчання необхідно формувати завдання різної складності, надавати студентам можливість обирати ресурси для вивчення той чи іншої проблеми. Завдяки цьому, викладачі вже не є єдиним джерелом знань, а є посередниками в навчальному процесі, які у разі необхідності надають індивідуальні консультації у вирішенні проблемних завдань. При використанні елементів

дистанційного навчання і студенти і викладачі стають рівноправними учасниками навчального процесу, під час якого відбувається постійний зворотній зв'язок. Безумовно при сучасному традиційному навчанні велику роль відіграє on-line спілкування між викладачем і студентами. При великому обсягу матеріалу цей засіб допомагає організувати індивідуальне навчання студентів. Це може бути ознайомлення з матеріалом лекцій, мультимедійними презентаціями, опрацювання навчальних тестів в комп'ютерному варіанті, робота над науковими проектами. Використовуючи елементи дистанційного навчання студент, спираючись на якісні цифрові ресурси може досягти значних результатів залежно від своєї прагнень і здібностей, знаходити свої індивідуальні інструменти для виконання поставлених завдань. Необмежений освітній цифровий простір та використання засобів дистанційного навчання надають широкі можливості для формування професійних навичок у студентів. Поєднання традиційного і дистанційного навчання в умовах сучасної вищої освіти дозволяє досягти ефективних результатів в навчальному процесі вищої школи. Безумовно, це потребує від кожного учасника навчального процесу вміння користуватися відповідними цифровими ресурсами, володіти комп'ютерними програмами, накопичувати необхідний матеріал на електронних носіях, розміщувати його на спеціальних інтернет-ресурсах і сайтах, мати необхідне технічне обладнання. Нажаль, на сьогоднішній день далеко не всі українські ДВНЗ мають достатню матеріальну базу для забезпечення якісного дистанційного навчання. Канали зв'язку з викладачами не завжди швидкі. Методичні матеріали не завжди підходять для самостійного вивчення, тому що були розроблені як додатковий до лекційного матеріал і потребують переробки. Досить рідко є можливість в системі дистанційної освіти продивитися відеозапис лекції викладача. Дистанційна освіта в Україні на даний момент тільки розвивається і їй є куди покращуватися, над чим працювати викладачам та спеціалістам з технічного забезпечення роботи ресурсів дистанційної освіти.

Отже, поєднання елементів традиційного та дистанційного навчання у вищій школі сприяє формуванню творчого підходу до навчання, поглибленню дослідницької роботи, допомагає студентам самостійно здобувати знання та навички, вивчати нові інформаційні технології, які дозволяють поєднувати теорію з практикою, розробляти нові інтерактивні засоби для обміну інформацією всіма учасниками навчального процесу, креативно мислити в своїй професійній діяльності, щоб бути конкурентноспроможними спеціалістами та затребуваними на ринку праці.

Література

1. М.П. Денисенко, С.В. Бреус «Вища освіта в Україні: «Проблеми та перспективи». Вчені записки університету «Крок».- 2013.-Випуск 33.
2. Н. Атаманчук «Запровадження педагогічних інновацій у вищій школі». Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 2016, №5 (59)

3. О.М. Олексєєв «Застосування дистанційних технологій навчання на денному відділенні технічного ВНЗ». Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 2013, №6 (32)

Черних Роман, 141м-17-4

Починаючи навчання на третьому курсі я розпочав сумніватися у своїх розумових здібностях, адже деякі викладачі, даючи на самостійний розбір теми з методичних матеріалів вказували на те, що тема легка, у методичних матеріалах є усе, що потрібно, а я читав і мені здавалося, що то написано викладачем для викладача і мені тут немає чого дивитись.

Але мій невеликий досвід викладання фізики у середніх класах та музики дорослим, дав мені зрозуміти, що частіше учень не може чогось зрозуміти не через те, що йому бракує інформації, або в нього недостатньо інтелекту, а через те, що вчитель, тобто я, не зміг знайти необхідну форму до тих знань.

Я протягом декількох років аналізував процеси роботи пам'яті і зробив багато висновків, котрими я давно вже хотів поділитись.

Для того, щоб нова інформація зайняла своє міцне місце у відділі пам'яті їй необхідно закріпитись з вже наявними фактами або відчуттями. Їй необхідна конкретна форма. Наприклад, якщо я згадую слово «дерево», то я бачу стовбур, листя, коріння, відчуваю його запах, та в цілому вже маю певний архетип цього слова, маю в пам'яті первинну думкоформу.

І для того, щоб зрозуміти якісь терміни з фізики мені потрібна якась форма, у якій цей термін або процес буде приймати активну участь. Найвиразніший приклад цього – це планетарна модель атома. Насправді атом так не виглядає і ніхто не може знати як він виглядає, але ця форма дуже зручна для запам'ятовування та пояснення деяких принципів функціонування. Так само і з водою та електричним струмом. Це цілковито різні фізичні процеси, але їх можна порівнювати для того, щоб візуалізувати та пояснити деякі складні фізичні процеси електроніки.

Оскільки за навчальною програмою ми повинні 70 % матеріалу засвоювати самостійно, то якість методичних матеріалів грає неабияку роль, важливість котрої важко переоцінити.

А тепер перейдемо безпосередньо до самих методичних матеріалів.

Більшість з методичних матеріалів написано правильно, з точки зору науки, але дуже важко з точки зору двадцятирічного хлопця, або дівчини, котрий буде їх читати. Інформація коректна, стерильна, вченою мовою, наче лист від науковця до науковця. Але мені здається, що деколи краще піти навіть у напівправду для того, щоб щось пояснити, а потім додати, що це не зовсім так. Тобто зробити акцент на зрозумілості, а не на коректності.

І найголовніше. Ніхто не може запам'ятати складні багаторівневі процеси, що відбуваються у електродвигуні або керованому випрямлячі у формі послідовного тексту. Текст лише допомагає створити в уяві модель, котра працює, на котру можна подивитись з різних сторін і здогадатись як вона

працює при тих, чи інших параметрах. Але ж сучасні технології дозволяють нам це зробити на комп'ютері!

Можна пояснювати закон Ома на прикладі трубки з водою. Струм – це вода, напруження – це тиск води, а опір – це товщина шланга. І також це не важко реалізувати візуально.

Важкі схеми можна моделювати у простих Flash-додатках, в котрих можна вручну змінювати необхідні параметри, такі як, наприклад, напруга, опір, кількість ввімкнених ключів, а кольором і анімацією будуть вказані напрям струму, активні елементи, на графіках поряд з елементами буде відображатись реальний стан цих елементів, наприклад, те, як заряджається ємність, і можна буде покроково цю анімацію проглянути. Таким чином, 15 хвилин проведені з такою схемою, пояснять значно більше, та яскравіше, аніж викладач за відведений час заняття. І це не тому що викладачі такі. Я особисто повністю задоволений викладачами, але є просто така інформація, котра візуально краще засвоюється, аніж аудіально.

І я часто знаходив помилки у методичних матеріалах та книгах, але лише декілька разів мені за це подякували. Але я нікого не звинувачую. Просто складати методичні матеріали – це важка і невдячна праця. І я не маю права нікого звинувачувати в браку здорової мотивації. Отож моя остання пропозиція – це система заохочування для тих, хто хоче допомогти з корекцією методичних матеріалів. Як студентам, так і викладачам. Наприклад, студенту, який знайде більше за 10 помилок у тексті методичного забезпечення повинна бути поставлена добра оцінка у поточний контроль. Також повинен бути сформований комітет, в котрий можна буде звернутися зі своїми ідеями з приводу формування методичного матеріалу, або освітнього відео і котрий повинен фінансово заохотити тих, хто буде ці проекти реалізовувати в залежності від складності і необхідності цих проектів. А необхідність є, адже рівень освіченості падає. І можна скільки завгодно виправдовуватись тим, що такі часи пішли, або таке покоління просто, але проблему треба вирішувати. Новими способами. Новими підходами. Новими технологіями.

Підсумовуючи вищесказане:

1. Краще викладати зрозуміло, аніж точно. Точність прийде з часом.
2. Покрокова анімація, з можливістю змінювати параметри.
3. Необхідна мотивація для створювання нових способів донести складну інформацію.

Чесноков Фелікс, 124м-17-1

Проблема якості вищої освіти в Україні є одною з головних проблем в нашій державі, бо молодь – рушій прогресу. По-перше, розберемося, що означає вища освіта. У законі України «Про вищу освіту» зазначається, що вища освіта це - сукупність систематизованих знань, умінь і практичних

навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей, інших компетентностей, здобутих у вищому навчальному закладі (науковій установі) у відповідній галузі знань за певною кваліфікацією на рівнях вищої освіти, що за складністю є вищими, ніж рівень повної загальної середньої освіти.

Під якістю вищої освіти розуміється рівень отриманих особою знань, умінь і професійних навичок у відповідності з запланованими цілями вищого навчального закладу, а результатом діагностики якості освіти є якісна і кількісна оцінка досягнутого рівня відповідних освітньо-професійних характеристик фахівця.

На мою думку, якість вищої освіти погіршилась, у зв'язку з використанням застарілих матеріалів, обладнання та методів навчання. Якщо перевірити методичне забезпечення та літературу з будь-якої дисциплін, то наявність літератури старшої за 10 років буде складати більш ніж половину усієї літератури, що неприпустимо у технологіях, які стрімко розвиваються, наприклад, кібербезпека, розробка штучного інтелекту тощо.

Також важливим питанням є попит на ринку праці. Більшість університетів, в яких більшість напрямків готує спеціалістів не актуальних до потреб нашого часу. Наприклад у сфері ІТ: зараз студенти навчаються по книгах зразків 1980 років, коли комп'ютери займали цілі кімнати і програмування було на перфокартах. Розуміючи це, студенти приділяють уваги навчанню в університеті менше і самонавчаються, читають новітні книги, використовують новітні підходи розв'язання задач і це допомагає їм конкурувати на ринку праці. До цих наслідків призвело не тільки використання старої літератури, а ще й незацікавленість викладачів, яка в більшості випадків залежить від рівня комфорту праці. До комфорту праці можна віднести багато факторів: починаючи з рівня заробітної плати, наявності лабораторій та закінчуючи технічними умовами (ремонт, обігрів у зимовий час тощо). Також слід відмітити, що деякі напрямки можуть втратити свою актуальність, так як на ринку праці посади з відповідною кваліфікацією перестають бути актуальними. Така тенденція обумовлена розвитком науки і техніки. Отже, студент, викладач, кафедра, напрям та університет повинні разом та кожного дня розвиватись і досягати нових висот.

Згадуючи слова Джима Рона: «З дипломом можна заробити на життя, а самоосвіта зробить вам достаток» можна сказати, що у наш час більшість студентів дотримується цього принципу і відвідує університет для «корочки», щоб при складних життєвих умовах можна було скористатися знаннями, набутими у вищому навчальному закладі і заробити на хліб.

В процесі навчання студенти розуміють, що тільки завдяки самоосвіті можна домогтися успіхів у досліджуваній сфері, або усвідомлюють, що зробили неправильний вибір і реалізують себе в іншому напрямку, тут і починається незацікавленість в навчанні. Університет не може дати студенту те, що захоче отримати роботодавець і деяким роботодавцям легше запросити на роботу і навчити працювати студента, це дуже популярно в ІТ сфері, тому багато

студентів починаючи з 4 курсу працюють, але є роботодавці, що шукають кандидата з практичним досвідом роботи, інакше навіщо витратити свій час на його навчання.

На фоні таких недоліків в сфері освіти у студентів згасає бажання отримувати знання в університетах України і як наслідок у викладачів також згасає бажання викладати матеріал по-новому, більш якісно, тому студенти віддають перевагу самонавчанню або стають учасниками програм з обміну в закордонних ВНЗ. Через еміграцію студентів ситуація в сфері вищої освіти посилюється, і проблема якості не вирішується, а тільки погіршується.

Підводячи підсумок, хочеться зазначити, що у процесі освіти повинні бути зацікавлені: студенти, викладачі, роботодавці та держава. Щоб підвищити якість освіти, для початку необхідно позбутися застарілих джерел та покращити умови навчання. Наступним необхідним кроком є надання новітніх знань та практичного їх застосування.

Література

1. Закон України про вищу освіту <http://vnz.org.ua/zakonodavstvo/111-zakon-ukrayiny-pro-vyschu-osvitu>
2. <https://rian.com.ua/analytics/20180129/1031751735/Ukraine-vuz-obrazovanie-problema.html>
3. <https://golos.ua/i/560097>

Швед Кирило, 141м-17-3

Зараз існує багато вищих навчальних закладів та спеціальностей в них. Я вибрав місцем для здобуття вищої освіти «Національний Гірничий Університет» і спеціальність «Відновлювані джерела електроенергії». Я вибрав цей Університет, тому що знаю, що тут я отримаю гідну освіту. Тому що тут для мене є багато можливостей для самореалізації і саморозвитку. Але є деякі труднощі з якими я часто стикаюся. У виконанні лабораторних та практичних занять є велика нестача обладнання (застаріло фізично та морально), нестача лаборантів, фінансування лабораторій, посібники методики для виконання робіт вже фізично застаріли, немає будь-яких норм гостів оформлення лабораторних робіт. Через ці проблеми я не можу повністю освоїти матеріал які дають викладачі. Тобто якщо семінарські заняття проводяться в повній мірі, то практика не дається освоїти в повному обсязі.

Також при навчанні я зіткнувся з проблемою умов життя у гуртожитку. Ця трудність стосується в основному студентів з інших городів. Умови практично відсутні. На кожному поверсі є кухня - це два раковини дивного кольору і плити, на яких працюють лише дві газовані колодки. Духовики не працюють взагалі, тому що в них обжилися шусті таргани. Гаряча вода є тільки взимку і то до верхніх поверхів вона не вичавлює.

Більше важливих проблем не було мною відмічено.

Для вирішення проблем наведених мною вище я пропоную: підняти фінансування лабораторій шляхом залучення інвесторів з сторонніх компаній організацій, де студенти потім могли б проходити практику або почати кар'єру, також найняти персонал на повну ставку або неповну для обслуговування цих лабораторій. Також зробити ремонт у гуртожитках, щоб студенті змогли жити і вчитися у гідних умовах. На мою думку це посприє підвищенню успішності студентів.

Шевченко Ігор, 141м-17-3

Однією з умов ефективної реалізації процесу навчання у вузі є вміле використання всіляких видів навчальних видань. Під навчальними виданнями мається на увазі «видання, що містить систематизовані відомості наукового або прикладного характеру, викладені у формі, зручній для вивчення і викладання, і розраховане на учнів певного віку і ступеню навчання». [1]

Бібліотека та викладачі у вузах намагаються по можливості максимально забезпечувати науковою літературою студентів різних спеціальностей. Особливо корисними для виконання лабораторних, самостійних, дипломних та курсових робіт являються методичні посібники (методички), так як це невеликий довідник, підказка чи навіть конспект, який найчастіше зачіпає лише одну тему, але зате в подробицях.

Для виконання більшості робіт методичок що є в наявності бібліотеки університету достатньо, але є деякі проблеми пов'язані з:

- відсутність або мала кількість методичних посібників для нових спеціальностей;

- застарілість методичок, що були надруковані під час дійсності старих норм;

- знос старих методичок;

- мала кількість методичних посібників у електронній бібліотеці;

- недостатня кількість екземплярів посібників на всіх студентів, а тому доводиться просити у сусіда по парті, або копіювати на ксероксі за свій рахунок;

- методички можуть мати суб'єктивну думку на ту чи іншу тему через те, що вони іноді створюються під редакцією одного з педагогів кафедри, а тому й можуть мати деякі помилки, які потім будуть відображатися у роботі студентів.

Таким чином методичні посібники є корисними для процесу навчання і необхідно лише вирішити кілька проблем. Однією з головних рішень, на мою думку, є необхідність більше приділяти увагу електронній бібліотеці, так як це вирішує одночасно багато проблем. Кожен студент буде в змозі завантажити методичку на ПК або смартфон у будь який час, а тому проблема з кількістю екземплярів та фізичним зносом печатних видань вирішується. Також не має необхідності повертати у бібліотеку та хвилюватися через втрату методички. До того ж це полегшить дистанційне навчання.

Ну а також зрозуміло що методичні посібники необхідно оновлювати у відповідності до нових норм та правил і більше забезпечувати методичками студентів нових спеціальностей.

Література

1. ДСТУ 3017:2015 Інформація і документація. Видання. Основні види. Терміни та визначення понять

Шумейко Денис, 141м-17-1

Навчально-методичне забезпечення є найважливішою умовою ефективності навчального процесу. Методичне забезпечення навчального процесу охоплює навчально-методичну документацію за спеціальністю (напрямом підготовки), навчально-методичну документацію з дисциплін, підручники, навчальні посібники, дидактичні та наочні матеріали, комп'ютерні навчальні програми тощо.

Відповідальність за науково-методичне забезпечення навчальної дисципліни покладена на викладача, якому доручено її викладання.

Однією із проблем освітнього процесу у вищій школі є забезпечення студентів навчальною літературою, методичними вказівками і рекомендаціями, необхідними для опанування навчальної дисципліни.

Стосовно вищесказаних слів та особистого досвіду, пройденого від дошкільного віку і до студентської свідомості, я усвідомив, що навчально-методичне забезпечення студентів бажає залишати кращого. Добра частина підручників, методичних рекомендацій дійсно навчили, показали, залишились у пам'яті, а інша – не хотілось би повертатись. Несистематизовані, не відповідають сучасності та й читати навіть тяжко, не то що усвідомлювати. Адже час не стоїть на місці. Якщо провести паралель з технологіями, то бачимо значний стрибок у майбутнє в порівнянні з тим, що мало людство на початку 2000-го року. А щодо джерел інформації (беремо технічну літературу), то студент, який навчається зараз, і студент, який навчався двадцять років тому, оперують майже одними і тими ж джерелами. В той час колі людству потрібні фахівці, які розуміються на технологіях. Буде сучасна база, фундамент для інженерної думки, будуть і нові ідеї.

Відомо, що для денної форми навчання повним вважається надання студентам навчальної та навчально-методичної літератури при наявності навчальних матеріалів (друкованих або електронних) із розрахунку один комплект на трьох осіб, котрі опановують цю навчальну дисципліну, для заочної форми навчання - один комплект навчально-методичних матеріалів із дисципліни на одного студента. Методична література зберігається в бібліотеці навчального закладу та/або на відповідних кафедрах.

Кожному студенту мають бути доступні для користування:

– підручники, навчальні та навчально-методичні посібники зі списку основної літератури з навчальної робочої програми дисципліни (добре, коли авторами є викладачі ВНЗ, яким доручено її викладання);

– курс лекцій;

– плани лекційних та семінарських, практичних, лабораторних занять;

– методичні рекомендації щодо підготовки до семінарських, практичних та лабораторних занять;

– вказівки до виконання усіх видів робіт, передбачених робочою навчальною програмою;

– перелік контрольних завдань, питань тощо.

Розроблені викладачами кафедри навчальні посібники та методичні матеріали для вивчення сучасних спецкурсів видаються з помітним запізненням або в електронній формі. Це звужує можливості їх дидактичного використання різними учасниками навчального процесу.

Незважаючи на значні переваги дистанційного навчання та вагомі результати роботи вищих навчальних закладів України у реалізації дистанційної форми навчання, поширення дистанційної форми навчання призупиняється через кілька необхідних для вирішення проблем, а саме:

– недостатньо досконала законодавча база України щодо широкого впровадження дистанційної форми навчання;

– недостатнє фінансування для забезпечення матеріальної бази вищих навчальних закладів для впровадження ДФН;

– низьке фінансування робіт з розробки і впровадження дистанційних технологій у вищих навчальних закладах;

– упередженість та консерватизм щодо дистанційної форми навчання як викладачів, так і керівного складу освітніх установ;

– недостатність державної підтримки процесу розвитку дистанційної освіти в Україні;

– вищі навчальні заклади використовують різні моделі, технології та форми організації й використання освітніх контентів, що ускладнює обмін позитивними результатами і досягненнями та ефективний інформаційний обмін.

Підводячи підсумки, зазначимо, що науково-методичне забезпечення освітнього процесу у вищих навчальних закладах являє собою складний інтегративний комплекс, який об'єднує суб'єктно-організаційні, цільові, діяльнісні, контрольні компоненти, матеріальні та ідеальні об'єкти. Його розвиток зумовлюється як зовнішніми, так і внутрішніми чинниками. Забезпечення належної якості вищої освіти унеможлиблюється у разі відсутності науково-обґрунтованих концептуальних уявлень щодо даного виду методичної діяльності та його ефективної реалізації.

Література

1. Вища школа на шляху оновлення / Т. Я. Старченко, О. М. Стоян, О. І. Бобик. – Львів : Світ, 1991. – 128 с.258

2. Грішнова О. Розвиток вищої освіти в Україні : тенденції, проблеми та шляхи їх вирішення / О. Грішнова // Вища школа. – 2004. – № 3. – С. 22–34.

3. Особливості методичного забезпечення професійної підготовки спеціалістів [Електронний ресурс] : сайт Освіта.ua. – Текст.дані. – Режим доступу: http://osvita.ua/school/lessons_summary/education/42838/ (дата звернення: 14.09.2014). – Назва з екрана.

Шумило Анна, 124м-17-1

Аналіз задоволення потреби ринку у спеціалістах різних галузей українськими ВНЗ

Однією з головних проблем української освіти є те, що вона не гарантує випускнику вищого навчального закладу роботу по здобутій спеціальності. Освіта не влаштовує потреб сьогодення, запити ринку праці різняться із пропозиціями ВНЗ щодо спеціальностей майбутніх працівників. Більшість студентів після п'яти років навчання ніколи не будуть працювати за отриманою професією. Як державні, так і приватні вищі навчальні заклади випускають зайву кількість спеціалістів за, з одного боку, «модними», а з іншого, застарілими спеціальностями.

Проаналізувавши один із найбільших українських ресурсів із пошуку роботи, отримані наступні показники сфер діяльності із вакантними місцями:

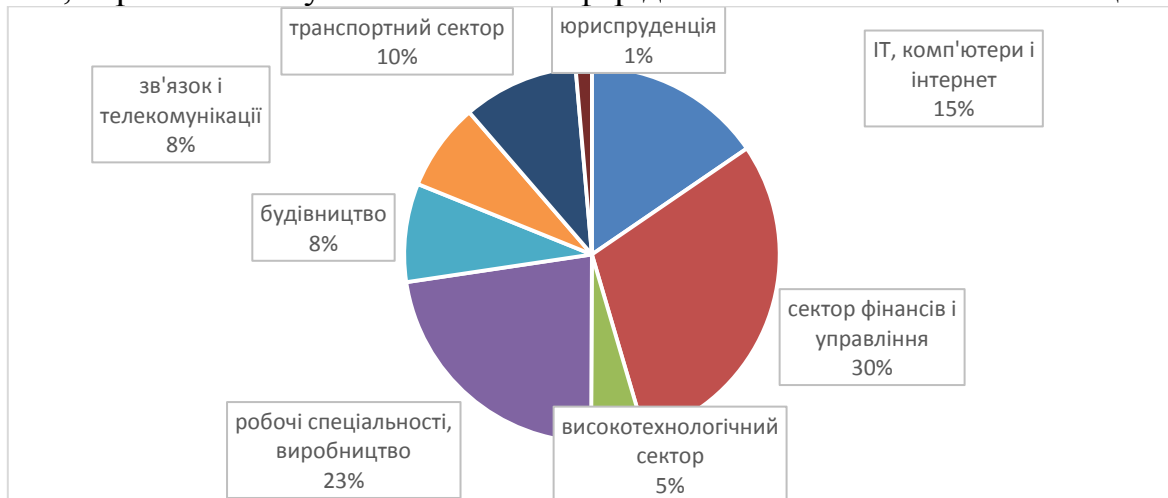

Рис.1 Фактичний розподіл необхідних спеціальностей на ринку праці

Проаналізувавши ліцензійні обсяги спеціальностей «Національного гірничого університету» отримано діаграму:

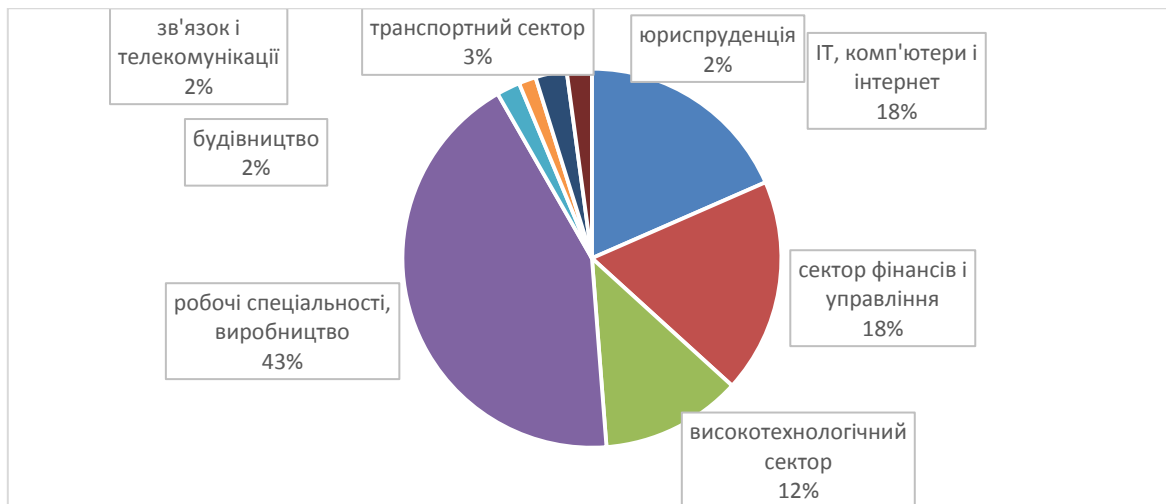

Рис.2 Фактичний розподіл спеціальностей у ВНЗ "Національний гірничий університет"

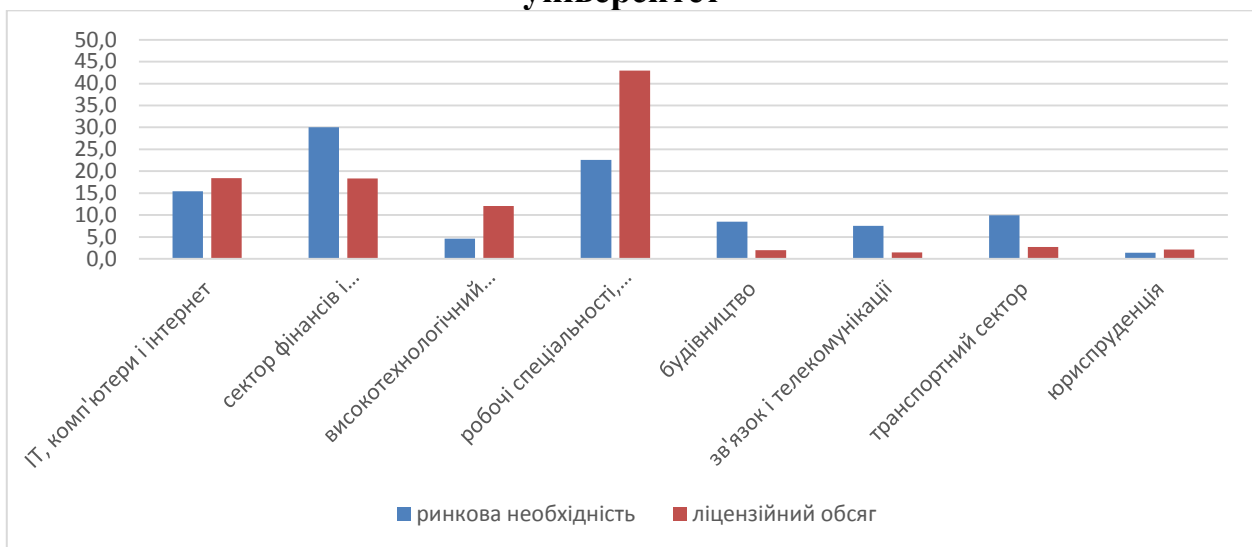

Рис.3 Розподіл потреби в спеціальностях, %

Згідно отриманих діаграм можна зробити висновок, що сектор фінансів і управління потребує більший відсоток спеціалістів. Великий фактичний показник робочих спеціальностей, який виявився надмірним через спеціальність «Гірництво» (752 ліцензійних місць). Забагато зайвих місць у високотехнологічному секторі, яких складається з таких спеціальностей, як «Нафтогазова інженерія» та ін. Недостатньо місць серед таких спеціальностей, як «Будівництво і цивільна інженерія» та ін.

Пункт 10 частини першої статті 26 Закону України про вищу освіту наголошує на тому, що:

«Основними завданнями закладу вищої освіти є: вивчення попиту на окремі спеціальності на ринку праці та сприяння працевлаштуванню випускників».

Згідно проаналізованих даних можна зробити висновок, що заклади вищої освіти недостатньо орієнтуються на український ринок праці і як результат виникає ситуація, коли багато застарілих спеціальностей існують і досі, а ті спеціальності, які справді користуються попитом роботодавців не існують або

мають мало місць для прийому і не популяризуються серед абітурієнтів. Задля усунення дисбалансу, тим, хто відповідає за формування ліцензійного обсягу спеціальностей необхідно ретельніше слідкувати за динамікою сучасного світу та досконало вивчати попит на спеціалістів.

Януш Ганна, 103м-17-2

Сучасне навчально-методичне забезпечення - це комплекс різноманітних матеріалів, об'єднаних однією метою - направити діяльність студента на ефективне оволодіння професійними знаннями, вміннями і навичками. Якість таких навчально-методичних комплексів стає джерелом своєї енергії навчального процесу. На провідний характер навчально-методичного компонента навчального процесу ВНЗ вказували розробники теоретико-методичних основ сучасного навчального процесу С.Архангельській, Н. Кузьміна, А. Петровський, так і його сучасні російські та українські дослідники та організатори: А. Алексюк, В. Буряк, І. Вакарчук, Л. Васильєва, П. Вишневський, Н. Дворнікова, Е. Зеер, К. Левківський, С. Ніколаєнко, В. Олійник, А. Прокопенко, Е. Самерханова, С. Сафонова, С. Смирнов.

Говорячи про якість навчально-методичного компонента навчального процесу, необхідно пам'ятати, що за останні роки постійно відбувалися зміни навчальних планів підготовки фахівців, і це змушувало викладачів в прискореному темпі коригувати навчально-методичні розробки. Це не могло не відбитися на їхній якості і наявності всіх необхідних складових навчально-методичного забезпечення. Все це потребує системного відстеження і коригування, що можливо тільки завдяки моніторингу якості навчального процесу.

Метою цієї статті є розробка моніторингової процедури якості навчально-методичного забезпечення навчального процесу та виклад результатів її реалізації у вищому навчальному закладі.

Навчально-методичний компонент характеризується розробкою навчально-методичного забезпечення всіх видів діяльності студентів під час оволодіння кожної їх дисциплін навчального плану з урахуванням особливостей тих форм, методів і засобів навчання, які використовуються при цьому

Як свідчить досвід підготовки фахівців, в останні десятиліття з урахуванням розширення спектра джерел інформації студенти потребують комплексної подачі матеріалу, що вимагає активізації роботи викладачів по створенню і публікації друкованої навчально-методичної літератури або її електронних варіантів.

Якість навчально-методичної діяльності викладачів полягає в підготовці, друку або створення електронної версії підручників, навчальних посібників, методичних вказівок, інших методичних рекомендацій, які використовуються при викладанні дисциплін.

Моніторинг якості навчально-методичного компонента навчального процесу, перш за все, спрямований на оцінку якості викладання дисциплін.

Зазначене вище дає можливість визначити такі показники якості навчально-методичного компонента навчального процесу у ВНЗ, як:

- рівень розробленості навчально-методичного забезпечення всіх видів навчально-пізнавальної діяльності студентів;

- рівень створення навчально-методичної літератури.

Результати проведеного експериментального дослідження, їх статистична значимість обґрунтували доцільність використання моніторингу як інструменту управління якістю навчально-методичного компонента навчального процесу у вищому навчальному закладі. Однак, як свідчать результати дослідження, залишилася значна кількість невирішених проблем. З урахуванням досягнень науково-технічного і культурного прогресу, модернізації вищої освіти, тенденції інтеграції освітніх систем країн-учасниць Євразійського економічного союзу навчально-методичне забезпечення навчального процесу потребує подальшого удосконалення, особливо в частині методичного супроводу практичної і індивідуальної підготовки студентів.

Література

1. Алексюк А. М. Педагогіка вищої освіти України: історія, теорія : підруч. для студ. / А. М. Алексюк ; Між- нар. фонд «Відродження». – К. : Либідь, 1998. – 558 с. – (Програма «Трансформація гуманітарної освіти в Україні»).

2. Зінченко В.О. Моніторинг якості навчального процесу у вищому навчальному закладі. – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2013. – 360 с.

3. Попков, В.А. Дидактика высшей школы: Учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений / В.А. Попков, А. В. Коржуев. – М. : Академия, 2001. – 136 с.

Яременко Іван, 184м-17-6

Проблема організації навчального процесу у вищих навчальних закладах різних рівнів акредитації була актуальною на всіх історичних етапах становлення та розвитку суспільства. Не залишається вона поза увагою і сучасних дослідників, викладачів-практиків, молодих науковців. Вища школа висуває нові вимоги до організації навчально-виховного процесу підготовки майбутніх фахівців, що зумовлено низкою потреб і закономірностей розвитку сучасного суспільства.

Ефективність підготовки майбутніх фахівців залежить від доцільності впровадження в практику роботи науково-педагогічного працівника різноманітних форм організації навчання. Серед таких: семінарські, практичні та лабораторні заняття. Особливості організації та проведення семінарських занять залежать від змісту навчальної дисципліни, рівня підготовленості студентів, їх вікових та індивідуальних особливостей, типу семінарського заняття.

Особливої уваги заслуговує організація самостійної роботи студентів, яка посідає важливе місце у професійній підготовці майбутніх фахівців різних освітньо-кваліфікаційних рівнів підготовки. Адже здатність оперувати педагогічними фактами та поняття формуються у процесі навчальних занять із предметів психолого-педагогічного циклу. І тому поглиблення та розвиток цієї властивості виникає в процесі активної поза аудиторної діяльності, яка в широкому розумінні охоплює як самостійну пізнавальну діяльність, так і такі ефективні форми: систематична робота студентів у педагогічних гуртках і клубах, проблемних групах; організація і проведення диспутів, науково-практичних і читацьких конференцій; участь студентів у педагогічних конкурсах і олімпіадах тощо. Так, зокрема, підготовча робота щодо організації та проведення вечорів, диспутів, бесід сприяє формуванню просвітницьких умінь магістрантами: уміння провести бесіду, лекцію, диспут чи дискусію з актуальних проблем педагогіки та психології, подати педагогічну інформацію.

Література

1. Науково-дослідна робота в закладах освіти: методичний посібник / Ю.О. Туранов, В.І. Трусський. – Тернопіль: АСТОН, 2001.
2. Педагогіка вищої школи: підручник / за ред. Д.В. Чернілевського. – Вінниця: АМСКП, Глобус-Прес, 2010.

Яхно Сергій , 141м-17-3

Отримавши ступінь бакалавра на кафедрі «Відновлювальних джерел енергії» за 4 роки навчання в Національному гірничому університеті, як і кожний студент я проаналізував навчання протягом цих років. Щодо програм дисциплін та практик хочу сказати наступне, на 1 та 2 курсі навчання було дуже багато дисциплін, які в мене були ще при навчанні у школі. У цій ситуації я вважаю, що необов'язково потрібно було знову вивчати те, що за 11 років навчання я вже вивчав. Хочу зазначити, що не всі предмети мені були непотрібні, наприклад такий предмет як фізика мені був дуже цікавий, тому що він безпосередньо впливав на розуміння матеріалу моєї спеціальності. Щодо навчального контенту (підручників та навчальних посібників), то були такі випадки, коли не вистачало підручників на всіх студентів, тому вирішуючи цю проблему, ми зі студентами залишалися у читальній залі та деякий час вивчали матеріал. Наступні пункти, а саме: методичні рекомендації до виконання різних видів навчальної діяльності, засоби діагностики, критерії та процедури оцінювання результатів навчання, не виявили в мені негативні емоції та відгуки. Я вважаю, що усе відповідає нормам і належному комфорту для отримання знань. Я так думаю тому, що протягом усього часу, це не призвело до незручностей у навчанні особисто для мене.

Я маю конструктивні пропозиції щодо удосконалення якості навчального-методичного забезпечення освітнього процесу вищої школи. А саме, програми і дисципліни повинні бути спрямовані особисто на спеціальність студента на

якій він навчається ,ще із першого дня. Наприклад, навіщо мені філософія, українська мова, література та інші гуманітарні дисципліни, коли я навчаюсь на кафедрі відновлювальних джерел енергії ,де безпосередньо потрібні такі дисципліни як фізика, креслення та інші. Я не вважаю, що потрібно зовсім викреслити з навчання всі гуманітарні дисципліни. Я думаю і пропоную зменшити термін її читання до півроку. А далі читати тільки ті предмети, які більше відносяться до спеціальності студента. Я впевнений ,що таким чином, студенти будуть більш кваліфіковані у тому, що вивчали, аніж будуть витратити перші 2 роки на те, що вивчали у школі 11 років. Щодо навчального контенту, на цей час мені все подобається ,тому що матеріал, який зараз нам читають можна отримати дистанційно з використанням Office 365. Це правильно і сучасно, адже ми йдемо тільки в майбутнє.

Підбиваючи підсумки, без сумніву хочу сказати, що набагато більше позитивних емоцій, аніж негативних в мене залишилось після завершення освітнього процесу і отримання ступеню бакалавра. Тому наразі, я продовжую тут навчання для отримання ступеню магістра. Окрему подяку хочу висловити вам, Володимире Олександровичу за те, що надаєте таким чином можливість виразити свою думку. Дуже приємно коли думка студента не є байдужою.

Наукове видання

Укладачі

Парфенова Ніна Валеріївна
Письменкова Тетяна Олександрівна
Салов Володимир Олександрович

МАТЕРІАЛИ

Всеукраїнської науково-практичної конференції
«Проблеми розроблення навчально-методичного забезпечення освітнього
процесу вищої школи»

Розділ 1 Проблеми вищої освіти очима студентів

травень 2018 року

Підготовлено до друку та видано
у Державному вищому навчальному закладі
«Національний гірничий університет».
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру ДК № 1842
49600, м. Дніпро, просп. К. Маркса, 19